NEALE DONALD WALSCH

COMUNIUNE CU DUMNEZEU

Un dialog neobişnuit

Introducere

Bine aţi venit la această carte. Aş vrea să acceptaţi ceva extraordinar. Aş vrea ca voi să acceptaţi posibilitatea ca această carte să fi fost creată numai pentru voi. Dacă puteţi accepta această idee, cred că sunteţi pe punctul de a trăi una dintre cele mai puternice experienţe din viaţa voastră.

Acum aş vrea să acceptaţi ceva şi mai formidabil.

Aş vrea să acceptaţi posibilitatea ca această carte să fi fost creată pentru voi, *de către voi.* Dacă vă puteţi imagina o lume în care nu vi se întâmplă nimic *vouă,* ci totul se întâmplă prin voi, veţi primi mesajul pe care aţi intenţionat să vi-l trimiteţi vouă înşivă, aici, în cadrul acestor şapte fraze. Nu cred că o carte vă poate transmite un mesaj mai repede decât atât.

* * *

Bine aţi venit în acest moment.

Sunteţi „bine veniţi" aici, deoarece acest moment a fost destinat să vă aducă experienţa binecuvântată pe care urmează să o aveţi.

Aţi căutat răspunsurile la cele mai importante întrebări ale vieţii - le-aţi căutat în permanenţă, plini de zel şi cu multă sinceritate - pentru că, altfel, nu aţi fi aici.

Această căutare s-a desfăşurat înăuntrul vostru - fie că aţi făcut din ea o parte importantă a vieţii voastre din afară, fie că nu; aceasta v-a determinat să luaţi în mână cartea de faţă.

Odată ce aţi înţeles aceste lucruri, aţi dezvăluit unul dintre cele mai mari mistere ale vieţii: *de ce se întâmplă lucrurile, aşa cum se întâmplă.*

Şi toate acestea, în paisprezece fraze. Bine aţi venit la această întâlnire cu Creatorul. Este o întâlnire pe care nu aţi fi putut-o evita. Toţi oamenii se întâlnesc cu Creatorul. Problema nu se pune dacă această întâlnire are loc - ci doar când are ea loc.

Cei care se străduiesc foarte mult să caute adevărul, trăiesc experienţa întâlnirii mai curând.

Onestitatea este un magnet. Ea atrage Viaţa. Iar Viaţa este un alt cuvânt pentru Dumnezeu.

Persoana care caută în mod cinstit, primeşte în mod cinstit. Viaţa nu se minte pe ea însăşi.

Iată cum s-a întâmplat că aţi ajuns aici, în faţa acestor cuvinte. Voi înşivă v-aţi aşezat aici - iar acest lucru nu este întâmplător. Analizaţi profund modul în care aţi ajuns aici şi veţi înţelege ce vreau să spun.

Credeţi în procesul Inspiraţiei Divine? Eu cred. Cred şi în ceea ce vă priveşte şi în ceea ce mă priveşte.

Unor oameni nu le place când cineva spune că au fost inspiraţi de către Dumnezeu. După cum văd eu lucrurile, ei gândesc astfel, din câteva motive.

În primul rând, majoritatea oamenilor nu cred că *ei* au fost vreodată inspiraţi de către Dumnezeu, cel puţin nu într-un mod foarte direct - adică, prin comunicare directă - şi, prin urmare, oricine care ridică o asemenea pretenţie este suspectat pe loc.

În al doilea rând, a pretinde că Dumnezeu este sursa de inspiraţie a cuiva pare o aroganţă, înţelegându-se implicit faptul că sursa de inspiraţie este mai presus de orice îndoială şi că, datorită originii ei, nu are niciun fel de defect.

În al treilea rând, mulţi dintre cei care şi-au arogat Inspiraţie Divină nu au fost oameni cu care s-a putut convieţui uşor - să ne gândim la Mozart, Rembrandt, Michelangelo, sau la orice papă – ca şi nenumăraţi alţii, care au făcut nişte chestii destul de trăsnite, în numele lui Dumnezeu.

În final, noi i-am transformat pe cei care cred *cu adevărat* că au fost inspiraţi direct de către Dumnezeu în persoane atât de sfinte, încât nu prea mai ştim cum să îi abordăm sau cum să trăim alături de ei, într-un mod normal. Spus mai simplu, oricât sunt de minunaţi, tot ne dau o stare de disconfort.

Prin urmare, noi suntem destul de reticenţi în ceea ce priveşte chestia asta cu sursa-mea-este-Dumnezeu. Şi aşa şi trebuie să fim, pe bună dreptate. Nu vrem să înghiţim tot ceea ce ne spun ceilalţi - doar pentru că ei pretind că aduc un mesaj de la Prea Înaltul.

Dar cum putem şti cu siguranţă ce înseamnă Inspiraţie Divină şi ce nu? Cum putem şti sigur cine anume rosteşte Adevărul etern?

Ei, aceasta este marea întrebare. Şi aici se află marele secret. Nu trebuie să ştim. Tot ceea ce trebuie să ştim este adevărul *nostru* - şi nu al altcuiva. Când înţelegem acest lucru, înţelegem totul, înţelegem că ceea ce spun ceilalţi nu trebuie să fie Adevărul; trebuie doar să ne conducă înspre adevărul nostru propriu. Şi aşa se va şi întâmpla. Cu timpul, nu se poate să se întâmple altfel.

Toate lucrurile ne duc înspre adevărul *nostru* cel mai profund. *Acesta este scopul lor.*

Într-adevăr, acesta este scopul Vieţii Însăşi.

Viaţa este adevăr care se revelează Ei Însăşi.

Dumnezeu este adevăr care se revelează Lui Însuşi.

Nu aţi putea opri acest proces, nici dacă aţi vrea.

Însă puteţi să-l grăbiţi.

Asta faceţi voi aici. Din acest motiv v-aţi adus pe voi înşivă către această carte.

Această carte nu pretinde că ar fi Adevărul. Ea are intenţia de a vă ghida înspre înţelepciunea voastră proprie, cea mai profundă. Pentru ca să facă acest lucru, nu este necesar să fiţi de acord cu conţinutul ei. De fapt, a fi sau a nu fi de acord sunt lucruri complet irelevante. Dacă sunteţi de acord, aceasta se va întâmpla deoarece vedeţi în ea propria voastră înţelepciune. Dacă nu sunteţi de acord, aceasta se va întâmpla deoarece nu vedeţi în ea propria voastră înţelepciune. În ambele cazuri, veţi fi conduşi înapoi, înspre propria voastră înţelepciune. Aduceţi-vă vouă înşivă mulţumiri pentru această carte, deoarece ea v-a readus deja la un punct de clarificare a unei probleme majore:

Cea mai înaltă autoritate se află înăuntrul vostru.

Asta, deoarece fiecare dintre noi are o legătură directă cu Divinul. Fiecare dintre noi are capacitatea de a avea acces la înţelepciunea eternă. Într-adevăr, eu cred că Dumnezeu ne inspiră pe toţi, tot timpul. În timp ce unii dintre noi am avut această experienţă alţii am ales să o numim altfel:

Descoperire întâmplătoare.

Coincidenţă.

Noroc.

Ceva accidental.

Aventură.

Întâlnire întâmplătoare.

Probabil - chiar Intervenţie Divină.

Se pare că vrem să recunoaştem faptul că Dumnezeu intervine în viaţa noastră, dar nu suntem în stare să ne însuşim idea că Dumnezeu s-ar putea cu adevărat să ne inspire în mod direct când gândim, scriem, spunem sau facem un anumit lucru. Considerăm că atunci mergem mult prea departe.

Eu am de gând să merg prea departe.

Am de gând să spun că eu cred că Dumnezeu m-a inspirat pe mine să scriu această carte - și pe voi, să o luați în mână. Acum, haideți să testăm această idee, luând în considerare câteva motive care v-ar putea face reticenți.

În primul rând, mie îmi este foarte clar - după cum spuneam mai sus - că noi toți suntem inspirați de Dumnezeu, absolut tot timpul. Nu sunt eu cel care gândește că voi și cu mine suntem unici, sau că Dumnezeu ne-a conferit o putere deosebită, sau că ne-a dat o dispensă specială care să ne permită să intrăm în comuniune cu Divinul. Eu cred că noi suntem într-o stare de astfel de comuniune continuă și că putem trăi în mod conștient o asemenea experiență, oricând alegem să o facem. Într-adevăr, înțeleg că aceasta este o promisiune făcută de către multe dintre religiile lumii.

În al doilea rând, eu nu cred că, din cauza faptului că cineva trăiește experiența unui moment de contact direct cu Divinul, cuvintele, acțiunile sau scrierile acelei persoane sunt infailibile. Cu tot respectul pe care îl datorez oricărei religii sau mișcări care pretinde că fondatorul ei sau conducătorul actual sunt infailibili, eu cred că *este* posibil ca oamenii inspirați pe cale divină să facă greșeli. Mai cred, de asemenea, că ei fac aceste greșeli în mod curent. De aceea, nu cred că fiecare cuvânt din Biblie sau din Bhagavad Gita sau din Coran este adevărat sută la sută, că fiecare rostire a papei atunci când vorbește *ex cathedra* este corectă, sau că fiecare acțiune pe care a făcut-o vreodată Maica Tereza a fost cea mai potrivită pentru momentul respectiv. Eu cred cu adevărat că Maica Tereza a fost inspirată în mod divin - dar a fi inspirat în mod divin și a fi infailibil sunt două lucruri complet diferite.

În al treilea rând, e foarte greu de conviețuit cu mine (nimeni nu știe acest lucru mai bine decât cei care locuiesc în preajma mea) și dacă nu vă acuz pe voi că sunteți imperfecți, nu cred că propriile mele imperfecțiuni mă descalifică și mă fac să nu primesc ajutor și îndrumare directă de la Dumnezeu.

De fapt, *cred că adevărul este exact invers.*

În ultimul rând, eu nu cred că sunt în pericol de a deveni „sfânt" până într-o așa măsură, încât să le creez celorlalți o senzație de disconfort. De fapt, iarăși adevărul este exact invers. Dacă oamenii nu se simt la largul lor în prezența mea, acest lucru se întâmplă, probabil, deoarece eu nu sunt destul de sfânt.

Pentru mine este o provocare să mă comport după cum vorbesc. Pot să scriu lucruri care-i inspiră pe alții, pot să rostesc lucruri care-i inspiră pe alții dar, uneori, mă surprind făcând ceva ce nu prea-i inspiră pe alții.

Mă aflu pe o cărare și nu am ajuns în niciun caz la destinație. Și, după cum se pare, nu mă aflu nici măcar aproape de ea. Tot ceea ce diferă între eu cel de acum și eu cel de anul trecut este faptul că acum, cel puțin, *am găsit* cărarea. Pentru mine acesta este un progres foarte mare. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață fără ca măcar să știu încotro mă îndreptam, iar apoi mă minunam de ce nu ajungeam la destinație.

Acum știu încotro mă îndrept. Mă îndrept spre Casă, înapoi înspre conștiența deplină și înspre trăirea experienței comuniunii mele cu Dumnezeu. Și nimic nu mă poate opri de la a ajunge acolo. Dumnezeu mi-a promis și, în sfârșit, eu cred în promisiunea Lui. De asemenea, Dumnezeu mi-a arătat și drumul. De fapt, nu *drumul,* ci *un* drum. Asta, deoarece cel mai mare adevăr al lui Dumnezeu este că nu există un singur drum spre Casă, ci mai multe. Există o mie de căi către Dumnezeu și fiecare vă va duce acolo.

Într-adevăr, toate căile duc la Dumnezeu.

Asta, deoarece nu există nicio altă destinație.

Cartea de față vorbește despre toate acestea. Ea vorbește despre cum să mergem Acasă. Ea discută despre experiența Unirii cu Divinul, sau ceea ce eu numesc comuniune cu Dumnezeu. Ea descrie o cale către această experiență, un drum care trece prin iluziile noastre către Realitatea Supremă.

Această carte vorbeşte cu un singur glas. Eu cred că el este glasul lui Dumnezeu, inspiraţia lui Dumnezeu, prezenţa lui Dumnezeu care trec prin mine şi prin voi. Dacă eu nu aş crede că vocea lui Dumnezeu, inspiraţia lui Dumnezeu şi prezenţa Lui pot trece prin noi toţi, ar trebui să renunţ la credinţa mea că Dumnezeu a putut inspira toate religiile lumii.

Eu nu vreau să fac acest lucru. Cred că, de data asta, religiile au dreptate: Dumnezeu vine cu adevărat în viaţa noastră - în moduri reale şi prezente - iar noi nu trebuie să fim sfinţi sau înţelepţi, pentru ca să ni se întâmple acest lucru.

Nu e nevoie să vă alăturaţi mie în această convingere, sau să credeţi vreunul dintre cuvintele aflate pe aceste pagini. De fapt, aş fi mult mai fericit dacă nu aţi face-o. Să nu credeţi nimic din ceea ce găsiţi aici.

Să ştiţi.

Pur şi simplu, să ştiţi.

Să ştiţi dacă ceva din toate acestea înseamnă adevărul vostru. Dacă e aşa, va suna ca un adevăr - deoarece veţi fi reuniţi cu înţelepciunea voastră cea mai profundă. Dacă nu e aşa, veţi şti şi acest lucru - iarăşi pentru că v-aţi reunit cu înţelepciunea voastră cea mai profundă. În oricare dintre cele două cazuri veţi avea un beneficiu enorm, deoarece - în acel moment de reunire - veţi fi trăit *experienţa propriei voastre comuniuni cu Dumnezeu.*

Aceasta a fost intenţia voastră, atunci când aţi venit aici.

Aici, la aceste pagini.

Şi pe această planetă.

Fiţi binecuvântaţi!

Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon Iulie 2000

Preludiu

Dumnezeu ţi-a vorbit de multe ori şi în multe feluri în decursul a multor ani, dar rareori a făcut-o aşa de direct cum o face acum.

De data asta, îţi vorbesc *ca şi când aş fi Tu,* iar aceasta a apărut doar de câteva ori în întreaga voastră istorie.

Puţini oameni au avut curajul de a Mă auzi în felul acesta - ca şi când ar vorbi ei înşişi. Şi încă şi mai puţini au împărtăşit altora ceea ce au auzit. Acei câţiva care au ascultat şi au împărtăşit şi altora - au schimbat lumea.

Esop, Confucius, Lao Tze, Buddha, Mahomed, Moise şi Iisus au fost printre ei. Tot aşa au fost şi Chuang Tzu, Aristotel, Huangpo, Sahara, Mahaviri, Krishnamurti. La fel şi Paramahansa Yogananda, Ramana Maharishi, Kabir, Ralph Waldo Emerson, Thich Nhat Hanh, Dalai Lama, Elisabeth Clinton. La fel şi Sri Aurobindo, Maica Tereza, Meher Baba, Mahatma Gandhi, Kahlil Gibran, Baháu'lláh, Ernest Holmes, Sai Baba. Îi putem include şi pe Ioana D'Arc, Francis D'Assisi, Joseph Smith... şi mulţi, mulţi alţii, care nu sunt numiţi aici. Enumerarea ar putea continua, însă, dacă ne gândim la numărul total al oamenilor care au locuit pe planetă, lista este minusculă.

Aceşti câţiva au fost mesagerii Mei - deoarece cu toţii au adus Adevărul în inimile lor, pe cât de bine l-au putut ei înţelege şi cât de bine au ştiut ei să o facă. Şi, deşi fiecare dintre ei făcea acest lucru folosind un filtru imperfect, ei au adus în conştienţa voastră înţelepciunea extraordinară de care beneficiază întreaga rasă umană.

Este uluitor cât de asemănătoare au fost viziunile lor. Cu toate că au fost primite în timpuri şi locuri foarte diferite, separate prin secole şi distanţe uriaşe, totul pare ca şi când ar fi rostit în aceiaşi moment - atât de infinit de mici sunt diferenţele dintre ele şi atât de imense sunt asemănările.

Acum este momentul să completăm lista, pentru a-i include pe alții care trăiesc astăzi ca pe cei mai recenți mesageri ai mei.

Vom vorbi cu un singur glas. Doar dacă nu o vom face.

Tu vei alege, așa cum ai făcut întotdeauna.

Asta, deoarece ai luat o decizie și ai pus-o în practică, în fiecare Moment de Acum.

La început, gândurile tale sunt ale Mele - și ale Mele sunt ale tale. Asta, deoarece la început nu se poate altfel. Există numai o singură Sursă a Ceea Ce Este și această unică Sursă *este* Ceea Ce Este.

Totul emană din acea Sursă, care pătrunde în totalitate Starea de A Fi și se revelează ca Individualizări ale întregului.

Interpretarea individuală a mesajului unic produce miracolul Unimii în multe forme.

Această Unime în multe forme e ceea ce tu numești Viață. Viața este Dumnezeu, interpretat. Adică, *transpus* în multe forme.

Primul nivel de transpunere este de la non-fizicul unificat la non-fizicul individualizat.

Al doilea nivel de transpunere este de la non-fizicul individualizat la fizicul individualizat.

Al treilea nivel de transpunere este de la fizicul individualizat la fizicul unificat.

Al patrulea nivel de transpunere este de la fizicul unificat la non-fizicul unificat.

Atunci, ciclul Vieții este complet.

Procesul continuu de transpunere a lui Dumnezeu produce versiuni infinite, în interiorul unității lui Dumnezeu.

Această varietate în unitate este ceea ce Eu am numit „individualizare". Aceasta este exprimarea individualizată a ceea ce nu este separat, dar poate fi exprimat în mod individual.

Scopul exprimării individualizate este ca Eu să trăiesc experiența de Mine Însumi ca întreg, prin trăirea experienței părților Mele. Deoarece întregul este mai mare decât suma părților, Eu nu pot trăi această experiență decât cunoscând suma.

Și asta sunteți voi.

Voi sunteți Suma lui Dumnezeu.

V-am mai spus acest lucru de nenumărate ori înainte și mulți dintre voi ați auzit: *fiul* lui Dumnezeu.[1] Și acest lucru este corect. Voi sunteți fiii și fiicele lui Dumnezeu. Nu contează ce etichetări sau nume folosiți, totul se reduce la același lucru: Voi sunteți Suma lui Dumnezeu.

La fel este și tot ceea ce se află în jurul vostru. Tot ceea ce vedeți și ceea ce nu vedeți. Tot Ceea Ce Este, Tot Ceea Ce A Fost Vreodată și Tot Ceea Ce Va Fi Vreodată este Eu. Și tot ceea ce Eu sunt, sunt Acum.

Eu Sunt Ceea Ce Sunt - după cum v-am spus de atâtea ori. Nu am încetat de a fi tot ceea ce am fost vreodată. Și nu există nimic din ceea ce voi fi vreodată, ce nu sunt acum.

Eu nu pot să devin nimic ce nu sunt acum - și nici nu pot să nu fiu ceva ce am fost odată.

Așa a fost de la început, așa este acum și așa va fi întotdeauna, o lume fără de sfârșit. Amin.

Vin acum la voi, în această zi și în aceste clipe - acum când începeți un alt mileniu - astfel încât să puteți porni într-un mod nou în noua mie de ani: cunoscându-Mă, în sfârșit, alegându-Mă pe Mine primul și fiind întotdeauna Eu în toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.

Momentul nu este ales întâmplător. Am început aceste noi revelații la începutul ultimului deceniu, am continuat conversațiile Mele cu voi pe parcursul ultimilor ani ai secolului și, în momentele finale ale mileniului trecut, v-am amintit cum puteți lega o prietenie cu Mi-

---

[1] joc de cuvinte: son = fiu, sum = sumă. (pronunțiile sunt asemănătoare) N.T.

ne. Acum, în primul an al noului mileniu, vă vorbesc cu un singur glas, pentru ca să putem trăi experienţa comuniunii, în cazul în care alegeţi să trăiţi această experienţă a comuniunii cu Dumnezeu, veţi cunoaşte, în sfârşit, pacea şi bucuria neîngrădită şi dragostea exprimată pe deplin, cât şi libertatea totală.

În cazul în care alegeţi acest adevăr, veţi schimba lumea voastră. În cazul în care alegeţi această realitate, o veţi crea şi, în sfârşit, veţi trăi pe deplin experienţa lui Cine Sunteţi Voi cu Adevărat.

Va fi cel mai greu lucru pe care îl veţi fi făcut vreodată - şi cel mai uşor lucru pe care-l veţi face vreodată.

Va fi cel mai greu lucru pe care îl veţi fi făcut vreodată, deoarece va trebui să negaţi cine credeţi voi că sunteţi şi să încetaţi de a Mă mai nega pe Mine. Va fi cel mai uşor lucru pe care-l veţi face vreodată, deoarece nu va trebui să faceţi nimic. Tot ceea ce trebuie să faceţi este să fiţi - şi tot ceea ce trebuie să fiţi este Eu.

Nici măcar acesta nu va fi un act de voinţă, ci o simplă recunoaştere. Ea nu va cere acţiune, ci numai acceptare.

Aştept dintotdeauna această acceptare. Când îmi acordaţi acceptare, Mă lăsaţi să intru în viaţa voastră. Admiteţi că voi şi cu Mine suntem Una.

Acesta este biletul vostru spre cer.

Pe el scrie: *Acceptaţi Unimea.*

Atunci când Eu câştig intrarea în inimile voastre, voi câştigaţi intrarea în cer. Iar cerul vostru poate fi pe Pământ. Totul poate fi cu adevărat „precum în cer, aşa şi pe Pământ[2]", atunci când se încheie timpul separării şi apare timpul unirii.

Unirea cu Mine şi unirea cu toţi ceilalţi şi cu tot ceea ce este viu. Acesta este lucrul pe care am venit să vi-l spun, încă o dată, prin mesagerii Mei din ziua de azi.

Veţi şti că sunt mesagerii Mei, deoarece cu toţii vor aduce acelaşi mesaj: *Suntem cu Toţii Una.*

Acesta este unicul mesaj care contează. Este unicul mesaj care există. Toate celelalte lucruri din Viaţă sunt doar o reflecţie a acestui mesaj. Toate îl transmit.

Faptul că până acum nu aţi reuşit să-l primiţi *(l-aţi auzit* adesea, dar nu aţi reuşit *să-l primiţi)* este cel care v-a provocat fiecare nefericire, fiecare tristeţe, fiecare conflict, fiecare durere de inimă din cadrul experienţei voastre. El a provocat fiecare crimă, fiecare război, fiecare viol şi furt, fiecare atac şi violenţă - pe plan mental, verbal şi fizic. El a provocat fiecare boală şi stare neplăcută şi fiecare întâlnire cu ceea ce voi numiţi „moarte".

Ideea că noi *nu suntem* Una este o iluzie.

Majoritatea oamenilor cred în Dumnezeu. Numai că ei nu cred într-un Dumnezeu care crede *în ei.*

Dumnezeu crede cu adevărat în ei. Şi Dumnezeu îi iubeşte mai mult decât ştiu cei mai mulţi dintre ei.

Ideea că Dumnezeu S-a transformat în stană de piatră şi a încetat, cu mult timp în urmă, să mai vorbească neamului omenesc este falsă.

Ideea că Dumnezeu este furios pe neamul omenesc şi că i-a aruncat pe oameni afară din paradis este falsă.

Ideea că Dumnezeu S-a instaurat ca judecător şi avocat şi decide care membri ai neamului omenesc merg în iad şi care merg în rai este falsă.

Dumnezeu iubeşte fiecare fiinţă umană care a trăit vreodată, care trăieşte acum sau care va trăi vreodată.

Dorinţa lui Dumnezeu este ca fiecare suflet să se întoarcă la Dumnezeu şi nu se poate ca Dumnezeu să nu-Şi împlinească propriile dorinţe.

---

[2] Matei, VI, 10. Noul Testament. N.T.

Dumnezeu nu e separat de nimic şi nimic nu e separat de Dumnezeu.

Dumnezeu nu are nevoie de nimic, deoarece Dumnezeu este tot ceea ce este.

Acestea sunt veştile bune. Orice altceva este o iluzie.

Neamul omenesc a trăit foarte mult timp cu iluzii. Asta, nu pentru că oamenii sunt proşti, ci pentru că sunt foarte deştepţi. Ei au înţeles în mod intuitiv că iluziile au un scop, un scop foarte important. Majoritatea oamenilor au uitat, pur şi simplu, că ştiu acest lucru.

Ei au uitat, de asemenea, că *uitarea este ea însăşi parte din ceea ce au uitat* - şi, prin urmare, este parte a iluziei.

Acum e momentul ca oamenii să-şi amintească.

Tu eşti unul dintre cei care vor conduce avangarda în cadrul acestui proces. Nu e nimic surprinzător în asta, dacă luăm în considerare ceea ce se întâmplă în viaţa ta.

Ai venit la această carte pentru a-ţi aminti Iluziile Oamenilor - pentru ca să nu mai fii niciodată prins în ele, ci să realizezi încă o dată comuniunea cu Dumnezeu, prin faptul că îţi trăieşti viaţa ajungând la conştienţa Realităţii Supreme.

E perfect că ai făcut lucrul acesta şi este foarte clar că nu a fost o întâmplare. Ai venit aici ca să poţi cunoaşte, *prin experienţă proprie,* că Dumnezeu se află în tine - că, oricând doreşti, poţi avea o întâlnire cu Creatorul. Creatorul poate fi trăit ca experienţă şi descoperit înăuntrul tău şi de jur împrejurul tău. Dar trebuie să priveşti dincolo de Iluziile Oamenilor. Trebuie să le ignori.

Iată cele Zece Iluzii. Familiarizează-te bine cu ele, pentru ca să le recunoşti, ori de câte ori le întâlneşti:

1. Nevoia Există
2. Eşecul Există
3. Lipsa de unitate Există
4. Lipsurile Există
5. Cerinţa Există
6. Judecata Există
7. Condamnarea Există
8. Condiţionarea Există
9. Superioritatea Există
10. Ignoranţa Există

Primele cinci sunt Iluzii Fizice, fiind legate de viaţa în corpul fizic. Următoarele cinci sunt Iluzii Metafizice, fiind legate de realităţile non-fizice.

În această comunicare va fi analizată în detaliu fiecare dintre aceste iluzii. Vei vedea cum a fost creată fiecare dintre ele şi vei vedea cum ţi-a afectat ea viaţa. Şi, înainte ca această comunicare să se fi încheiat, vei vedea, de asemenea, cum poţi anihila oricare dintre efectele acestor iluzii.

Acum, primul pas în procesul oricărei comunicări cu adevărat deschisă este că trebuie să vrei să elimini neîncrederea în ceea ce auzi. Aici ţi se va cere să faci acest lucru. Te rog să renunţi, pentru un timp, la orice noţiuni anterioare pe care le-ai fi putut avea în privinţa lui Dumnezeu şi a Vieţii. Te poţi întoarce oricând la ele.

Nu se pune problema să le abandonezi pentru totdeauna, ci doar să le dai deoparte pentru moment şi *să accepţi posibilitatea că ar putea exista ceva ce tu nu ştii, iar cunoaşterea acestui lucru ar putea schimba totul.*

De exemplu, analizează reacţia pe care o ai la ideea că Dumnezeu comunică cu tine, chiar în clipa asta.

În trecut ai găsit tot felul de motive ca să nu accepţi că ai putea avea o conversaţie reală cu Dumnezeu.

Te rog să laşi la o parte asemenea gânduri şi să presupui că primeşti această comunicare direct de la Mine. Ca să-ţi uşurez înţelegerea, pe parcursul unei mari părţi din comunicare

voi vorbi despre Mine Însumi la persoana a treia. Recunosc că e posibil să te sperii când Mă auzi folosind persoana întâi singular. Așa că, o s-o folosesc numai din când în când (doar ca să-ți amintesc cine aduce această informație), iar majoritatea timpului voi vorbi despre Mine Însumi spunând, simplu, Dumnezeu.

Chiar dacă la început poate părea puțin probabil faptul că primești o comunicare directă de la Zeitatea Supremă, trebuie să înțelegi că ai venit înspre această comunicare pentru a-ți aminti, în sfârșit, Cine Ești Tu cu Adevărat - cât și iluziile pe care le-ai creat. În curând, vei înțelege profund că, într-adevăr, tu ești cel care ai făcut ca această carte să vină la tine.

Acum, ascultă-Mă doar când îți spun că, în cea mai mare parte din momentele vieții tale, *tu trăiești o iluzie.*

Cele Zece Iluzii ale Oamenilor sunt niște iluzii foarte mari, foarte puternice, pe care le-ați creat în timpul perioadei de început a experienței voastre pe Pământ.

În fiecare zi, voi creați sute de iluzii mai mici. Dat fiind că voi credeți în ele, ați creat o legendă care vă permite să le trăiți și, în felul acesta, să le faceți să fie reale.

Bineînțeles că ele nu sunt *cu adevărat reale.* Ați creat o lume de genul Alice în Țara Minunilor, în care ele, într-adevăr, par a fi foarte reale. Și, la fel ca și Pălărierul Nebun, negați că ceea ce este Fals este fals și că ceea ce este Real este real.

De fapt, voi faceți acest lucru de foarte multă vreme.

O legendă este o povestire care a fost transmisă din generație în generație, pe parcursul secolelor și mileniilor. Este povestea pe care vi-o spuneți voi, despre voi înșivă.

Dat fiind că legenda voastră se bazează pe iluzii, ea dă naștere la mituri - mai degrabă decât la o înțelegere a realității.

Legenda Neamului Omenesc este că:

1. Dumnezeu are un plan ascuns. (Nevoia Există)
2. Există dubii asupra rezultatului vieții. (Eșecul Există)
3. Sunteți separați de Dumnezeu. (Lipsa de unitate Există)
4. Nu este destul. (Lipsurile Există)
5. Trebuie să faceți ceva. (Cerința Există)
6. Dacă nu faceți ceva, veți fi pedepsiți. (Judecata Există)
7. Pedeapsa este condamnarea pe vecie. (Condamnarea Există)
8. Prin urmare, dragostea este condiționată. (Condiționarea Există)
9. Cunoașterea și îndeplinirea condițiilor vă fac să fiți superiori. (Superioritatea Există)
10. Voi nu știți că acestea sunt iluzii. (Ignoranța Există)

Această legendă a fost implementată atât de profund în voi, încât acum o trăiți deplin și total. Vă spuneți unul altuia: „Asta e, n-ai ce-i face!"

Vă spuneți lucru ăsta de foarte multe secole încoace. De fapt, de milenii. De atât de multă vreme, într-adevăr, încât au fost create mituri în jurul acestor iluzii și legende.

Unele dintre cele mai importante mituri au fost reduse la concepte, cum ar fi:

• Facă-se voia Ta.
• Supraviețuiește cel mai bine adaptat.
• Învingătorii iau totul.
• V-ați născut din Păcatul Originar.
• Răsplata pentru păcat este moartea.
• *Răzbunarea este a Mea,* spune Domnul.
• Ceea ce nu știți, nu vă face rău.
• Numai Dumnezeu știe.

... și multe altele, la fel de distructive și de fără rost.

Pe baza acestor iluzii, legende și mituri - dintre care niciunul nu are vreo legătură cu Realitatea Supremă - iată ce au ajuns mulți oameni să creadă despre Viață:

„Ne-am născut într-o lume ostilă, condusă de un Dumnezeu care vrea ca noi să facem anumite lucruri și nu vrea să facem alte lucruri și care ne va pedepsi cu tortură veșnică, dacă nu înțelegem care este voia Lui.

Prima noastră experiență în Viață este separarea de mama noastră, de Sursa Vieții noastre. Aceasta creează contextul întregii noastre realități, pe care o simțim ca pe ceva care ne separă de Sursa întregii Vieți.

Noi nu suntem separați numai de întreaga Viață, ci și de orice altceva care există în Viață. Tot ceea ce există, există separat de noi. Iar noi suntem separați de orice altceva care există. Noi nu vrem ca lucrurile să stea în felul acesta, dar asta e, n-avem ce-i face. Am dori ca lucrurile să stea altfel și, realmente, ne străduim în acest sens.

Căutăm să trăim din nou experiența Unimii cu tot ceea ce existași, în special, unul cu celălalt. E posibil să nu știm exact de ce o facem, dar pare a fi ceva aproape instinctiv. Considerăm că e un lucru natural. Singura problemă este că ni se pare că nu există destul din celălalt ca să ne satisfacă.

Indiferent de ce anume este acest celălalt, se pare că nu putem obține destul. Nu putem obține destulă dragoste, nu putem obține destul timp, nu putem obține destui bani. Nu putem obține destul din orice credem noi că avem nevoie pentru ca să fim fericiți și împliniți. În momentul în care credem că avem destul, decidem că vrem mai mult.

Întrucât «nu este destul» din ceva anume ce credem că am avea nevoie, pentru ca să fim fericiți, trebuie «să facem ceva» ca să obținem mai mult.

Ni se cere să facem ceva, în schimbul oricărui lucru pe care îl dorim - de la dragostea lui Dumnezeu, până la darurile naturale pe care ni le face Viața. Faptul că, pur și simplu «suntem în viață» nu este suficient. Prin urmare, și noi - ca și tot ce înseamnă Viață - nu suntem destul.

Competiția începe deoarece nu este suficient doar «să fim». Dacă nu este destul din ceva, trebuie să intrăm în competiție pentru atât cât este. Trebuie să intrăm în competiție pentru totul - inclusiv pentru Dumnezeu.

Această competiție este dură. Se referă la supraviețuirea noastră, în cadrul ei supraviețuiesc numai cei mai bine adaptați. Iar învingătorii iau totul. Dacă pierdem, trăim iadul pe Pământ. Iar după ce murim, dacă suntem pierzători în competiția pentru Dumnezeu, trăim din nou iadul - de data aceasta, pentru totdeauna.

Moartea a fost creată, de fapt, de către Dumnezeu, deoarece strămoșii noștri au făcut o alegere greșită. Adam și Eva se bucurau de viață veșnică în Grădina Edenului. Dar Eva a mâncat fructul din pomul Cunoașterii Binelui și Răului - și atât ea, cât și Adam au fost alungați din Grădină, de către un Dumnezeu furios. Acest Dumnezeu i-a condamnat la moarte pentru veșnicie - pe ei și pe toți urmașii lor - ca primă pedeapsă. De atunci înainte, viața în trup urma să fie limitată și nu mai era veșnică - și același lucru se întâmpla cu tot ceea ce însemna Viață.

Dar Dumnezeu ne va da înapoi viața veșnică, dacă nu-I mai încălcăm niciodată regulile. Dragostea lui Dumnezeu este necondiționată, însă recompensele lui Dumnezeu sunt condiționate. Dumnezeu ne iubește, chiar și atunci când ne condamnă la osândă veșnică. Acest lucru îl face pe El să sufere mai mult decât pe noi, deoarece El vrea cu adevărat ca noi să ne întoarcem acasă - dar nu poate să facă nimic, dacă noi nu ne comportăm cum trebuie. Alegerea ne aparține.

Prin urmare, ideea este să ne comportăm cum trebuie. Trebuie să trăim o viață bună. Trebuie să ne străduim în acest sens. Pentru a o face, trebuie să știm adevărul despre ce anume dorește Dumnezeu de la noi și ce anume nu dorește. Dacă nu putem face deosebirea între corect și greșit, noi nu putem să îi facem lui Dumnezeu pe plac și nici nu putem evita să-L supărăm. Prin urmare, trebuie să știm adevărul în această privință.

Adevărul este simplu de înțeles - și ușor de cunoscut. Nu avem de făcut altceva decât să-i ascultăm pe profeți, pe învățători, pe înțelepți, cât și sursa sau fondatorul religiei noastre. Dacă există mai mult decât o singură religie și, prin urmare, mai mult decât o singură sursă și un singur fondator, atunci trebuie să ne asigurăm că am ales-o pe cea potrivită. Dacă o alegem pe una greșită, ajungem să pierdem totul.

Când o alegem pe cea corectă, suntem superiori, suntem mai buni decât semenii noștri, deoarece avem adevărul de partea noastră. Această stare de a fi «mai buni» ne permite să pretindem cea mai mare parte dintre premiile ce pot fi obținute în urma competiției, fără să ne luptăm cu adevărat pentru ele. Trebuie să ne declarăm învingători, înainte de începerea competiției

Această convingere ne oferă toate avantajele și, datorită ei, scriem «Regulile Vieții noastre» într-un asemenea mod, încât altora le devine aproape imposibil să câștige premiile cu adevărat importante.

Noi nu facem acest lucru din răutate ci, pur și simplu, pentru a ne asigura de victorie - și pe bună dreptate așa trebuie să stea lucrurile, întrucât numai cei care aparțin religiei noastre, naționalității noastre, rasei noastre, sexului nostru, convingerilor noastre politice cunosc adevărul și, prin urmare, merită să fie învingători.

Din cauza faptului că merităm să câștigăm, avem dreptul să-i amenințăm pe ceilalți, să ne luptăm cu ei și chiar să-i omoram dacă e nevoie, pentru a obține aceste rezultate.

E posibil să existe și un alt mod de a trăi, un alt lucru pe care Dumnezeu să-L aibă în minte, un alt adevăr și mai extins, dar dacă acesta există, noi nu-l cunoaștem. De fapt, nu este clar dacă se presupune măcar că ar trebui să-l cunoaștem.

E posibil ca noi să nici nu trebuiască să încercăm să-l cunoaștem și, cu atât mai puțin, să-l cunoaștem și să-l înțelegem pe Dumnezeu. A încerca să o faci este o dovadă de impertinență, iar a declara că ai făcut-o cu adevărat este o blasfemie.

Dumnezeu este Cunoscătorul Necunoscut, Cel Care Mișcă Rămânând Nemișcat, Marele Nevăzut. Prin urmare, noi nu putem cunoaște adevărul care ni se cere să-l cunoaștem *pentru a îndeplini condițiile* care ni se cere să le îndeplinim *pentru a primi dragostea* care ni se cere să o primim *pentru a evita condamnarea* pe care ne străduim să o evităm, *pentru a avea viața veșnică* pe care am avut-o înainte ca toate acestea să înceapă.

Ignoranța noastră este o nefericire, dar nu ar trebui să fie o problemă. Tot ceea ce trebuie să facem este să luăm ceea ce credem că știm cu adevărat - *legenda noastră - în privința credinței și să procedăm în consecință. Aceasta am încercat noi să facem, fiecare potrivit cu propria sa credință și, în felul acesta, am creat viața pe care o trăim acum și realitatea de pe Pământ, pe care o creăm."*

Astfel este construită o mare parte din Neamul Omenesc. Fiecare dintre voi aveți variantele voastre minore, dar, în esență, în felul acesta vă trăiți viața, vă motivați alegerile și vă judecați rezultatele. Unii dintre voi nu acceptă toate acestea, iar unii acceptă doar o parte. Voi acceptați aceste afirmații ca pe o realitate activă - nu pentru că ele reflectă înțelepciunea voastră cea mai profundă, ci pentru că *altcineva v-a spus că ele sunt adevărate.*

La un anumit nivel, a trebuit să vă faceți pe voi înșivă în așa fel, încât să-i credeți. Aceasta se numește făcătură.

Acum este momentul să vă îndepărtați de făcături și să vă îndreptați înspre ceea ce este real. Acest lucru nu va fi ușor, deoarece Realitatea Supremă va fi complet diferită de ceea ce mulți oameni din lumea voastră au căzut de acord că este real. Va trebui să fiți, literalmente, „în această lume, dar să nu aparțineți ei[3]".

[3] compară Ioan XV, 19. Noul Testament. N.T.

Şi care ar fi scopul acestui lucru, dacă viaţa voastră merge bine? niciunul. Nu ar exista niciun scop. Dacă sunteţi mulţumiţi de viaţa voastră şi de lume aşa cum este ea, nu aţi avea niciun motiv să căutaţi să schimbaţi realitatea şi să opriţi aceste făcături.

Acest mesaj este pentru cei care nu sunt mulţumiţi de lume - aşa cum este ea.

Acum vom examina Cele Zece Iluzii, una câte una. Veţi vedea modul în care fiecare iluzie v-a făcut să creaţi viaţa pe planetă, aşa cum o trăiţi acum.

Veţi observa că fiecare iluzie se construieşte pe cea dinaintea ei. Multe par a fi la fel. Asta, deoarece ele *sunt* asemănătoare.

Toate iluziile sunt, pur şi simplu, variaţiuni ale Primei Iluzii. Ele sunt distorsiuni mai mari ale distorsiunii originare. Veţi observa, de asemenea, că fiecare iluzie nouă a fost creată pentru a îndrepta un defect existent în iluzia dinainte. În cele din urmă, obosiţi să mai îndreptaţi defecte, aţi decis, pur si simplu, că n-aţi înţeles nimic.

De aici, Iluzia finală: Ignoranţa Există.

Aceasta v-a permis să daţi din umeri şi să renunţaţi la a mai încerca să rezolvaţi misterul.

Dar o minte evoluată nu va permite pentru multă vreme o astfel de stare. Doar după câteva milenii scurte - un timp foarte limitat, într-adevăr, în istoria Universului - aţi ajuns întrun moment în care ignoranţa nu mai este o binecuvântare. Sunteţi pe punctul de a ieşi din civilizaţia primitivă. Sunteţi pe punctul de a face un salt uriaş în capacitatea voastră de înţelegere. Sunteţi pe punctul de a vedea prin şi dincolo de... CELE ZECE ILUZII.

PARTEA I

Cele zece iluzii ale oamenilor

1

Iluzia Nevoii

Prima Iluzie este:
NEVOIA EXISTĂ

Aceasta nu este numai Prima Iluzie, ci şi cea mai importantă. Toate celelalte iluzii se bazează pe ea.

Tot ceea ce aţi trăit în mod curent ca experienţă în viaţă - tot ceea ce simţiţi clipă de clipă - îşi are rădăcinile în această idee şi în gândurile voastre legate de ea.

Nevoia este non-existentă în Univers. Este nevoie de ceva, numai atunci când se aşteaptă un anumit rezultat. Universul nu aşteaptă un rezultat anumit. Universul *este* rezultatul.

Nevoia este, de asemenea, non-existentă în mintea lui Dumnezeu. Dumnezeu ar avea nevoie de ceva, numai dacă ar aştepta un anumit rezultat. Dumnezeu nu aşteaptă niciun rezultat. Dumnezeu este cel care produce *toate* rezultatele.

Dacă Dumnezeu ar avea nevoie de ceva pentru a obţine un rezultat, de unde ar lua Dumnezeu acest lucru?

Nu există nimic care să existe în afara lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Tot Ceea Ce Este, Tot Ceea Ce A Fost şi Tot Ceea Ce Va Fi Vreodată. Nu există nimic din ceea ce există - care să nu fie Dumnezeu.

Ați putea reține mai bine această idee, dacă folosiți cuvântul „Viață", în locul cuvântului „Dumnezeu". Cele două cuvinte pot fi folosite unul în locul altuia, astfel încât nu schimbați înțelesul; vă amplificați doar puterea de înțelegere.

Nu există nimic din ceea ce este, care să nu fie Viață. Dacă Viața ar avea nevoie de ceva pentru a se obține un rezultat, de unde ar lua Viața acest lucru? Nu există nimic în afara Vieții. Viața este Tot Ceea Ce Este, Tot Ceea Ce A Fost și Tot Ceea Ce Va Fi Vreodată.

Dumnezeu nu are nevoie de nimic ca să se manifeste, în afară de ceea ce se manifestă.

Viața nu are nevoie de nimic ca să se manifeste, în afară de ceea ce se manifestă.

Universul nu are nevoie de nimic ca să se manifeste, în afară de ceea ce se manifestă.

Aceasta face parte din natura lucrurilor. *Așa stau lucrurile,* nu așa cum v-ați imaginat voi. În imaginația voastră, voi ați creat idea de Nevoie din experiența care v-a arătat că, pentru ca să supraviețuiți, aveți nevoie de anumite lucruri. Să presupunem că nu v-ar păsa dacă trăiți sau muriți. În acest caz, de ce anume ați avea nevoie?

De absolut nimic.

Să presupunem că v-ar fi imposibil *să nu* trăiți. De ce anume ați avea atunci nevoie?

De absolut nimic.

Iată, acum, adevărul despre voi: Este imposibil ca voi să nu supraviețuiți. *Nu se poate să nu* trăiți. Problema nu se pune *dacă* veți trăi, ci *cum*. Adică, ce formă veți lua? Care va fi experiența voastră?

Adevăr vă spun Eu vouă: Nu aveți nevoie de nimic pentru ca să supraviețuiți. Supraviețuirea voastră este garantată. V-am dat viață veșnică și nu v-am luat-o niciodată înapoi.

S-ar putea ca, atunci când auziți cuvintele astea, să spuneți că supraviețuirea e una și fericirea e cu totul altceva. S-ar putea să vă gândiți că aveți nevoie de ceva pentru ca să *supraviețuiți fiind fericiți* - că puteți fi fericiți numai în anumite condiții. Acest lucru nu este adevărat, doar voi ați crezut că este. Și, deoarece credința produce experiență, voi ați trăit experiența vieții în acest mod și, prin urmare, v-ați imaginat un Dumnezeu care și El trebuie să trăiască experiența Vieții în același mod. Dar acesta nu este un adevăr, nici când e vorba de Dumnezeu și nici când e vorba de voi. Singura diferență este că Dumnezeu *știe acest lucru.*

În momentul în care *și voi* veți ști aceasta, veți fi asemeni lui Dumnezeu. Veți fi stăpânii vieții voastre și întreaga voastră realitate se va schimba.

Iată un mare secret: **Fericirea nu este creată ca rezultat al unor anumite condiții. Anumite condiții sunt create ca rezultat al fericirii.**

Iată o afirmație importantă și care trebuie repetată.

Fericirea nu este creată ca rezultat al unor anumite condiții. Anumite condiții sunt create ca rezultat al fericirii.

Aceeași afirmație este adevărată și în cazul tuturor celorlalte stări de a fi.

Dragostea nu este creată ca rezultat al unor anumite condiții. Anumite condiții sunt create ca rezultat al dragostei.

Compasiunea nu este creată ca rezultat al unor anumite condiții. Anumite condiții sunt create ca rezultat al compasiunii.

Abundența nu este creată ca rezultat al unor anumite condiții. A numite condiții sunt create ca rezultat al abundenței.

Înlocuiți cu orice stare de a fi pe care v-o puteți imagina. În toate cazurile va fi adevărat că Starea de A Fi precede experiența - și o produce.

Deoarece nu ați înțeles aceasta, v-ați imaginat că, pentru ca voi să fiți fericiți, anumite lucruri trebuie să apară - și v-ați imaginat, de asemenea, un Dumnezeu pentru care este valabil același lucru.

Dar dacă Dumnezeu este Cauza Primordială, ce anume se poate întâmpla care să nu fie de la început provocat de către El? Iar dacă Dumnezeu este Atotputernic, ce anume se poate întâmpla, ceva ce să nu fie ales de către El?

E posibil, oare, ca ceva să apară şi Dumnezeu să nu-l poată opri? Iar dacă Dumnezeu alege *să nu-l oprească,* evenimentul respectiv nu este ceva ales de El?

Bineînţeles că este.

Dar de ce ar alege Dumnezeu să se întâmple anumite lucruri, care L-ar face să fie nefericit? Răspunsul este unul pe care voi nu-l puteţi accepta.

Nu există nimic care să-L facă nefericit pe Dumnezeu.

Nu puteţi crede aceasta, deoarece o asemenea credinţă v-ar pretinde să credeţi într-un Dumnezeu care nu are nevoie de nimic şi care nu judecă pe nimeni - şi nu vă puteţi imagina un astfel de Dumnezeu. Motivul pentru care nu vă puteţi imagina un astfel de Dumnezeu este că nu vă puteţi imagina o astfel de *fiinţă umană.* Nu credeţi că *voi* puteţi trăi în acest fel - şi *nu vă puteţi imagina un Dumnezeu care este mai măreţ decât voi.*

Când veţi ajunge să înţelegeţi că *puteţi* trăi în felul acesta, veţi şti tot ceea ce este de ştiut în legătură cu Dumnezeu.

Veţi şti că a doua afirmaţie este corectă. Dumnezeu *nu este* mai măreţ decât voi. Cum ar putea să fie? Dumnezeu este Ceea Ce Sunteţi Voi, iar voi sunteţi Ceea Ce Este Dumnezeu. Iar *voi* sunteţi mai măreţi decât credeţi.

Maeştrii ştiu acest lucru.

Chiar acum, pe planeta voastră există Maeştri care ştiu acest lucru. Aceşti Maeştri vin din multe tradiţii, religii şi civilizaţii, dar au cu toţii un lucru în comun.

Nu există nimic care să-i facă nefericiţi pe Maeştri.

La începuturile civilizaţiilor voastre primitive, majoritatea oamenilor nu erau în stare de Maestru. Singura lor dorinţă era să evite nefericirea sau durerea. Conştienţa lor era prea limitată ca să înţeleagă că durerea nu produce în mod obligatoriu nefericire, aşa că strategia lor de viaţă a fost construită pe ceea ce mai târziu a fost numit Principiul Plăcerii. Ei s-au îndreptat înspre ceea ce le făcea lor plăcere şi s-au îndepărtat de ceea ce-i lipsea de plăcere (sau le provoca durere).

Astfel s-a născut Prima Iluzie, ideea că *Nevoia Există.* Aceasta a fost ceea ce s-ar putea numi prima greşeală. Nevoia nu există. Ea este o ficţiune. În realitate, nu aveţi nevoie de nimic ca să fiţi fericiţi. Fericirea este o stare de spirit. Primii oameni nu au fost capabili să înţeleagă acest lucru. Din cauză că simţeau că aveau nevoie de anumite lucruri pentru a fi fericiţi, au presupus că acelaşi adevăr este valabil pentru întreaga Viaţă. În această presupunere, ei au inclus acea parte din Viaţă pe care au ajuns s-o înţeleagă ca fiind o Putere Mai Mare - o putere pe care generaţii la rând au conceptualizat-o ca fiind o fiinţă vie căreia i-au dat o mare varietate de nume, printre care Allah, Iahve, Iehova şi Dumnezeu.

Pentru primii oameni nu a fost greu să construiască o putere mai mare decât ei înşişi. Ba chiar, era necesar. Era nevoie de o explicaţie pentru ceea ce li se întâmpla, lucruri asupra cărora nu aveau niciun fel de control.

Greşeala în acest caz nu era în a presupune că exista ceva care arăta ca Dumnezeu (puterea combinată şi energia combinată a lui Tot Ceea Ce Există), ci în presupunerea că această Putere Totală şi Energie Completă ar putea avea nevoie de ceva; că Dumnezeu era, într-un fel sau altul, dependent de ceva sau de cineva pentru a fi fericit, satisfăcut, complet şi împlinit. Este ca şi cum ai spune că Plinul nu este plin, că are nevoie de *ceva pentru a-l face să fie* plin. Era o contradicţie în termeni - dar ei nu puteau să o vadă. Mulţi nu o văd nici în ziua de astăzi.

În urma creării unui Dumnezeu dependent, oamenii au imaginat o legendă care spune că Dumnezeu are *un plan ascuns.* Cu alte cuvinte, există anumite lucruri pe care le vrea şi are nevoie ca ele să apară, cât şi *moduri* în care ele *trebuie* să apară pentru ca Dumnezeu să fie fericit. Oamenii au redus această legendă la un mit care s-a cristalizat ca: Facă-se Voia Ta.

Ideea voastră că Eu *aş avea* o Voie v-a forţat, apoi, să încercaţi să vă imaginaţi care *ar fi* Voia Mea. În cadrul acestui proces, a devenit repede foarte clar că neamurile nu cădeau de

acord în această privinţă. Nu toată lumea ştia sau era de aceeaşi părere asupra a ceea ce însemna Voia lui Dumnezeu şi nu toată lumea putea *să facă* Voia lui Dumnezeu.

Cei mai inteligenţi dintre voi au folosit acest mod raţional de a gândi, pentru a explica de ce vieţile unor oameni păreau că funcţionează mai bine decât ale altora. Atunci aţi impus o nouă întrebare: Cum era cu putinţă să nu se facă Voia lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu era Dumnezeu?

Devenise clar că exista un defect în acea Primă Iluzie. Acesta ar fi trebuit să arate că ideea de Nevoie era falsă. Dar oamenii ştiau, la un nivel foarte profund, că ei *nu* puteau *să renunţe* la Iluzie, deoarece, atunci, s-ar fi pus capăt la ceva foarte important.

Şi aveau dreptate. Dar, au făcut o greşeală.

În loc de a vedea Iluzia *ca pe* o iluzie şi de a o folosi pentru scopul pentru care a fost creată, ei s-au gândit că trebuia *să îi îndrepte defectul.*

Astfel, prin îndreptarea defectului din Prima Iluzie, a luat naştere Cea de-a Doua Iluzie.

2

Iluzia Eşecului

A Doua Iluzie este: EŞECUL EXISTĂ

Ideea că Voia lui Dumnezeu *nu poate* fi făcută - presupunând că Dumnezeu are vreuna - se opune oricărui lucru pe care aţi crezut că-l ştiţi despre Dumnezeu, şi anume că Dumnezeu este Atotputernic, veşnic prezent, Fiinţa Supremă, Creatorul. Cu toate acestea, este o idee pe care v-aţi însuşit-o cu entuziasm.

Aceasta dă naştere la iluzia foarte puternică, dar puţin probabilă, că *Dumnezeu poate avea eşecuri.*

Dumnezeu poate dori ceva, dar se poate să nu-l obţină.

Dumnezeu poate să vrea ceva, dar se poate să nu-l primească. Dumnezeu poate avea nevoie de ceva, dar se poate să nu-l capete.

Pe scurt, Voia lui Dumnezeu poate fi zădărnicită.

Această iluzie era atât de forţată, încât până şi percepţiile limitate ale minţii umane puteau să-şi dea seama de contradicţie. Dar neamul vostru are o imaginaţie bogată şi poate să depăşească, cu o uşurinţă uluitoare, limitele credibilităţii.

Nu numai că v-aţi imaginat că are nevoi, dar v-aţi imaginat un Dumnezeu care nu reuşeşte să Şi le îndeplinească. Cum aţi făcut voi asta? Iarăşi, folosind proiecţia. V-aţi proiectat pe voi înşivă asupra Dumnezeului vostru, încă o dată, o îndemânare sau o calitate - care de obicei aparţine unei fiinţe şi pe care i-aţi atribuit-o lui Dumnezeu - a provenit direct din propria voastră experienţă. Deoarece aţi observat că e posibil ca *voi* să nu reuşiţi să obţineţi toate lucrurile de care vă imaginaţi că aveţi nevoie pentru a fi fericiţi, aţi declarat că acelaşi lucru este adevărat şi în privinţa lui Dumnezeu. Pornind de la această iluzie, aţi creat o legendă care vă învaţă că există îndoieli în privinţa rezultatelor obţinute în viaţă. E posibil să meargă treaba, e posibil să nu. Ar putea fi totul în regulă, şi s-ar putea să nu fie; până la urmă, totul va fi bine - doar dacă nu va fi.

Atunci când la toate astea aţi adăugat îndoiala că Dumnezeu şi-ar putea îndeplini nevoile (presupunând că are vreuna) - a apărut prima voastră întâlnire cu frica. Înainte de a născoci această poveste cu un Dumnezeu care nu ar putea face întotdeauna ce vrea, nu vă era frică. Nu exista nimic *de care să vă fie frică.* Dumnezeu deţinea controlul, Dumnezeu era Putere Deplină, Minune şi Glorie Deplină şi totul era în regulă pe lume. Ce ar fi putut să meargă prost?

Apoi, însă, a apărut ideea că Dumnezeu s-ar putea să vrea ceva și să nu obțină. S-ar putea ca Dumnezeu să vrea ca toți copiii Lui să se întoarcă la El în cer, dar că acest lucru ar putea fi împiedicat de înșiși copiii Lui, prin propriile lor acțiuni. Dar chiar și această idee depășea limitele credibilității și, iarăși, mintea umană a văzut contradicția. Cum puteau să se împotrivească Creatorului creațiile lui Dumnezeu, dacă Creatorul și creațiile erau Una?

Cum era cu putință ca rezultatele obținute în viață să fie puse la îndoială, dacă Cel Care producea aceste rezultate, cât și Cel Care le trăia ca experiență erau unul și același.

Fără discuție că exista un defect la Cea de-a Doua Iluzie. Acesta ar fi scos la iveală ideea că Eșecul era fals, dar oamenii știau, la un nivel foarte profund, că nu puteau *renunța* la Iluzie - deoarece, atunci, s-ar fi pus capăt la ceva foarte important.

Iarăși aveau dreptate. Dar, iarăși au făcut o greșeală.

În loc de a vedea Iluzia *ca pe* o iluzie și de a o folosi pentru scopul pentru care a fost creată, ei s-au gândit că trebuia *să îi îndrepte defectul*. Astfel, prin îndreptarea defectului din Cea de-a Doua Iluzie, a luat naștere Cea de-a Treia Iluzie.

3

Iluzia Lipsei de Unitate

A Treia Iluzie este: LIPSA DE UNITATE EXISTĂ

Singura scăpare din dilema Celei de-a Doua Iluzii a fost de a crea o a treia: Creatorul și creațiile *nu erau* Una.

Aceasta cerea ca mintea umană să născocească posibilitatea ca imposibilul să existe - ca Cel Care Este Una să nu fie Una; ca Cel Care Este Unit să fie, în realitate, separat. Aceasta este Iluzia Lipsei de Unitate - ideea că separarea există.

Neamurile voastre au raționat că, dacă creațiile erau separate de Creator și dacă Creatorul permitea creațiilor să facă orice doreau ele, atunci ar fi posibil ca aceste creații să facă ceva *ce Creatorul nu ar fi vrut ca ele să facă*. În aceste condiții, Voia Creatorului putea fi zădărnicită. Dumnezeu putea să vrea ceva și să nu obțină.

Lipsa de Unitate face Eșecul posibil, iar Eșecul este posibil numai dacă Nevoia există. O iluzie depinde de cealaltă.

Primele trei Iluzii sunt cruciale. Ele sunt atât de importante, atât de fundamentale în a le sprijini pe celelalte, încât li s-au dedicat legende separate pentru a le explica și pentru a fi siguri că ele *vor fi explicate* clar și frecvent.

Fiecare dintre civilizațiile voastre și-a creat propria legendă, dar toate au plecat de la aceleași elemente de bază - fiecare în felul ei. Una dintre cele mai faimoase este povestea lui Adam și a Evei.

S-a spus că primul bărbat și prima femeie au fost creați de către Dumnezeu și au trăit fericiți în Grădina Edenului, adică în Paradis. Acolo, ei se bucurau de viață eternă și de comuniune cu Divinul.

În schimbul acestui dar de Viață idilică, se spune că Dumnezeu le-a cerut un singur lucru. El a ordonat ca ei să nu mănânce din fructul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului. Potrivit acestei legende, Eva a mâncat din fruct. Ea nu s-a supus ordinului. Dar nu a fost întru totul vina ei. Ea a fost ispitită de un șarpe, care, în realitate, era o ființă pe care ați numit-o Satana sau Diavolul.

Și cine este acest Diavol? O legendă spune că el este un înger care a devenit rău, o creație a lui Dumnezeu care a îndrăznit să vrea să fie la fel de măreț ca și Creatorul său. Povestea spune că aceasta este ofensa supremă, blasfemia supremă. Toate creațiile ar trebui să-l cinstească pe Creator și să nu caute niciodată să fie la fel de mărețe, sau chiar mai mult.

În această versiune specială a legendei principale, voi ați deviat de la modelul normal, atribuindu-Mi anumite calități care *nu sunt* reflectate în experiența umană.

Creatorii umani chiar *vor* ca progeniturile lor să se străduiască să devină tot așa de importante, dacă nu chiar mai mult decât ei. Cea mai mare plăcere a tuturor părinților sănătoși este să vadă cum copiii lor ajung la fel ca ei sau chiar îi întrec în privința realizărilor în viață.

Pe de altă parte, se spune că Dumnezeu a fost profund dezonorat și jignit de acest lucru. Satana, îngerul căzut, a fost îndepărtat, separat de turmă, înlăturat, condamnat și, dintr-o dată, în Realitatea Supremă au apărut două puteri: Dumnezeu și Satana, cât și două locuri în care ei acționau, raiul și iadul.

Potrivit cu această legendă, a fost dorința Satanei să-i ispitească pe oameni să nu se supună Voii lui Dumnezeu. Dumnezeu și Satana erau în competiție pentru sufletul omului. Fascinant este faptul că aceasta era o competiție pe care *Dumnezeu o putea pierde.*

Toate acestea dovedeau că Eu nu eram, la urma urmei, un Dumnezeu Atotputernic... sau că Eu *eram* Atotputernic, dar nu voiam să-Mi folosesc puterea, deoarece voiam să-i acord Satanei o șansă. *Sau* că Eu nu aveam de gând să-i acord Satanei o șansă, ci că eram pe punctul de a le da oamenilor liber arbitru. *Numai că,* dacă voi *vă foloseați* liberul arbitru într-un mod cu care Eu nu eram de acord, vă dădeam pe mâna Satanei, care urma să vă tortureze pe vecie.

Cam așa arată poveștile contorsionate care au fost elaborate în cadrul doctrinelor religioase de pe planeta voastră.

În cadrul legendei despre Adam și Eva, mulți oameni au crezut că Eu i-am pedepsit pe primul bărbat și prima femeie - deoarece Eva a mâncat fructul oprit - aruncându-i afară din Grădina Edenului. Ba chiar că (dacă puteți crede așa ceva!) *Eu am pedepsit fiecare bărbat și fiecare femeie care au trăit de atunci încoace,* împovărându-i cu primul păcat omenesc și condamnându-i să fie separați de Mine pe tot parcursul vieții lor pe Pământ.

Prin această legendă și prin altele la fel de pline de imaginație, cele trei iluzii au fost transpuse într-o formă atât de dramatică, încât în special copiii nu le pot uita cu ușurință. Aceste legende au inoculat frica în inimile copiilor cu atât de mult succes, încât au fost repetate, iarăși și iarăși, fiecărei noi generații. În felul acesta, primele trei iluzii au fost profund implementate în psihicul omenesc:

1. Dumnezeu are un plan ascuns. (Nevoia Există)
2. Există dubii asupra rezultatului vieții. (Eșecul Există)
3. Sunteți separați de Dumnezeu. (Lipsa de Unitate Există)

În timp ce ideea că Nevoia și Eșecul există este una crucială pentru restul Iluziilor, ideea că Lipsa de Unitate Există are cel mai mare impact asupra activității oamenilor. Impactul Celei de-a Treia Iluzii este resimțit de către neamul omenesc până în ziua de astăzi.

Dacă voi credeți despre Cea de-a Treia Iluzie că este adevărată, veți avea o anumită experiență de viață.

Dacă voi credeți că nu este adevărată, ci că, de fapt, ea este o iluzie, veți avea o altă experiență.

Aceste două experiențe vor diferi în mod dramatic.

În mod normal, aproape toată lumea de pe planeta voastră crede că Iluzia Lipsei de Unitate este reală. Ca o consecință, oamenii se simt separați de Dumnezeu și separați unul de celălalt.

Sentimentul de separare de Mine face ca relația Mea cu oamenii să nu decurgă cum trebuie: fie că Mă înțeleg greșit, fie că le este frică de Mine, fie că Mă imploră să-i ajut - fie că Mă neagă cu totul. Procedând astfel, oamenii pierd oportunitatea extraordinară de a folosi cea mai puternică forță din Univers. Se supun ei înșiși unor vieți asupra cărora își imaginează că nu au niciun control, unor condiții pe care cred că nu le pot schimba, obținând experiențe și rezultate din care cred că nu au nicio scăpare.

Trăiesc vieți pline de disperare tăcută, aducându-și durerea ca ofrandă, suferind-o cu bucurie, crezând că bravura lor discretă le va câștiga suficiente favoruri pentru ca să ajungă în rai, unde își vor primi răsplata.

Sunt multe motive care să facă sufletul să sufere fără să se plângă - suferință care poate fi chiar benefică pentru el - dar, a-ți asigura răsplata în rai, nu face parte dintre ele. Curajul este propria lui răsplată și nu poate exista niciodată un motiv bun care să vă determine să-i faceți pe alții să sufere - iar atunci când vă plângeți, exact asta faceți. Prin urmare, Maestrul nu se plânge niciodată și, astfel, limitează suferința existentă în afara lui - cât și pe cea dinăuntrul său. Dar Maestrul nu se abține să se *plângă pentru* ca să limiteze suferința, ci deoarece el nu interpretează trăirea experienței durerii ca pe o suferință, ci ca pe o simplă durere.

Durerea este o experiență. Suferința este o judecată emisă despre această experiență. Mulți gândesc că durerea pe care o trăiesc este un lucru rău și că n-ar trebui să apară. În măsura în care durerea este acceptată ca fiind perfectă, în aceeași măsură suferința poate fi eliminată din viață. Datorită acestui mod de a înțelege lucrurile, Maeștrii depășesc orice suferință, deși nu scapă de durere.

Chiar și oamenii care nu au atins starea de Maestru au trăit experiența diferenței dintre durere și suferință. Un exemplu ar putea fi extragerea unui dinte care doare foarte tare. Extracția produce o durere enormă, dar aceasta este o durere binevenită.

Faptul că se simt separați de Mine îi împiedică pe oameni să Mă folosească, să Mă cheme, să aibă o prietenie cu Mine - împiedicând manifestarea întregului Meu potențial creator și vindecător, fie pentru a le pune capăt suferinței, fie pentru orice alt scop.

Sentimentul de separare unul de celălalt le permite oamenilor să-și facă unul altuia tot felul de lucruri pe care nu și le-ar face niciodată lor înșiși. Nereușind să vadă că ei *își fac* lor înșiși așa ceva, ei produc și reproduc rezultate neavenite în viața lor de zi cu zi, cât și în experiența lor la nivel planetar.

Se spune că neamul omenesc e confruntat cu aceleași probleme cu care a fost confruntat de la începuturile istoriei - iar acest lucru este adevărat, dar de fiecare dată la un nivel mai scăzut. Lăcomia, violența, invidia și alte comportamente despre care credeți că nu fac bine nimănui sunt încă manifestări ale membrilor neamului vostru, dar care acum formează o minoritate. Acesta este un semn al evoluției voastre.

Eforturile din cadrul societății voastre sunt îndreptate nu atât înspre încercarea de a schimba aceste comportamente, cât înspre încercarea de a le pedepsi. Se crede că, pedepsindu-le, le veți corecta. Unii oameni încă nu înțeleg faptul că ei nu vor corecta nimic, atâta timp cât nu corectează condițiile existente în societate, condiții care *creează* și *invită* la comportamente nedorite.

O analiză cu adevărat obiectivă dovedește acest lucru, totuși mulți oameni ignoră această dovadă și continuă să încerce să rezolve problemele societății, folosind aceeași energie care le-a creat. Ei caută să pună capăt omorului prin omor, violenței prin violență, să aplaneze mânia prin mânie. Făcând toate acestea, ei nu reușesc să-și vadă ipocrizia și, astfel, devin însăși expresia ei.

Recunoașterea primelor trei Iluzii *ca fiind* iluzii i-ar împiedica pe toți să nege Unimea întregii Vieți și să amenințe cu distrugerea întreaga viață de pe planeta voastră.

Mulți oameni continuă să se vadă pe ei înșiși ca fiind separați unul de celălalt, de toate celelalte ființe vii și de Dumnezeu. Ei văd că se distrug pe ei înșiși, dar pretind că nu înțeleg cum fac acest lucru. Ei spun că asta nu se întâmplă din cauza acțiunilor lor individuale. Ei nu pot vedea legătura dintre deciziile și alegerile individuale și lumea în întregul ei.

Acestea sunt modurile de a gândi ale multor oameni și depinde de voi, cei care înțelegeți cu adevărat Cauza și Efectul, să le schimbați - dacă vreți cu adevărat ca ele să fie schimbate. Asta, deoarece semenii voștri cred că, a tăia sute de mii de copaci în fiecare săptămână pentru ca ei să-și poată avea ziarul de duminică, nu are niciun efect negativ asupra întregului.

Că, a arunca impurități de tot felul în atmosferă, pentru ca ei să nu-și schimbe stilul de viață, nu are niciun efect negativ asupra întregului.

Că, a folosi combustibil fosil, mai degrabă decât energie solară, nu are niciun efect negativ asupra întregului.

Că, a fuma ori a consuma carne roșie la fiecare masă, sau cantități mari de alcool, nu are niciun efect negativ asupra întregului și că s-au săturat să li se mai spună de către ceilalți că așa stau lucrurile. Nu are *niciun efect negativ* asupra întregului, zic ei - și s-au săturat să li se mai spună de către ceilalți că așa stau lucrurile!

Comportamentele umane individuale - își spun ei lor înșiși - nu au un efect atât de negativ asupra întregului, încât să se ajungă ca întregul *să se prăbușească.* Aceasta ar fi posibil numai dacă nimic nu ar fi separat - dacă, într-adevăr, întregul și-ar face aceasta lui însuși. Iar asta este o prostie!

A Treia Iluzie este adevărată. *Noi suntem separați.*

Cu toate acestea, acțiunile separate ale tuturor ființelor separate care nu sunt una cu ceilalți și nu sunt una cu întreaga Viață par a avea, de fapt, un efect foarte real asupra Vieții însăși. Acum, în sfârșit, din ce în ce mai mulți oameni încep să recunoască acest adevăr, pe măsură ce evoluează de la o gândire a unei civilizații primitive spre o societate mai evoluată.

Toate acestea se întâmplă datorită lucrării pe care o faci tu și alții ca tine. Asta, deoarece voi ați ridicat glasul. Ați tras semnalul de alarmă. V-ați unit într-un efort de a vă trezi unul pe celălalt, fiecare în felul lui, unii în liniște și în mod individual, alții în grupuri. În zilele de demult nu au fost atât de mulți ca voi, gata și capabili de a-i trezi pe ceilalți. De aceea, o mare masă de oameni a trăit cufundată în iluzii și uluită. Oare de ce faptul că sunt separați unul de celălalt dă naștere la probleme? Cum se întâmplă că nimic altceva în afara vieții împreună - unul pentru toți și toți pentru unul - nu poate fi făcut să acționeze fără luptă?

Acestea sunt întrebări pe care oamenii încep să și le pună.

Fără discuție că exista un defect la Cea de-a Treia Iluzie. Acesta ar fi scos la iveală ideea că Lipsa de Unitate era falsă, dar oamenii știau, la un nivel foarte profund, că nu puteau *să renunțe* la Iluzie, deoarece, atunci, s-ar fi pus capăt la ceva foarte important.

Iarăși aveau dreptate. Dar, iarăși au făcut o greșeală. În loc de a vedea Iluzia *ca pe* o iluzie și de a o folosi pentru scopul pentru care a fost creată, ei s-au gândit că trebuia să *îi îndrepte defectul.*

Astfel, prin îndreptarea defectului din Cea de-a Treia Iluzie, a luat naștere Cea de-a Patra Iluzie.

4

Iluzia Lipsurilor

A Patra Iluzie este: LIPSURILE EXISTĂ

Aceasta provine dintr-a Treia Iluzie, deoarece fără ideea Lipsei de Unitate, ideea Lipsurilor este insuportabilă. Dacă există doar Un Singur Lucru, iar acel Un Singur Lucru Este Tot Ceea Ce Există, nu pot exista lipsuri de niciun fel, deoarece acel Un Singur Lucru este totul și astfel...

Este suficient prin El Însuși.

Aceasta este o afirmație despre natura lui Dumnezeu.

Totuși, aceasta nu este experiența oamenilor, *deoarece oamenii își imaginează că sunt separați de Dumnezeu* și separați de ei înșiși. Dar nicio ființă umană nu este separată de Dumnezeu, întrucât Dumnezeu este Tot ceea ce există. De aceea, oamenii nu sunt și *nu pot fi* separați unul de celălalt.

Aceasta este o afirmație despre natura oamenilor.

Ar fi nepotrivit să ajungem la concluzia că ideea Lipsei de Unitate a fost o „ideea rea", care nu a servit scopului vostru. În realitate, ideea de separare a fost o idee *binecuvântată,* permițând întregului să înțeleagă că el este suma părților sale şi chiar mai măreț decât atât. Iluzia serveşte minunat scopului vostru, *atunci când folosiți iluzia ca pe o unealtă pentru a crea experiență.*

Când uitați că separarea este o iluzie, vă imaginați că ea e starea reală de fapt. Iluzia nu mai creează experiență, ea *devine* experiență. Este ca şi când te-ai preface că eşti furios pentru a-l face pe celălalt să fie mai plin de solicitudine, iar apoi devii într-adevăr furios. Sau când te prefaci că te interesează cineva pentru a-l face pe altul gelos şi descoperi că interesul iluzoriu a devenit unul foarte real. Unealta devine experiență.

Prin acest proces, ați ajuns cu adevărat să credeți că sunteți separați; că Lipsa de Unitate este posibilă în cadrul câmpului unitar, pe care l-ați numit Univers.

Eu v-am descris Cea de-a Treia Iluzie ca fiind cea mai puternică dintre Iluzii, iar acesta este un adevăr. Ea a avut un impact enorm asupra experienței voastre de zi cu zi.

Mai mult decât atât, credința voastră în separare v-a condus la ideea că „nu este destul".

Când a fost numai Un Singur Lucru şi când ați ştiut că voi sunteți acel Singur Lucru, nu s-a pus niciodată problema că nu este destul. A fost destul din ceea ce erați voi. Dar, când ați decis că exista *mai mult* decât Un Singur Lucru, atunci (şi numai atunci) s-a putut vedea că nu era destul din celălalt lucru.

Acest „celălalt lucru", care voi credeți că există, este tot ce constituie Viața. Dar voi *sunteți* Viața, cât şi ceea ce *este* Viața - adică Dumnezeu, El Însuşi.

Cu toate acestea, atâta timp cât vă închipuiți că sunteți separați de Dumnezeu, vă veți închipui că sunteți altceva decât este Dumnezeu - adică, decât Viața Însăşi. Puteți crede că sunteți ceea ce *trăieşte,* dar nu vă veți imagina pe voi înşivă ca fiind Viața Însăşi. Această separare a lui Dumnezeu Însuşi *de* Viața Însăşi este ceea ce voi ați numit alungarea din Grădina Edenului.

Dintr-o dată, acolo unde exista viață eternă, acum există moarte. Dintr-o dată, acolo unde exista abundență, acum nu este destul. Dintr-o dată, se pare că există multe aspecte ale vieții care se luptă pentru Viața Însăşi. Acest lucru este imposibil în Realitatea Supremă, dar nu şi în imaginația voastră. Vă puteți chiar imagina că *voi* vă aflați în plină competiție - cu păsările, cu albinele, cu toate celelalte ființe vii şi cu toate ființele umane. Vă puteți crea un coşmar în care tot ceea ce vă sprijină viața pare a o limita. În felul acesta, încercați realmente să subordonați ceea ce vă sprijină.

Vi s-a dat un *domeniu* şi voi ați hotărât că acesta înseamnă *dominație.* Aşa că ați început cu adevărat un război cu natura şi cu ordinea naturală a lucrurilor.

Ați folosit ştiința şi tehnologia pentru a manevra şi manipula natura şi a o face să se supună voinței voastre. Distrugeți cu încetul întreaga natură aşa cum este ea de fapt, într-o încercare de a trăi experiența de voi înşivă aşa cum deja sunteți voi de fapt.

Voi sunteți deja ceea ce vă străduiți să fiți - eterni, neîngrădiți şi una cu totul - dar nu vă amintiți acest lucru. Prin urmare, vă străduiți să supuneți Viața, pentru ca să aveți o Viață mai abundentă. Şi nici măcar nu vedeți ce faceți.

Viața devine singurul numitor comun. Toată lumea vrea Viață şi lucrurile care sprijină Viața. Iar datorită faptului că voi credeți că sunteți mai mulți şi nu doar unul, vă este teamă că s-ar putea să nu existe suficientă Viață. Din această frică creați voi următoarea realitate imaginată: moartea.

O viață despre care credeați că ar fi eternă (până când nu v-ați imaginat că sunteți separați, niciodată nu v-a dat prin minte că nu veți „fi" întotdeauna) - acum pare a avea un început şi un sfârşit. *Aceasta este Iluzia Lipsurilor, manifestată la cel mai înalt nivel.*

Experienţa vieţii voastre care începe şi se termină nu este, în realitate, nimic altceva decât începutul şi încheierea ideii despre voi înşivă ca fiind „separaţi". E posibil ca, la nivel conştient, să nu ştiţi aceasta. La un nivel mai înalt, acest lucru este întotdeauna clar.

Acolo, la acest nivel mai înalt, căutaţi voi să puneţi capăt experienţei separării, să vă amintiţi vouă înşivă că aceasta este o *iluzie pe care voi aţi creat-o.*

Deşi v-am mai spus-o de multe ori, acum e un moment potrivit să discutăm încă o dată *de ce anume* aţi creat-o.

Aţi creat Iluzia Lipsei de Unitate pentru a trăi experienţa realităţii Unimii. Puteţi trăi această experienţă, numai atunci când sunteţi în afara realităţii. Când sunteţi parte din întreg, nu puteţi trăi experienţa de voi înşivă *ca fiind* întregul, deoarece nu există nimic altceva. Iar în absenţa a ceea ce voi nu sunteţi, ceea ce sunteţi nu există.

În absenţa a ceva rece, ceva cald nu există, în absenţa a ceva înalt, ceva scund nu există. Dacă totul este scund, atunci *nimic nu este scund,* deoarece „scund" nu există ca ceva ce poate fi cunoscut. El poate exista ca un concept, dar nu este un concept care să poată fi trăit direct ca experienţă. El poate fi numai o idee - niciodată realitatea ta trăită ca experienţă.

Tot aşa, în absenţa Lipsei de Unitate, unitatea nu există.

Dacă totul este trăit ca experienţă ca fiind unit, atunci *nimic nu poate fi trăit ca experienţă ca fiind unit,* deoarece „unitatea" nu există ca experienţă separată. Nu este ceva ce poate fi cunoscut. Ea poate exista ca un concept, dar nu este un concept pe care să-l poţi trăi direct ca experienţă. El poate fi numai o idee - niciodată realitatea ta trăită ca experienţă.

În acest context, tu nu te poţi cunoaşte pe tine însuţi, ca Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Dar dorinţa noastră este să ne cunoaştem pe noi înşine ca Cine Suntem Noi cu Adevărat. Prin urmare, trebuie să creăm, în primul rând, experienţa lui Cine Nu Suntem.

Întrucât nu putem crea această experienţă în Realitatea Supremă, trebuie să o facem prin iluzie. În acest mod putem cunoaşte ce este aşa cu adevărat şi ne putem bucura şi veseli întru acesta. În acest mod putem trăi experienţa lui Cine Suntem Noi cu Adevărat.

Totul în Toate.

Singurul şi Unicul.

Noi suntem Ansamblul Colectiv, Realitatea Singulară în Forme Multiple - care *a luat* Forme Multiple pentru ca noi să putem vedea şi trăi ca experienţă splendoarea Realităţii Singulare.

Aceasta este o explicaţie simplă a scopului relativităţii, explicaţie pe care v-am dat-o de mai multe ori în decursul dialogului nostru. Am repetat-o aici, pentru ca voi să o înţelegeţi complet, ca să vă treziţi din visul vostru.

***

Până când nu vă treziţi din visul vostru, Iluzia Lipsei de Unitate cu Viaţa va crea o nevoie clar percepută de supravieţuire. Înainte de separare, voi nu v-aţi pus niciodată la îndoială supravieţuirea. Numai atunci când v-aţi îndepărtat de Viaţă (de Mine) şi v-aţi imaginat ca fiind separaţi, numai atunci Viaţa Însăşi a devenit ceva care „nu era destul". Aţi început să luaţi decizii în legătură cu ceea ce simţeaţi că trebuia să faceţi ca să supravieţuiţi - ca să aveţi mai multă viaţă.

Acesta a devenit scopul vostru primordial, noul vostru instinct primar. Aţi început chiar să credeţi că motivul pentru care vă împerecheaţi cu alţii era pentru a vi se garanta supravieţuirea voastră ca specie. Aţi pierdut din vedere faptul că vă împerecheaţi ca răspuns la singurul instinct real - care este dragostea.

Aţi numit noul vostru instinct primar, Instinct de Supravieţuire, pornind de la ideea că s-ar putea *să nu supravieţuiţi.* Această idee este falsă, deoarece supravieţuirea voastră este garantată pe vecie - şi chiar mai mult decât atât. Dar voi nu vă amintiţi asta şi, prin urmare, nu credeţi că există destulă Viaţă - dat fiind faptul că sunt atât de multe aspecte din viaţă care intră în competiţie pentru ea.

Şi, într-adevăr, în felul acesta vedeţi voi lucrurile. Vă imaginaţi că sunteţi *în competiţie* pentru Viaţa Însăşi cu tot „ceea ce formează Viaţa". Sunteţi în competiţie cu propriul vostru sine, ca să obţineţi mai mult din sinele vostru. Credinţa voastră în Lipsuri v-a dus chiar la concluzia că *nu este destul Dumnezeu.*

Nu numai că nu este destulă Viaţă (ceea ce voi traduceţi prin credinţa în moarte) şi nu numai că nu este destul din ceea ce formează Viaţa (ceea ce voi traduceţi prin credinţa în Lipsuri), dar nu există destul nici măcar din Ceea Ce A Creat Viaţa (ceea ce voi traduceţi prin credinţa într-un Dumnezeu limitat).

Dat fiind faptul că *toate aceste lucruri sunt limitate,* trebuie să intraţi în competiţie pentru ele. Din cauza acestei credinţe vă distrugeţi planeta şi pe voi înşivă. Vă distrugeţi pe voi înşivă chiar şi în cadrul competiţiilor pentru Dumnezeu - competiţii pe care le numiţi religii. În cadrul competiţiei voastre bolnave pentru Dumnezeu, v-aţi omorât unii pe alţii - uneori aţi încercat chiar să anihilaţi civilizaţii întregi.

Nu recunoaşteţi că faceţi aceste lucruri, deoarece a le recunoaşte ar însemna să acceptaţi că s-ar putea să existe ceva nepotrivit în modul în care vedeţi voi viaţa şi lumea - şi, în special, în modul în care-L vedeţi pe Dumnezeu - iar acest lucru nu sunteţi în stare să-l faceţi. O astfel de recunoaştere ar cere o smerenie enormă, dar smerenia nu constituie acum o parte importantă din filozofia sau teologia planetei voastre.

Teologiile voastre, în special, sunt cele mai arogante, pretinzând şi proclamând că au toate răspunsurile - nemailăsând loc la nicio întrebare şi neacceptând niciun dubiu.

Cu toate acestea, ceva nu funcţionează în cadrul acestor credinţe. Ideea că nu este destul - nu este destul Dumnezeu, nu este destul din ceea ce formează Viaţa, nu este destul din Viaţa însăşi - a dus la mai mult decât o simplă competiţie. A dus la reprimare brutală, la oprimare şi la Oprimare masivă.

Religiile au reprimat întrebările cinstite şi directe, guvernele i-au suprimat pe dizidenţi şi, ca urmare, milioane de oameni trăiesc în deprimare - atât economică, cât şi psihologică. Toate acestea provin din ideea că Lipsurile Există - deoarece îmbelşugarea ar rezolva totul.

Dacă voi aţi crede că există destul, nu ar mai fi comportamente auto-distructive, luptă pentru resurse, ciorovăieli în privinţa lui Dumnezeu.

Dar *nu este* destul. Acest lucru vă este clar.

Dar, dacă nu este destul, cum ajungem *să obţinem* destul? Cum poate fi asigurată supravieţuirea fără omoruri şi ciorovăieli?

Fără discuţie că exista un defect la Cea de-a Patra Iluzie. Acesta ar fi scos la iveală ideea că Lipsurile sunt false, dar oamenii ştiau, la un nivel foarte profund, că nu puteau *să renunţe* la Iluzie, deoarece, atunci, s-ar fi pus capăt la ceva foarte important.

Iarăşi aveau dreptate. Dar, iarăşi au făcut o greşeală. În loc de a vedea Iluzia *ca pe* o iluzie şi de a o folosi pentru scopul pentru care a fost creată, ei s-au gândit că trebuia să *îi îndrepte defectul.*

Astfel, prin îndreptarea defectului din Cea de-a Patra Iluzie, a luat naştere cea de-a Cincea Iluzie.

5

Iluzia Cerinţelor

Aceasta este Cea de-a Cincea Iluzie: CERINŢELE EXISTĂ

Existenţa Lipsurilor a dus în mod rapid şi inevitabil către ideea următoarei Iluzii.

Dacă ar fi destul, n-ar trebui să faceţi nimic ca să obţineţi orice doriţi sau aveţi nevoie. Aţi întinde doar mâna - şi totul ar fi acolo. Dar oamenii nu au decis ca lucrurile să stea astfel.

Ei au spus: *nu este destul.* Aşa că, acum, ei sunt puşi faţă în faţă cu întrebările: Cum obţinem destul? Ce anume îţi dă *calitatea* de a obţine destul?

V-aţi imaginat că trebuie să existe ceva ce aveţi *de făcut pentru* a obţine puţin din ceea ce nu este destul - ceva care v-ar permite să emiteţi pretenţii fără drept de apel. Acesta este singurul mod pe care vi-l puteţi imagina în legătură cu felul în care aţi putea obţine orice - inclusiv pe Dumnezeu - şi care să vă fie repartizat fără omor şi ciorovăială.

V-aţi imaginat că acestea ar fi Cerinţele.

V-aţi spus vouă înşivă că, îndeplinindu-le - oricare ar fi ele - faceţi „ceea ce trebuie". Această idee s-a păstrat neatinsă până în ziua de astăzi. Ba chiar s-a şi întărit.

Credeţi că, atunci când faceţi ceea ce trebuie să faceţi, puteţi fi ceea ce vreţi să fiţi.

Dacă vreţi să fiţi fericiţi, dacă vreţi să fiţi în siguranţă, dacă vreţi să fiţi iubiţi, atunci există ceva ce trebuie să faceţi. Nu puteţi fi astfel, decât dacă aveţi destul. Şi nu puteţi avea destul, decât dacă faceţi ceea ce trebuie pentru *a obţine* destul - pentru *a avea calitatea* necesară pentru a obţine destul.

Asta credeţi şi, deoarece credeţi aşa, aţi ridicat noţiunea *a face* pe locul cel mai înalt în cosmologia voastră.

Chiar şi Dumnezeu spune că, pentru a ajunge în rai, există ceva ce trebuie să faceţi.

Şi, în felul ăsta, aţi pus lucrurile cap la cap.

Acestea sunt Cerinţele.

Fiţi atenţi! Toate acestea se bazează pe Cea de-a Treia Iluzie - că sunteţi separaţi. Atunci când voi aţi fost doar Unul, întotdeauna a fost destul, aşa că nu a trebuit să faceţi nimic pentru a fi ceva.

Ideea separării s-a bazat pe Cea de-a Doua Iluzie - că Eşecul există. Dat fiind că Dumnezeu nu a reuşit să obţină ceea ce dorea, El i-a separat pe toţi oamenii de El Însuşi. Iar Eşecul s-a bazat pe Prima Iluzie - că Nevoia există. Nu se putea ca Dumnezeu să nu obţină ceea ce dorea, dacă Dumnezeu nu dorea nimic - iar Dumnezeu nu dorea nimic, dacă nu avea nevoie de nimic.

În realitate, există numai o singură Iluzie şi toate celelalte sunt permutări ale acesteia. Totul este o expansiune, cu nuanţe diferite, a unicei Iluzii. Astfel, Iluzia Cerinţelor nu este nimic altceva decât un alt fel de a privi Iluzia Nevoii. În mod similar, Iluzia Lipsurilor este un alt fel de a privi Iluzia Nevoii şi tot aşa este şi iluzia Eşecului şi aşa mai departe - toate Iluziile Oamenilor.

Veţi vedea foarte clar, pe măsură ce analizaţi fiecare iluzie, că fiecare provine din iluziile care există înaintea ei. Este ca şi când ai privi un balon care se umflă.

Anunţul pe care neamul vostru îl face, şi anume că există Cerinţe ce trebuie îndeplinite pentru a obţine orice din ceea ce nu este destul - inclusiv dragostea lui Dumnezeu - s-a dovedit a fi una dintre cele mai semnificative decizii pe care a luat-o vreodată neamul omenesc. El are ca rezultat o listă întreagă de seturi de reguli şi regulamente, de îndrumări şi proceduri, legi ale lui Dumnezeu şi legi ale omului, prin care vă imaginaţi că trebuie să vă trăiţi viaţa. Iată câteva dintre lucrurile pe care aţi decis că trebuie să le faceţi, pentru a avea o viaţă bună pe Pământ:

Să fii un băieţel bun sau o fetiţă bună.

Să nu răspunzi obraznic.

Să iei note bune şi să mergi la facultate.

Să-ţi iei diploma şi să găseşti un serviciu bun.

Să te căsătoreşti şi să ai copii.

Să fi părinte bun şi să le dai copiilor tăi mai mult decât ai avut tu.

Să fii calm.

Să faci ce ţi se spune.

Să nu faci lucruri rele - sau cel puţin, să nu fii prins.

Să-ți urmezi conducătorul.

Să nu pui multe întrebări și să nu pui întrebări nepotrivite.

Să-i faci pe toți să fie fericiți.

Să nu intri într-un grup de oameni care încearcă să fie fericiți, dacă aceasta ar însemna să excluzi pe altcineva din acel grup.

Să nu-ți impui părerile asupra nimănui, mai ales atunci când ești în vârstă.

Iată câteva lucruri despre care ați decis că trebuie să le faceți, pentru a-I face plăcere lui Dumnezeu și a ajunge în rai:

Nu face nimic rău - și... lasă chestia cu „să nu fii prins", deoarece vei fi prins oricum!

Dacă faci cu adevărat *ceva rău,* pentru numele lui Dumnezeu, cere-ți iertare și promite că niciodată, absolut niciodată nu o să mai faci așa ceva.

Să fii un băiețel bun sau o fetiță bună.

Nu te autosatisface.

Nu satisface pe nimeni altcineva, nu în felul *ăla* ...

De fapt, nu căuta prea multă satisfacție. Încearcă să înțelegi că toate plăcerile trupului sunt, în cel mai bun caz, distrageri de la motivul pentru care ai venit cu adevărat aici pe Pământ și, în cel mai rău caz, păcate cumplite împotriva lui Dumnezeu.

Dacă trebuie să ai niște plăceri, nu te bucura de ele.

Nu te bucura de bani.

Nu te bucura de atenție.

Nu te bucura de sex.

Mai presus de orice, nu te bucura de sex.

Niciodată - absolut niciodată - să nu ai o relație sexuală în afara căsătoriei și niciodată - absolut niciodată - să nu iubești mai mult decât o singură persoană „în felul acela".

Dacă trebuie să faci sex pentru orice alt motiv în afara celui de procreație, simte-te rușinat și nu te bucura de el, pe deplin.

Nu lua bani pentru ceva ce face cu adevărat plăcere - și, dacă faci mulți bani, asigură-te că cea mai mare parte din ei, îi dai.

Crede în Dumnezeul în care trebuie să crezi.

Pentru numele lui Dumnezeu, *crede în Dumnezeul în care trebuie să crezi!*

Cere-I lui Dumnezeu iertare și milă pentru că te-ai născut imperfect și roagă-L să te ajute să îndeplinești condițiile pentru a fi iubit din nou.

Oamenii mai au multe alte credințe. Le-am enumerat pe acestea, doar ca să vă dau câteva exemple. Aceasta este ceea ce trebuie să faceți. Acestea sunt Cerințele - și ați face foarte bine să le înțelegeți. Cine a stabilit aceste Cerințe? Cine le-a fixat?

Voi spuneți că Eu.

Pretindeți că autorul a fost Dumnezeu.

Și, deoarece nu există destul Dumnezeu, trebuie să emiteți pretenții asupra Mea, pentru a justifica faptul că vă considerați câștigători în competițiile voastre.

Apoi, pretindeți că țara voastră este O Singură Națiune sub Conducerea lui Dumnezeu[4], că voi sunteți Poporul Ales și că numai Credința voastră este Cea Adevărată.

Emiteți pretenții asupra Mea - și o faceți într-un mod atât de vicios și de feroce, deoarece simțiți că, dacă puteți emite asemenea pretenții asupra Mea, puteți emite pretenții, în numele Meu, asupra a orice doriți.

Ați făcut acest lucru timp de secole, fluturând cărțile voastre sfinte, crucile și steagurile, pentru a justifica faptul că ați luat din ceea ce nu era destul, prin toate metodele posibile - inclusiv prin omor. Ați mers atât de departe, încât ați numit o astfel de acțiune *război sfânt* - căutând să închideți răni în sufletul vostru, în timp ce deschideați răni în trupurile celorlalți.

---

[4] Vezi *Declarația de Independență,* 4 iulie 1776. N.T.

Ați făcut, în numele lui Dumnezeu, cele mai nedumnezeiești gesturi și toate acestea, deoarece credeați că Eu am o Cerință pe care voi trebuie să o împliniți pentru a Mă primi pe Mine, dragostea Mea și tot ceea ce înseamnă Viață.

Atâta timp cât credeți că există ceva ce trebuie să faceți, vă veți lupta să descoperiți ce este acesta - și apoi vă veți lupta mai departe ca să îl realizați.

Realizarea va deveni zeul vostru. Într-adevăr, asta s-a și întâmplat. Dar, dacă a face ceea ce trebuie vă aduce fericire și vă permite să mergeți acasă, la Dumnezeu, oare de ce toată această zbatere pentru a realiza asemenea lucruri vă face să vă simțiți atât de nefericiți și pare *a vă îndepărta,* cu siguranță, de Dumnezeu? Dar, poate că cel mai important lucru este să aflați cum anume veți hotărî dacă a meritat sau nu să o faceți? Prin ce unități de măsură, după ce sistem se va decide că Cerințele au fost îndeplinite?

Acesta este un lucru pe care nu-l știați.

Acestea sunt întrebări pe care oamenii încep să și le pună.

Fără discuție că exista un defect la Cea de-a Cincea Iluzie. Acesta ar fi scos la iveală ideea că Cerințele sunt false, dar oamenii știau, la un nivel foarte profund, că nu puteau *să renunțe* la Iluzie deoarece, atunci, s-ar fi pus capăt la ceva foarte important.

Iarăși aveau dreptate. Dar, iarăși au făcut o greșeală. În loc de a vedea Iluzia *ca pe* o iluzie și de a o folosi pentru scopul pentru care a fost creată, ei s-au gândit că trebuia *să îi îndrepte defectul.*

Astfel, prin îndreptarea defectului din Cea de-a Cincea Iluzie, a luat naștere Cea de-a Șasea Iluzie.

6

Iluzia Judecății

Aceasta este Cea de-a Șasea Iluzie: JUDECATA EXISTĂ

Decizia voastră că există ceva ce trebuie să faceți ca să obțineți ceva din ceea ce nu este destul - inclusiv Dumnezeu - v-a cerut să răspundeți la întrebări dificile: *Cum se poate ști dacă o persoană a îndeplinit Cerințele sau nu? Ce se va întâmpla cu cei care nu le-au îndeplinit?*

Răspunsurile voastre la aceste întrebări au avut ca rezultat inventarea Judecății. V-ați gândit că cineva trebuie să fie arbitrul final. Dat fiind că cel care a stabilit Cerințele a fost Creatorul, părea absolut logic că tot Creatorul va fi cel care va decide cine a îndeplinit Cerințele și cine nu.

Mult timp, neamul vostru a avut ideea că trebuie să faceți ceva pentru a-I face plăcere lui Dumnezeu - și că, a nu-I face pe plac lui Dumnezeu, duce la consecințe cumplite. E de înțeles faptul că ați ajuns la o astfel de concluzie. Uitându-vă în jurul vostru, ați văzut că viețile unor oameni mergeau bine și ale altora nu. Mintea primitivă a întrebat: *De ce?* Și tot mintea primitivă a venit cu un răspuns primitiv: *Norocul le zâmbește celor care sunt în grațiile zeilor. Zeii trebuie să fie satisfăcuți și, după aceea, ei judecă.*

În jurul acestei credințe au luat naștere sacrificii și ritualuri de toate felurile, având ca scop calmarea celor mai dificile zeități.

În acele zile de început, sentimentul vostru că Nu Este Destul era atât de puternic, încât v-ați imaginat chiar și că zeii erau în competiție unul cu celălalt. Existau mulți zei de mulțumit și, adesea, nu era ușor să ții seama de tot ceea ce trebuia făcut pentru a-i face pe toți să fie fericiți.

Fiecare nou dezastru de pe Pământ, fiecare grindină, fiecare uragan, fiecare secetă, sau foamete sau nefericire personală erau văzute ca o dovadă că unul dintre zei nu fusese satisfăcut - sau că, uneori, se luptau unul cu celălalt.

Cum altcumva puteați explica ce se întâmpla?

Aceste credințe își au obârșia în timpurile cele mai vechi, iar pe parcursul mileniilor ele au fost rafinate și lămurite. Majoritatea oamenilor din ziua de astăzi nu cred că există o listă lungă de zei prost dispuși, care trebuie să fie îmblânziți. Astăzi, majoritatea oamenilor cred că există doar un singur Dumnezeu prost dispus, care trebuie să fie îmblânzit.

Și, deși pare că neamul vostru a evoluat de mult, depășind ideile primitive care au creat un Dumnezeu de genul „las'-că-pun-Eu-mâna-pe-tine!", aceste idei continuă să domine teologiile planetei voastre.

Acest model de zeitate de tipul Dumnezeu Răzbunătorul este încă dominant în societățile voastre. Ați folosit atât dezastrele personale, cât și pe cele planetare ca pe o dovadă a validității lui. Chiar și în vremurile cele mai recente, în momente cum ar fi cel în care a apărut epidemia de SIDA, au existat mulți oameni - inclusiv unii lideri religioși - care au proclamat nenorocirile din viață ca fiind pedepse ale lui Dumnezeu pentru comportamente ale rasei umane, atât individuale cât și colective.

Oamenii continuă să considere în număr mare că *există* un set de Cerințe stabilite de către Mine, pe care ei trebuie să le îndeplinească pentru a avea dreptul să capete recompense aici și în cer. Ei continuă să fie de părerea că *există* un sistem de Judecată prin care se hotărăște cine a îndeplinit Cerințele și cine nu. Pe de altă parte, unele teologii spun clar că *nimeni* nu poate să îndeplinească Cerințele, oricât s-ar strădui. Nici măcar dacă duc o viață perfectă, fără greșeli, gafe sau erori de orice fel.

Asta - declară asemenea învățături - deoarece absolut toți sunteți *născuți* imperfecți (unele religii numesc aceasta, Păcatul Originar), cu o pată pe suflet, chiar înainte de a vă începe viața.

Această pată nu poate fi îndepărtată prin niciun gest pe care-l face acea persoană, nici măcar printr-un act de pocăință, ci numai prin grația lui Dumnezeu. Și vi se spune că Dumnezeu nu vă va acorda această grație, decât dacă persoana vine la El într-un anumit fel.

Această învățătură pretinde că Eu sunt un Dumnezeu foarte ciudat, unul care nu va acorda bucuriile cerului absolut nimănui care nu face ce spun Eu.

Se spune că, în privința asta, sunt foarte încăpățânat. Că, într-adevăr, nu contează cât de buni ar fi oamenii, cât de plini de compasiune, generozitate sau bunăvoință. Nu contează cât de rău le pare pentru ceea ce au făcut și nu contează nici ce au întreprins ei pentru a îndrepta lucrurile. Într-adevăr, nu contează dacă și-au adus cea mai mare contribuție imaginată vreodată la îmbunătățirea vieții pe planetă. Dacă ei nu au venit la Mine pe calea cea dreaptă, spunând cuvintele cele drepte, crezând în religia cea dreaptă, ei nu pot să șadă la dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic.

Deoarece se cere ca tot ceea ce se face să fie drept, această idee ar putea fi numită dreapta credință... Datorită acestei convingeri că Dumnezeu a stabilit relațiile dintre El Însuși și întregul neam omenesc în felul acesta, membrii neamului omenesc au stabilit relațiile unul cu celălalt exact în același fel.

Scoțând o pagină din cartea lui Dumnezeu (ceea ce este bun pentru Mine ar trebui să fie, bineînțeles, bun și pentru tine), oamenii au pus o „pată" unul pe celălalt, chiar *înainte* de a-și începe viața. După cum am mai descris și înainte, ei au această atitudine față de cei care aparțin sexului, culorii sau religiei „greșite". Extind această atitudine și asupra celor care fac parte din națiunea, vecinătatea, convingerea politică sau orientarea sexuală „greșită", sau asupra oricărei alte stări „greșite" pe care aleg să o creeze. Făcând acest lucru, oamenii încep să „se joace de-a Dumnezeu".

Da, voi spuneți că Dumnezeu este cel care v-a învățat să prejudecăți astfel, deoarece Dumnezeu este cel care a pus prima pată de imperfecțiune pe propriul vostru suflet - care v-a prejudecat, chiar *înainte* ca voi să aveți șansa de a dovedi ceva, într-un fel sau altul.

Trebuie deci că prejudecarea - adică, *prejudiciul* - este ceva în regulă, pentru că, altfel, cum e cu putință ca ceea ce este de acceptat în cazul lui Dumnezeu să nu fie acceptat în cazul omului?

Și care este motivul pentru care Eu v-am declarat pe toți imperfecți, chiar în momentul nașterii? Învățăturile spun că am făcut-o deoarece primii oameni au fost răi.

Vedeți, astfel, cum - pentru a justifica cea de-a Patra, a Cincea și a Șasea Iluzie - ne întoarcem iar la primele trei Iluzii. Și, astfel, fiecare Iluzie o produce pe următoarea, fiecare nouă Iluzie fiind o dovadă pentru cele care le preced.

Legenda civilizației voastre spune că, atunci când Adam și Eva au păcătuit, au fost alungați din Paradis, pierzându-și fericirea și dreptul la viață eternă. În același timp pierzându-l și pe al vostru. Asta, deoarece Eu i-am condamnat nu numai la o viață de limitare și luptă, dar și, în cele din urmă, la moarte (a Patra Iluzie) - lucruri pe care niciunul dintre ei nu le trăise ca experiență înaintea acestui pas greșit.

Alte legende și alte teologii care au apărut și care există pe planeta voastră nu acceptă scenariul cu Adam și Eva - cu toate acestea, își creează propria lor dovadă că Cerințele există. Majoritatea sunt de acord asupra următorului lucru: oamenii sunt imperfecți în ochii lui Dumnezeu și trebuie să facă ceva pentru a atinge perfecțiunea - ceva care a fost descris în mai multe feluri, cum ar fi Purificare, Mântuire, Iluminare... și altele.

Dat fiind că voi credeți în imperfecțiunea neamului omenesc și pentru că voi credeți că ați primit această caracteristică de la Mine, v-ați simțit absolut liberi să o treceți asupra altora. În tot acest timp, ați așteptat ca alții să dea dovadă de același lucru care vi s-a spus că-l aștept Eu de la voi: perfecțiune.

În felul acesta, s-a ajuns ca oamenii să-și petreacă viața pretinzând perfecțiune de la cei pe care ei înșiși i-au numit imperfecți - și anume, de la oameni.

În primul rând, ei își fac asta lor înșiși. Aceasta este eroarea lor inițială și, adesea, cea mai scump plătită.

Apoi, ei fac acest lucru altora. Aceasta e a doua greșeală.

Au făcut să devină imposibilă - *atât* pentru ei înșiși, *cât și* pentru alții - îndeplinirea pe deplin a...

Cerințelor.

Părinții pretind perfecțiune de la copiii lor imperfecți și copiii pretind perfecțiune de la părinții lor imperfecți.

Cetățenii pretind perfecțiune de la guvernul lor imperfect și guvernul pretinde perfecțiune de la cetățenii imperfecți.

Bisericile pretind perfecțiune de la enoriașii lor imperfecți și enoriașii pretind perfecțiune de la bisericile lor imperfecte.

Vecinii pretind perfecțiune de la alți vecini, neamurile de la alte neamuri, națiunile de la alte națiuni.

Ați acceptat ca realitate Iluzia Judecății; apoi ați declarat că, dacă Dumnezeu vă judecă, aveți și voi dreptul să-i judecați pe toți ceilalți. Și asta și faceți.

Lumea voastră se repede să judece în special pe oricine primește o recompensă - faimă, putere, succes - lucruri care se presupune că ar trebui să ajungă numai la cei perfecți - și lumea voastră îi condamnă pe cei la care descoperă cea mai mică imperfecțiune.

Ați devenit atât de fanatici încât, în vremurile de acum, ați făcut să fie aproape imposibil ca unii oameni să devină lideri, eroi sau icoane - spoliindu-vă pe voi înșivă exact de ceea ce are nevoie societatea voastră.

V-aţi aşezat într-o capcană pe care voi înşivă aţi construit-o şi nu mai sunteţi în stare să vă eliberaţi de Judecăţile pe care le-aţi impus unul asupra altuia, cât şi de Judecăţile pe care credeţi că Dumnezeu le-a impus asupra voastră.

Dar de ce, oare, o simplă observaţie făcută la adresa voastră vă determină să vă simţiţi atât de prost? Oare simpla observaţie legată de cum stau lucrurile să fie o judecată? Nu s-ar putea să o consideraţi doar o observaţie?

Şi ce dacă *nu a îndeplinit* Cerinţele? Ce contează?

Acestea sunt întrebări pe care oamenii încep să şi le pună.

Fără discuţie că exista un defect la Cea de-a Şasea Iluzie. Acesta ar fi scos la iveală ideea că Judecăţile sunt false, dar oamenii ştiau, la un nivel foarte profund, că nu puteau *să renunţe* la Iluzie deoarece, atunci, s-ar fi pus capăt la ceva foarte important.

Iarăşi aveau dreptate. Dar, iarăşi au făcut o greşeală. În loc de a vedea Iluzia *ca pe* o iluzie şi de a o folosi pentru scopul pentru care a fost creată, ei s-au gândit că trebuia să *îi îndrepte defectul.*

Astfel, prin îndreptarea defectului din Cea de-a Şasea Iluzie, a luat naştere Cea de-a Şaptea Iluzie.

7

Iluzia Condamnării

Aceasta este Cea de-a Şaptea Iluzie: CONDAMNAREA EXISTĂ

Trebuia să existe o consecinţă a Judecării. Dacă era adevărat că Judecarea există, trebuia să apară un *de ce.*

Este clar că cineva era judecat pentru a se hotărî dacă era cazul să primească recompensele pentru îndeplinirea Cerinţelor.

În felul acesta au construit oamenii totul. Căutând idei, încercând să găsiţi răspunsul, v-aţi întors la legendele voastre originare şi la primele Iluzii pe care ele se bazau.

V-aţi spus vouă înşivă că Eu v-am separat de Mine, atunci când nu aţi îndeplinit prima dată Cerinţele Mele.

Atunci când eraţi perfecţi, trăiaţi într-o lume perfectă - în Paradis - şi vă bucuraţi de viaţă veşnică. Atunci când aţi comis Păcatul Originar şi aţi devenit imperfecţi, a luat sfârşit, în toate privinţele, experienţa voastră legată de perfecţiune.

Cel mai perfect lucru din lumea voastră perfectă era că nu mureaţi niciodată. Moartea nu exista. Dar, atunci când experienţa voastră legată de perfecţiune s-a încheiat, aţi acceptat, ca fapt, A Patra Iluzie. Lipsurile Există. Nu era destul.

Nu era nici măcar destulă Viaţă.

Prin urmare, *consecinţa* trebuie să fi fost moartea. Aceasta era pedeapsa pentru neîmplinirea Cerinţelor.

Dar cum se poate să fie aşa? - s-au întrebat gânditorii cei mai progresişti dintre voi. Acum *toată lumea* moare. Prin urmare, cum e cu putinţă ca moartea să fie pedeapsa pentru neîndeplinirea Cerinţelor? Au murit până şi cei care *au îndeplinit* Cerinţele!

Pe semne că motivul pentru care există moarte era că, pur şi simplu, existau Lipsuri în univers. Lipsurile erau o stare de fapt. Acest lucru l-aţi învăţat din Cea de-a Patra Iluzie.

Dar dacă moartea era rezultatul Lipsurilor, atunci care *era* urmarea neîndeplinirii Cerinţelor?

Ceva nu era în regulă aici. Ceva nu ieşea la socoteală. V-aţi întors la mitul vostru originar. Dumnezeu i-a aruncat pe Adam şi pe Eva din grădină, atunci când ei nu au îndeplinit Cerinţele. Aceasta a generat Lipsă de Unitate, care a creat Lipsurile, care a dus la Cerinţe.

Prin urmare, Lipsurile au fost rezultatul pedepsei lui Dumnezeu. Pedeapsa a fost separarea, iar Lipsurile au fost rezultatul. Moartea este Lipsa Vieții - așadar, prin extensie, moartea a fost pedeapsa.

Iată modul în care ați gândit. Scopul morții trebuie să fi fost pedeapsa pentru neîndeplinirea Cerințelor. Asta, deoarece, fără moarte, nu exista decât ceea ce exista dintotdeauna - și anume, Viață Veșnică. Iar dacă puteați trăi veșnic, atunci care mai era consecința faptului că nu împlineați cerințele lui Dumnezeu? Prin urmare, ceea ce exista dintotdeauna trebuia să fie numit recompensă.

Asta e!, v-ați spus voi în sinea voastră. Viața Veșnică este *recompensa.* Însă acum aveați o altă dilemă. Dacă exista moarte, atunci nu putea exista Viață Veșnică.

Hmmm. Asta chiar că era o problemă! Cum să creezi o modalitate ca amândouă să existe - în ciuda faptului că ele par a se exclude reciproc.

Ați hotărât că moartea corpului fizic nu însemna sfârșitul vostru. Deoarece existenta morții excludea posibilitatea unei vieți care să continue la nesfârșit, ați decis că viața trebuie să continue veșnic - *după moartea fizică.*

Dar, dacă viața se desfășura la nesfârșit după moartea fizică, atunci ce rost mai avea moartea?

Nu avea niciun rost. Prin urmare, trebuia ca - în cadrul experienței voastre de *după* moarte - ... *să apară un alt rezultat.*

Pe acesta l-ați numit Condamnare.

Asta era! Se potrivea perfect.

Se alinia perfect cu Cea de-a Doua Iluzie - există dubiu în privința rezultatului vieții; Eșecul Există!

Acum le puteați avea pe amândouă. Acum puteați avea atât moarte, *cât și* Viață Veșnică - atât pedeapsă, *cât și* recompensă. Plasându-le pe amândouă *după* moarte, ați putut face din moartea însăși nu o pedeapsă, ci, pur și simplu, *suprema manifestare a Lipsurilor* - cea mai impresionantă dovadă a Celei de-a Patra Iluzii.

Acum, o Iluzie începea cu adevărat să o sprijine pe cealaltă, întrepătrunderea era perfectă. Lucrarea voastră a fost terminată - și aceasta este realitatea produsă de către legenda voastră și de către interminabila creare și propagare a miturilor, care au întărit-o.

Miturile sprijină Legenda, iar Legenda sprijină Iluziile. Aceasta este suprastructura întregii voastre cosmologii. Acestea sunt punctele de sprijin ale întregii voastre înțelegeri.

Iar ele sunt - toate - false.

Moartea nu există. A spune că moartea există ar însemna că voi nu existați - pentru că voi sunteți Viața Însăși.

A spune că moartea există ar însemna să spui că Dumnezeu nu există - deoarece, dacă Dumnezeu este tot ceea ce este (ceea ce e exact ce este Dumnezeu) și dacă toate lucrurile formează un tot unitar (ceea ce și formează), atunci, dacă un lucru moare, toate lucrurile mor - ceea ce ar însemna că Dumnezeu moare. Dacă un singur lucru moare, Dumnezeu moare.

Ceea ce, bineînțeles, nu se poate întâmpla. Prin urmare, să știți că: moartea și Dumnezeu se exclud reciproc. Nu este posibil ca ele să existe unul alături de celălalt.

Dacă există moarte, atunci nu există Dumnezeu. Altfel, ar trebui să se tragă concluzia că Dumnezeu nu este tot ceea ce există.

Aceasta ridică o întrebare interesantă. Există ceva ce Dumnezeu să nu fie?

Dacă voi credeți că există un Dumnezeu, dar că există ceva ce Dumnezeu nu este, atunci puteți crede în foarte multe alte lucruri. Nu numai în moarte, ci și în Diavol - și în tot ceea ce există între cele două.

Dacă, pe de altă parte, voi credeți că Dumnezeu este energia Vieții Însăși și că această energie nu moare niciodată, ci doar își schimbă forma și că această energie Divină nu numai

că este *în* totul, ci este totul - că ea este *energia care formează ceea ce a luat formă* - atunci acesta este un pas mic înspre înțelegerea faptului că moartea nu există și nici nu poate exista.

În felul ăsta stau lucrurile. Eu sunt energia Vieții. Eu sunt ceea ce formează ceea ce a luat formă. Tot ceea ce vezi este Dumnezeu în formațiuni diferite.

Voi sunteți cu toții Dumnezeu, în formare.

Sau, altfel spus, *voi sunteți informarea lui Dumnezeu*[5].

V-am mai spus asta și înainte, dar acum puteți să o înțelegeți, în sfârșit, cu adevărat.

Mult din ceea ce v-am spus în conversațiile noastre este repetat de mai multe ori, iar aceasta se face, bineînțeles, conform unui plan. Înainte de a putea înțelege concepte noi pe care vă străduiți să le înțelegeți, trebuie să cunoașteți foarte bine fiecare concept care v-a fost dat.

Unii dintre voi vor vrea să se miște mai repede. Unii dintre voi vor spune: „În regulă, *am înțeles* deja!” Dar ați înțeles, oare? Viața, așa cum o trăiți, este o măsură prin care se cântărește ce ați înțeles și ce nu ați înțeles. Ea este o reflectare a celor mai profunde înțelegeri ale voastre.

Dacă viața voastră este o experiență a unei bucurii constante și a unei binecuvântări totale, atunci ați înțeles cu adevărat. Asta nu înseamnă că viața voastră nu conține condiții care să vă producă durere, suferință și dezamăgire. Înseamnă că trăiți în bucurie, *în ciuda* acelor condiții. Experiența pe care o trăiți nu are nicio legătură cu ele.

Aceasta este iubirea necondiționată despre care am vorbit de multe ori. O puteți trăi ca experiență când e vorba de altă persoană sau de Viața Însăși.

Când aveți față de Viață dragoste necondiționată, atunci iubiți viața *exact așa cum este ea, chiar aici și chiar acum*. Acest lucru este posibil numai atunci când „vezi perfecțiunea”.

Vă spun că totul și toți sunt perfecți. Când veți vedea acest lucru, veți fi făcut primul pas înspre starea de Maestru. Dar nu puteți vedea aceasta, decât dacă și doar atunci când înțelegeți exact ce încearcă să facă fiecare - și care este scopul oricărui lucru sub cer. De exemplu, când înțelegeți că scopul întoarcerii în mod repetat la punctele principale ale acestui dialog este de a vă face să înțelegeți din ce în ce mai profund și de a vă aduce din ce în ce mai aproape de starea de Maestru, atunci veți iubi repetiția. O veți iubi, deoarece veți înțelege beneficiul pe care vi-l aduce. Veți îmbrățișa darul.

Aceasta vă va aduce liniștea în acest moment - și în toate momentele din viața voastră, indiferent de cât de neplăcute ați considerat voi că au fost ele. Vă veți găsi liniștea chiar și în momentele de dinaintea morții - deoarece veți vedea însăși moartea ca fiind perfectă.

Veți găsi și veți crea liniște cu încă și mai multă măiestrie, când veți înțelege *că fiecare moment* înseamnă a muri. Fiecare moment este sfârșitul vieții voastre așa cum ați fost și începutul noii voastre vieți, așa cum alegeți acum să deveniți.

În fiecare moment, vă recreați pe voi înșivă din nou. O faceți fie conștient, fie inconștient - totul fiindu-vă complet clar sau neștiind absolut nimic despre ce se întâmplă.

Pentru ca să trăiți experiența a mai multă viață, nu trebuie să vă confruntați cu momentul a ceea ce, înainte, ați numit „moarte”. Puteți trăi această experiență ori de câte ori doriți, într-o sută de moduri diferite, într-o sută de momente diferite - în momentul nașterii voastre, în momentul morții voastre, sau în orice alt moment dintre cele două.

Vă promit atât: în momentul morții voastre fizice, *veți trăi experiența* a mai multă viață - iar aceasta va contribui mai mult decât orice altceva la a vă convinge că *există* mai multă viață, că viața continuă la nesfârșit și că nu se termină absolut niciodată. În acea clipă, vă veți da seama că niciodată nu s-a întâmplat să nu fie destulă. Niciodată nu s-a întâmplat să nu fie destulă Viață și niciodată nu s-a întâmplat să nu fie destul din ceea ce este făcută viața.

---

[5] Joc de cuvinte: *information* - informare, *in formation* - în formare. N. T.

Aceasta va dizolva pentru totdeauna Cea de-a Patra Iluzie. Dar această Iluzie poate fi dizolvată *înainte* de momentul morții voastre - și acesta este mesajul Meu aici.

Modalitatea de a produce mai multă viață este prin a trăi experiența a mai multă moarte. Nu lăsați ca moartea să fie o întâmplare care să apară o singură dată în viață! Trăiți experiența fiecărui moment din viața voastră ca pe o moarte, pentru că aceasta și este el în realitate - dacă redefiniți moartea ca fiind, pur și simplu, sfârșitul unei experiențe și începutul alteia.

Când faceți acest lucru, puteți avea în fiecare moment o mică înmormântare pentru ceea ce tocmai a trecut, pentru ceea ce tocmai a murit. Apoi, vă puteți întoarce pe călcâie și crea viitorul, înțelegând că *există* un viitor și că *mai este încă și mai multă Viață.*

Când veți cunoaște acest lucru, ideea că nu este destul se spulberă și puteți începe să folosiți într-un mod nou fiecare Moment minunat de Acum - cu o nouă înțelegere și cu o apreciere mai profundă, cu conștientă mai extinsă și conștiință mai înaltă.

Iar viața voastră nu va mai fi niciodată la fel.

O dată ce înțelegeți că *întotdeauna există mai multă Viață,* veți învăța *să folosiți* iluzia că nu există destulă Viață. Într-un mod care să fie în folosul vostru. Aceasta va permite iluziei să vă ajute, mai degrabă decât să vă tragă înapoi, pe măsură ce mergeți pe cărare și vă construiți drumul înapoi spre casă.

Vă puteți relaxa, deoarece știți că aveți mai mult timp - chiar dacă iluzia este că timpul vostru se încheie. Puteți crea cu eficiență uriașă, deoarece știți că aveți *mai multă Viață,* chiar dacă iluzia este că viața voastră se termină. Puteți găsi pace și bucurie, chiar dacă iluzia este că nu e destul din orice considerați voi că aveți nevoie în viață, deoarece acum știți că *este* destul. Este destul timp, este destulă Viață și este destul din ceea ce formează Viața, pentru ca să vă permită să trăiți veșnic în fericire.

Când vă dați voie să trăiți experiența că este destul din ceea ce, odată, credeați că *nu era* destul, apar schimbări extraordinare în modul în care vă trăiți viața.

Când știți că este destul, încetați de a mai intra în competiție cu ceilalți, încetați de a mai intra în competiție pentru dragoste, sau bani, sau sex, sau putere, sau orice simțeați voi că nu era destul.

Competiția s-a terminat.

Aceasta schimbă totul. Acum, în loc de a intra în competiție cu alții pentru a obține ceea ce doriți, începeți să dați din ceea ce vă doriți, în loc de a vă lupta pentru mai multă dragoste, începeți să dați mai multă dragoste, în loc de a vă lupta pentru succes, începeți să vă străduiți ca toți ceilalți să aibă succes, în loc de a căuta să înșfăcați putere, începeți să dați putere altora, în loc de a căuta afecțiune, atenție, satisfacție sexuală și siguranță emoțională, descoperiți că sunteți voi înșivă sursa acestora. Într-adevăr, tot ceea ce v-ați dorit vreodată, dați acum altora. Iar minunea care se află în toate acestea este că, pe măsură ce dați, în aceeași măsură primiți. Dintr-o dată, aveți *mai mult* din orice dați.

Motivul este clar. El nu are nicio legătură cu faptul că ceea ce ați făcut este „corect din punct de vedere moral", sau „o iluminare spirituală" sau „Voia lui Dumnezeu". Are legătură cu un adevăr simplu: Nu se află nimeni altcineva în acest loc.

Suntem cu toții Una.

Dar Iluzia spune că nu e așa. Ea spune că voi sunteți cu toții separați unul de celălalt și separați de Mine. Ea spune că nu este destul - nici măcar destul din Mine - și că trebuie să faceți ceva pentru ca să aveți destul. Ea spune că veți fi urmăriți atent, dacă faceți acest lucru sau nu. Ea spune că, dacă nu-l faceți, veți fi condamnați. Nu pare a fi foarte iubitoare. Dar, dacă există un singur lucru pe care vi l-au spus toate legendele voastre, acesta e că Dumnezeu Este Dragoste. Dragoste Supremă. Dragoste Totală. Dragoste Nemărginită. Dar dacă Dumnezeu Este Dragoste, cum poate exista Condamnare? Cum ne poate condamna Dumnezeu la tortură veșnică, de nedescris?

Acestea sunt întrebări pe care oamenii încep să și le pună.

Fără discuţie că exista un defect la Cea de-a Şaptea Iluzie. Acesta ar fi scos la iveală ideea că Condamnarea este falsă, dar oamenii ştiau, la un nivel foarte profund, că nu puteau *să renunţe* la Iluzie deoarece, atunci, s-ar fi pus capăt la ceva foarte important.

Iarăşi aveau dreptate. Dar, iarăşi au făcut o greşeală, în loc de a vedea Iluzia *ca pe* o iluzie şi de a o folosi pentru scopul pentru care a fost creată, ei s-au gândit că trebuia *să îi îndrepte defectul*

Astfel, prin îndreptarea defectului din Cea de-a Şaptea Iluzie, a luat naştere Cea de-a Opta Iluzie.

8

Iluzia Condiţionării

A Opta Iluzie este: CONDIŢIONAREA EXISTĂ

Pentru ca să existe Condamnare, trebuie să existe ceva ce nu înţelegeţi în privinţa dragostei.

Aceasta a fost concluzia voastră şi aţi inventat Condiţionarea, ca o caracteristică a vieţii, pentru ca să rezolvaţi dilema pe care aceasta a creat-o. Totul în viaţă trebuie să fie condiţionat.

«Nu era oare acesta un lucru, de la sine înţeles?, s-au întrebat unii gânditori dintre voi. «N-aţi înţeles Cea de-a Doua Iluzie?

Există dubii asupra rezultatului vieţii.»

Eşecul există. Aceasta înseamnă că e posibil să nu reuşiţi să câştigaţi dragostea lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu este condiţionată. Trebuie să îndepliniţi Cerinţele. Dacă nu îndepliniţi Cerinţele, veţi fi separaţi. Nu aşa v-a învăţat Cea de-a Treia Iluzie?

Legendele voastre au fost foarte convingătoare. În această comunicare, Eu am vorbit pe larg, folosind legendele culturii occidentale, deoarece aceasta este cultura în care a început comunicarea de faţă.

Dar culturile orientale şi multele culturi şi tradiţii ale oamenilor, în gama lor cea mai variată, au şi ele legende - iar majoritatea se bazează pe câteva sau pe toate Cele Zece Iluzii.

După cum am spus foarte clar, sunt mai mult decât zece iluzii. Voi creaţi sute în fiecare zi. Fiecare dintre civilizaţiile voastre a creat-o pe a ei proprie, dar, într-un mod sau altul, ele se bazează toate pe aceleaşi înţelegeri fundamentale, greşite. Acest lucru este dovedit de faptul că toate au dat naştere la aceleaşi rezultate.

Viaţa de pe planeta voastră este plină de experienţe care înseamnă lăcomie, violenţă, omor şi, aproape pretutindeni, dragoste condiţionată.

Voi aţi învăţat dragostea condiţionată de la gândul vostru că dragostea Fiinţei Supreme - oricum aţi conceptualiza voi această Fiinţă - este condiţionată. Sau, dacă nu credeţi într-o Fiinţă Supremă ci, mai degrabă, în Viaţa Însăşi, atunci aţi conceput o Viaţă ca pe un proces care se exprimă în cadrul contextului Condiţionării. Adică, o condiţie depinde de alta. Unii dintre voi aţi numi acest lucru - Cauză şi Efect.

Dar care este Prima Cauză? Aceasta este întrebarea la care niciunul dintre voi nu a fost în stare să răspundă. Nici măcar cei mai mari savanţi ai voştri nu au fost în stare să dezvăluie misterul. Nici măcar cei mai mari filozofi ai voştri nu au fost în stare să rezolve problema.

Cine L-a creat pe Cel Care Creează?

Dacă voi vă imaginaţi un Univers bazat pe cauză şi efect, foarte bine! - dar ce anume a produs Prima Cauză?

Aici se împiedică toţi învăţătorii voştri. Aici se termină cărarea voastră. Aici ajungeţi la limita înţelegerii.

Acum vom zbura dincolo de limită.

În Univers *nu* există Condiționare. Ceea Ce Este este Ceea Ce Este - și *nu există condiții în care Acesta să nu existe.*

Înțelegeți?

Nu este posibil ca „Ce Este" să nu fie. Nu există condiții în care acest lucru să fie adevărat. De aceea Viața este eternă. Deoarece Viața este Ceea Ce Este - și Ceea Ce Este nu e cu putință *să nu fie* vreodată.

Viața a fost întotdeauna, este acum și va fi întotdeauna - o lume fără de sfârșit.

Tot așa e și Dumnezeu.

Deoarece Dumnezeu *este* ceea ce este Viață.

Tot așa este și dragostea.

Deoarece dragostea *este* ceea ce este Dumnezeu.

Prin urmare, dragostea nu cunoaște condiții. Dragostea, pur și simplu, este.

Dragostea nu se poate să nu „fie" - și nu există condiții care să o facă să dispară.

În propoziția de mai sus, puteți înlocui cuvântul „Dragoste" cu „Viață" sau „Dumnezeu" - și va fi la fel de adevărat.

Dragostea condiționată este un oximoron.

Ați înțeles? Ați priceput? Cele două se exclud reciproc. Experiența Condiționării și experiența dragostei nu pot exista în același timp, în același loc. Idea că ele pot exista, este cea care vă distruge.

Civilizația voastră a ales să trăiască Cea de-a Opta Iluzie la un nivel foarte înalt. Rezultatul e că însăși civilizația voastră este amenințată cu pierirea.

Voi nu sunteți amenințați cu pierirea. Nu se poate să fiți. Asta, deoarece voi sunteți Viața Însăși. Dar forma în care voi exprimați Viața în momentul de față - civilizația pe care ați creat-o și pe care sunteți pe punctul de a o distruge - nu este de neschimbat. Ceea ce puteți schimba, ori de câte ori doriți, este forma minunii lui Cine Sunteți.

Într-adevăr, asta și faceți tot timpul.

Totuși, dacă acum vă place forma în care trăiți experiența de voi înșivă, de ce s-o schimbați?

Aceasta e întrebarea cu care se confruntă tot neamul omenesc.

Vi s-a dat un paradis în care să trăiți. Vi s-a pus la dispoziție fiecare bucurie posibilă a vieții fizice. Sunteți cu adevărat în Grădina Edenului. Această parte a Legendei voastre este reală. Dar nu ați fost separați de Mine și nu trebuie să fiți niciodată. Puteți trăi experiența acestui paradis, cât timp doriți. Sau îl puteți distruge într-o clipă.

Ce alegeți? Sunteți pe punctul de a alege a doua variantă.

Este aceasta alegerea voastră? Este aceasta decizia voastră conștientă?

Priviți cu multă grijă această întrebare. Multe depind de răspunsul vostru.

În ciuda faptului că în Univers nu există adevărată Condiționare, credeți cu tărie că există Condiționare. E de la sine înțeles că aceasta există în împărăția lui Dumnezeu. Fiecare dintre religiile voastre v-a învățat acest lucru. Prin urmare, trebuie să existe și în Univers. Ați decis aceasta, ca pe un fapt de viață. Așa că, ați petrecut vieți întregi încercând să vă dați seama ce condiții v-ar putea permite să creați viața, cât și viața de după pe care le doriți - în cazul în care nu îndepliniți Cerințele. Dacă ați îndeplini Cerințele, nu ar fi nicio problemă. Dar dacă nu o faceți?

Această căutare v-a condus pe un drum înfundat, deoarece *nu există* condiții. E posibil să aveți viața pe care să o doriți, cât și orice fel de viață de după pe care vi-o imaginați - *pur și simplu, alegând să le aveți.*

Însă voi nu credeți asta. Spuneți că formula nu poate fi atât de simplă. Nu, nu... trebuie să îndepliniți Condițiile!

Nu înţelegeţi că sunteţi fiinţe creatoare. Şi nu înţelegeţi că şi Eu sunt la fel. Vă imaginaţi că, într-un fel, Eu pot să nu reuşesc să am ceva ce îmi doresc (ca toţi copiii Mei să se întoarcă acasă, la Mine) - ceea ce înseamnă că Eu nu sunt câtuşi de puţin o fiinţă cu adevărat creatoare, ci una dependentă.

Dacă aş fi o fiinţă cu adevărat creatoare, aş fi capabil să creez orice aleg. Dar, pentru a avea ceea ce doresc, se pare că sunt dependent de anumite condiţii.

Oamenii nu şi-au putut imagina ce condiţii ar fi trebuit să fie îndeplinite, pentru ca să se întoarcă acasă la Dumnezeu. Aşa că, au făcut tot ce au putut... şi *au inventat unele*. Acestea au fost explicate prin ceea ce voi numiţi religii.

Religiile nu au putut explica doar Cerinţele, ci şi cum se poate recăpăta dragostea lui Dumnezeu - în cazul în care nu ai îndeplinit Cerinţele. Astfel s-au născut conceptele de *iertare* şi *mântuire*. Ele erau condiţii ale dragostei. Dumnezeu spune „Te iubesc, *dacă”* şi acestea au fost acele „dacă”.

Dacă oamenii ar fi privit lucrurile cu obiectivitate, faptul că fiecare religie a explicat în mod diferit iertarea şi mântuirea ar fi constituit o dovadă că totul a fost inventat. Dar obiectivitatea nu este o calitate pe care oamenii să o posede în mod special. Nu este ceva de care oamenii să fie capabili, nici măcar în ziua de astăzi.

Continuaţi să declaraţi că *nu* inventaţi nimic. Spuneţi că acele condiţii pentru întoarcerea la Dumnezeu au fost stabilite de către Mine. **Şi dacă există câteva sute de religii diferite, care indică câteva mii de condiţii diferite, aceasta nu se întâmplă deoarece Eu am dat un mesaj neclar, ci pentru că neamul omenesc, pur şi simplu, nu l-a înţeles cum trebuie.**

Bineînţeles că *voi* aţi înţeles cum trebuie. *Ceilalţi, din celelalte religii,* nu au înţeles cum trebuie!

Sunt o mulţime de căi prin care se poate rezolva treaba asta. Îi puteţi ignora. Puteţi încerca să-i convertiţi. Aţi putea chiar decide să-i eliminaţi, pur şi simplu.

Neamul vostru a încercat toate aceste variante. Şi aţi avut dreptul să o faceţi, nu-i aşa? A fost responsabilitatea voastră să o faceţi, nu-i aşa? Nu a fost aceasta lucrarea lui Dumnezeu? Nu sunteţi voi cei chemaţi să-i convingeţi şi să-i convertiţi pe alţii, astfel încât şi ei să ştie ce-i corect? Şi faptul că i-aţi omorât sau că aţi făcut purificare etnică nu a avut justificare în aceea că nu au putut fi convinşi altfel? Nu a existat ceva, un „ceva” nescris, care să vă dea acest drept?

Acestea sunt întrebări pe care oamenii încep să şi le pună.

Fără discuţie că exista un defect la Cea de-a Opta Iluzie. Acesta ar fi scos la iveală idea că Condiţionarea este falsă, dar oamenii ştiau, la un nivel foarte profund, că nu puteau *să renunţe* la Iluzie deoarece, atunci, s-ar fi pus capăt la ceva foarte important.

Iarăşi aveau dreptate. Dar, iarăşi au făcut o greşeală. În loc de a vedea Iluzia *ca pe* o iluzie şi de a o folosi pentru scopul pentru care a fost creată, ei s-au gândit că trebuia *să îi îndrepte defectul.*

Astfel, prin îndreptarea defectului din Cea de-a Opta Iluzie, a luat naştere Cea de-a Noua Iluzie.

9

Iluzia Superiorităţii

Aceasta este Cea de-a Noua Iluzie: SUPERIORITATEA EXISTĂ

Oamenii au tras concluzia că, dacă există Condiţionare, *cunoaşterea* condiţiilor ar fi necesară pentru a te bucura şi a-ţi crea viaţa - şi viaţa de după - pe care le doreşti.

Această concluzie era de neevitat, tot aşa cum era şi idea că cei care cunosc condiţiile sunt mult mai buni decât cei care nu le cunosc. Şi nu a durat mult timp până ce neamul omenesc a îndepărtat cuvintele „mult mai" din propoziţia anterioară.

Şi astfel s-a născut idea de Superioritate.

Superioritatea avea multe folosiri. Cea mai importantă dintre ele era să ofere justificări imbatabile pentru a face orice era nevoie ca să garanteze că era „destul" din orice - inclusiv din dragostea lui Dumnezeu. Cunoaşterea condiţiilor le dădea dreptul să-i ignore pe ceilalţi, sau să caute să-i convertească pe ceilalţi, sau, pur şi simplu, să-i elimine pe cei care nu cunoşteau condiţiile sau nu erau de acord cu ele.

De aceea, străduinţa de a cunoaşte condiţiile vieţii a devenit o preocupare majoră. Cunoaşterea condiţiilor vieţii a fost numită ştiinţă. Cunoaşterea condiţiilor vieţii de dincolo a fost numită conştienţă. Dacă cineva cunoştea aceste condiţii şi le înţelegea, se spunea despre acea persoană că are „o conştienţă înaltă" sau că este „conştient".

„O conştienţă înaltă" se considera a fi rezultatul studiului conştiincios a ceea ce voi numiţi teologie, cuvânt care vine de la theo + logos, adică - într-o traducere mai liberă - nu cuvântul, ci logica lui Dumnezeu.

După mult studiu, s-a ajuns la concluzia că existau anumite circumstanţe în care puteau fi îndeplinite Cerinţele, cât şi anumite circumstanţe în care acest lucru era imposibil. Existau, de asemenea, anumite circumstanţe în care puteai fi iertat pentru că *nu ai îndeplinit* Cerinţele.

Aceste circumstanţe au ajuns să fie cunoscute drept „condiţii", în cadrul experienţelor voastre, „a avea" a fost adăugat lui „a face".

Când aveţi destulă minte, puteţi face ceea ce se numeşte a lua note bune, a termina clasa printre primii şi a găsi un serviciu bun. Atunci puteţi fi ceea ce se numeşte «plini de succes».

Când aveţi destui bani, puteţi face ceea ce se numeşte «a cumpăra o casă minunată» şi puteţi fi ceea ce se numeşte «în siguranţă».

Când aveţi destul timp, puteţi «lua o vacanţă» şi puteţi fi ceea ce se numeşte «odihniţi, proaspeţi şi relaxaţi».

Când aveţi destulă putere, puteţi face ceea ce se numeşte «a vă hotărî propriul destin» şi puteţi fi ceea ce se numeşte«liberi».

Când aveţi destulă credinţă, puteţi face ceea ce se numeşte «a-L găsi pe Dumnezeu» şi puteţi fi ceea ce se numeşte «salvaţi».

În felul acesta v-aţi organizat lumea. Când cineva are ce-i trebuie, poate face ce trebuie - ceva ce îi permite să fie ceea ce a dorit întotdeauna să fie.

Dificultatea constă în faptul că oamenii nu *pot face* cu uşurinţă toate lucrurile pe care au nevoie *să le facă* - decât dacă au toate lucrurile de care spuneţi voi că au nevoie. Ei nu pot obţine un serviciu bun şi nu pot ajunge în vârf, chiar dacă au minte, decât dacă au sexul care trebuie.

Ei nu pot cumpăra o casă minunată, chiar dacă au bani decât dacă pielea lor are culoarea care trebuie.

Ei nu-L pot găsi pe Dumnezeu, chiar dacă au credinţă - decât dacă au credinţele religioase care trebuie.

A avea ceea ce trebuie nu este o garanţie pentru a obţine tot ceea ce doreşti, dar îţi dă un punct de plecare avantajos.

Cu cât cineva cunoştea mai bine aceste condiţii (sau se credea că le cunoştea), cu atât se considera superior celorlalţi. După cum s-a mai menţionat, această Superioritate le dădea oamenilor autoritatea (sau îi încuraja să-şi dea lor înşişi autoritatea) de a face orice simţeau că este necesar pentru a se asigura că au mai multă Viaţă şi mai mult Dumnezeu - întrucât nu era destul din niciuna dintre aceste două.

Acesta este motivul pentru care a trebuit să faceți ceea ce a trebuit să faceți: deoarece nu era destul. Aceasta este ceea ce v-ați spus vouă înșivă.

Întregul vostru neam a acceptat această mantră.

Voi sunteți mai mulți și nu este destul din ceea ce este în jurul vostru. Nu este destulă hrană, nu sunt destui bani, nu este destulă dragoste, nu este destul Dumnezeu.

Ca să obțineți toate astea, trebuie să intrați în competiție. Și, dacă intenționați să intrați în competiție, trebuie să găsiți o modalitate de a vă da seama cine este câștigătorul.

Superioritatea - a fost răspunsul pe care l-ați dat.

Câștigă cel care este superior - iar Superioritatea se bazează pe anumite condiții.

Unii oameni au căutat să obțină garanții că vor câștiga, așa că au adăugat, de la sine putere, alte condiții Aceasta le-a dat posibilitatea să se declare victorioși, încă de la început.

De exemplu, ei au declarat că masculii erau superiori femelelor. «Dar nu este ăsta un lucru de la sine înțeles?», au întrebat unii dintre gânditorii voștri (bineînțeles că cei care puneau întrebarea erau în special masculi!).

Tot așa, albii s-au declarat a fi Superiori.

Apoi, mai târziu, americanii.

Și, bineînțeles, creștinii.

Sau ori fi fost rușii? Și evreii? Sau femeile?

Puteau fi toate astea adevărate? Bineînțeles că puteau.

Totul depindea de *cine anume crea sistemul.*

Cei care au fost Superiori în vremurile cele mai de demult nu erau masculii... iar masculii au fost de acord cu acest lucru. La urma urmei, oare nu femelele erau cele care dădeau viață? Și nu era, oare, viața lucrul pe care-l doreau cel mai mult cu toții? Așa s-a întâmplat că, în timpul perioadei matriarhatului, femelele au fost considerate superioare.

La fel s-a întâmplat și cu rasa albă, care nu a fost prima rasă și, prin urmare, nu a fost superioară.

Adevărul este că nici astăzi nu este superioară.

Și nici masculii nu sunt superiori.

Și nici evreii.

Și nici creștinii.

Și nici musulmanii, budiștii, hindușii, nici măcar democrații sau republicanii, conservatorii sau comuniștii, sau *absolut nimeni și în nici un fel.*

Iată adevărul - adevărul care vă v-a elibera, adevărul care nu puteți permite să fie rostit, deoarece *ar elibera* pe toată lumea.

Nu există ceva ce se numește Superioritate.

Ați inventat-o voi.

Ați definit ceea ce *voi* credeți că este superior, pe baza preferințelor, dorințelor și modurilor voastre de a înțelege (care sunt, într-adevăr, foarte limitate).

Ați proclamat că ceva este mai bun, pe baza perspectivelor *voastre,* a obiectivelor *voastre* și a programelor *voastre* ascunse. Dar unii dintre voi au pretins că acesta este programul *Meu* ascuns, *Că Dumnezeu* este cel care a desemnat Poporul Ales, sau Dreapta Credință, sau unicul drum spre mântuire.

Toate acestea ne duc înapoi la Prima Iluzie: Nevoia Există.

Vă imaginați că, datorită faptului că Dumnezeu are nevoie de ceva, El are un program ascuns.

Aceasta a fost prima voastră greșeală și aceasta v-a dus spre cea care ar putea fi ultima. Adevăr vă spun Eu vouă: **Ideea voastră despre Superioritate ar putea fi ultima greșeală pe care s-o mai faceți vreodată.**

Oamenii cred că ei sunt superiori naturii şi, prin urmare, caută să o supună. Făcând acest lucru, ei distrug însuşi habitatul care a fost creat pentru a-i proteja şi pentru a constitui paradisul lor.

Oamenii cred că ei sunt superiori unul altuia şi, prin urmare, caută să se supună unul pe celălalt. Făcând acest lucru, ei distrug însăşi familia pe care au creat-o pentru a-i îmbrăţişa şi a le da dragoste.

Din cauza credinţei voastre în Iluzii, neamului vostru îi este foarte greu să trăiască experienţa Vieţii în forma ei actuală. Deoarece nu folosiţi Iluziile pentru scopul pentru care au fost ele create, voi transformaţi într-un adevărat coşmar ceea ce s-a intenţionat a fi un vis minunat.

Dar, chiar acum, puteţi repara toate acestea. Pur şi simplu, vedeţi Iluziile ca ceea ce sunt ele cu adevărat - realităţi concepute cu un anumit scop - şi apoi încetaţi de a le mai trăi ca şi când ar fi reale. În special, încetaţi de a mai trăi cu atât de multă convingere Cea de-a Noua Iluzie. Folosiţi Iluzia pentru a observa că Superioritatea nu este reală. Atunci când Suntem Cu Toţii Una, nu poate exista Superioritate. Un lucru nu poate să fie superior lui însuşi.

Toate lucrurile sunt Un Singur Lucru şi nu există nimic altceva. „Suntem Cu Toţii Una" este mai mult decât o lozincă frumoasă. *Este descrierea precisă a naturii Realităţii Supreme*. Când veţi înţelege acest lucru, veţi începe să trăiţi experienţa vieţii - şi să vă comportaţi unul faţă de celălalt - într-un mod complet nou. Veţi vedea cu totul altfel relaţia dintre toate lucrurile. Veţi privi legătura la un nivel mult mai înalt. Conştienţa voastră se va extinde, intuiţiile voastre vor deveni foarte exacte. Literalmente, veţi *vedea înăuntru*.

Această capacitate crescândă de a privi profund în interiorul vieţii vă permite să treceţi dincolo de iluzie şi să o recunoaşteţi – „să cunoaşteţi din nou", să *recunoaşteţi* - realitatea *voastră*. Prin acest proces vă amintiţi Cine Sunteţi Voi cu Adevărat.

Această mişcare - de la a nu şti la a şti din nou - e posibil să se facă foarte încet. Călătoria va fi parcursă cu paşi mici. Însă paşii mici pot aduce progrese mari.

Amintiţi-vă întotdeauna acest lucru.

Un asemenea pas mic ar fi să puneţi capăt lui «mai bun».

Idea de Superioritate este cea mai seducătoare idee care i-a venit vreodată neamului omenesc. Ea poate împietri inima, poate face din cald, rece, din da poate face nu, totul într-o clipă.

O singură frază rostită din amvoanele, stranele şi tribunele voastre de către liderii voştri la congresele naţionale şi la conferinţele internaţionale ar putea schimba totul:

„Drumul nostru nu este cel mai bun; este doar un drum diferit."

Această frază smerită ar putea începe să vindece separarea dintre religiile voastre, să închidă prăpastia dintre partidele voastre politice şi să aplaneze conflictele dintre naţiunile voastre.

Cu un singur *cuvânt* le-aţi putea pune capăt:

„Namasté[6]".

Dumnezeul din mine îl cinsteşte pe Dumnezeul din tine.

Ce simplu. Ce frumos. Într-adevăr, ce minunat.

Dar ce greu este să-L vezi pe Dumnezeu în fiecare persoană şi în fiecare lucru, când eşti prins în Iluzie. Fiecare om ar trebui să fie conştient de Iluzie - să fie conştient că totul *este o* iluzie.

Dar dacă nu este o iluzie, ci este viaţa aşa cum e ea cu adevărat, atunci cum se face că, exact când ne închipuim că suntem superiori, ne comportăm în cele mai inferioare moduri cu putinţă? Cum se face că, exact atunci când credem că suntem mai buni, ne comportăm mai rău?

---

[6] *Divinitatea din mine cinsteşte Divinitatea din tine.* În sanscrită în orig. N.T.

Fără discuție că există un defect la Cea de-a Noua Iluzie. Acesta ar fi scos la iveală idea că Superioritatea este falsă, dar oamenii ştiau, la un nivel foarte profund, că nu puteau *să renunțe* la Iluzie deoarece, atunci, s-ar fi pus capăt la ceva foarte important.

Iarăşi aveau dreptate. Dar, iarăşi au făcut o greşeală. În loc de a vedea Iluzia *ca pe* o iluzie şi de a o folosi pentru scopul pentru care a fost creată, ei s-au gândit că trebuia *să îi îndrepte defectul*.

Astfel, prin îndreptarea defectului din Cea de-a Noua Iluzie, a luat naştere Cea de-a Zecea Iluzie.

10

Iluzia Ignoranței

Aceasta este Cea de-a Zecea Iluzie: IGNORANȚA EXISTĂ

În mod crescând, pe măsură ce fiecare Iluzie se ridica pe umerii celei de dinaintea ei, era din ce în ce mai greu de înțeles Viața. Oamenii puneau din ce în ce mai multe întrebări la care nu se putea găsi răspuns. Dacă asta este adevărată, atunci de ce se întâmplă aia? Dacă aia era adevărată, atunci de ce se întâmplă asta? În foarte scurt timp, filozofii şi învățătorii au început să dea din umeri. „Nu ştim", spuneau ei, „şi nu ştim dacă *este posibil* să se ştie."

Şi astfel s-a născut idea de Ignoranță.

Această idee a servit atât de multor scopuri, încât s-a răspândit rapid şi, în curând, a devenit răspunsul suprem.

Pur şi simplu, nu ştim.

Mintea omenească a început să-şi găsească prin aceasta nu numai un refugiu, ci un anumit gen de putere. „Noi nu ştim" s-a transformat în „nu *se presupune* că ar trebui să ştim", ceea ce a devenit „nu e *nevoie* să ştiți", ceea ce a devenit în cele din urmă „ceea ce nu ştiți, nu vă face rău". Aceasta a dat religiilor şi guvernelor autoritatea de a spune ce vor şi de a acționa cum le place, fără să trebuiască să dea socoteală nimănui.

„Nu *se presupune* că ar trebui să ştim" a devenit, până la urmă, o doctrină religioasă. Există anumite secrete în Univers pe care Dumnezeu nu vrea să le cunoaştem, declara această doctrină - şi chiar şi a cerceta asemenea lucruri era o blasfemie. Această doctrină s-a răspândit rapid, de la religie, la politică şi guvern.

Rezultatul: a existat un moment în istoria voastră când anumite întrebări puse în anumite momente şi în anumite moduri puteau duce la tăierea capului.

Literalmente.

Această prohibiție împotriva întrebărilor a ridicat Ignoranța la o calitate de dorit. A nu pune întrebări a devenit un comportament înțelept şi foarte bun. A devenit un comportament acceptat. Într-adevăr, un comportament pe care toți se *aşteptau* să-l ai.

În timp ce pedeapsa pentru ofensa adusă prin întrebări impertinente nu mai este astăzi atât de sever pedepsită cum era în zilele de demult, există anumite locuri de pe planeta voastră unde lucrurile s-au schimbat foarte puțin.

Anumite regimuri totalitare insistă, până în clipa de față, să se ridice numai vocile care sunt în consens şi că vocile dizidenților trebuie reduse la tăcere, uneori în modurile cele mai brutale.

Unele dintre aceste comportamente barbare sunt justificate prin proclamații cum că ele ar fi „necesare pentru a asigura ordinea". Protestele emise de comunitățile internaționale sunt tratate cu dispreț, guvernele represive declarând că acestea sunt „probleme interne".

Adevăr vă spun Eu vouă: **Esența dragostei este libertatea.** Oricine spune că vă iubeşte şi că are grijă de voi vă va garanta libertatea.

Lucrurile sunt chiar atât de simple. Nu trebuie să căutaţi mai departe şi mai adânc pentru sensuri mai sofisticate.

V-am spus înainte şi vă voi spune din nou. În esenţa experienţei umane există numai două energii: dragostea şi frica.

Dragostea garantează libertatea, frica o ia.

Dragostea deschide totul, frica închide.

Dragostea invită la exprimare deplină, frica o pedepseşte.

Aceasta este măsura pe care o puteţi folosi ca să ştiţi dacă cineva vă iubeşte sau dacă îi este frică de voi. **Nu luaţi în seamă ceea ce vă spun ei. Daţi atenţie la ceea ce fac.**

Iubirea vă invită întotdeauna să rupeţi barierele ignoranţei. Să puneţi orice întrebare. Să căutaţi orice răspuns. Să rostiţi orice cuvânt. Să împărtăşiţi orice gând. Să sprijiniţi orice sistem. Să preamăriţi orice Dumnezeu.

Să vă trăiţi propriul adevăr.

Iubirea vă invită ca, întotdeauna, *să vă trăiţi propriul adevăr*. În felul acesta puteţi şti că este vorba despre dragoste.

Eu vă iubesc. De aceea am venit să vă spun că:

Ignoranţa este o Iluzie.

Ştiţi tot ceea ce este de ştiut despre Cine Sunteţi Voi cu Adevărat - şi aceasta reprezintă esenţa dragostei. Nu trebuie să învăţaţi nimic. E nevoie doar să vă amintiţi.

Vi s-a spus că nu-L puteţi cunoaşte pe Dumnezeu şi că până şi a întreba despre Mine este o ofensă la adresa Mea.

Acest lucru nu este adevărat

niciuna dintre aceste afirmaţii nu este adevărată.

Vi s-a spus că Eu am nevoie de ceva de la voi şi că, dacă nu îmi daţi acest lucru, nu vă puteţi întoarce Acasă, la Unimea cu Mine.

Acest lucru nu este adevărat.

niciuna dintre aceste afirmaţii nu este adevărată.

Vi s-a spus că sunteţi separaţi de Mine şi că sunteţi separaţi unul de celălalt.

Acest lucru nu este adevărat.

niciuna dintre aceste afirmaţii nu este adevărată.

Vi s-a spus că nu este destul şi că, prin urmare, trebuie să intraţi în competiţie unul cu celălalt pentru absolut orice, inclusiv pentru Mine.

Acest lucru nu este adevărat.

niciuna dintre aceste afirmaţii nu este adevărată.

Vi s-a spus că, dacă în această competiţie nu faceţi ceea ce vi se cere, veţi fi pedepsiţi şi că pedeapsa este condamnarea la tortură veşnică.

Acest lucru nu este adevărat.

niciuna dintre aceste afirmaţii nu este adevărată.

Vi s-a spus că dragostea Mea pentru voi este condiţionată şi că, dacă-Mi cunoaşteţi şi îmi îndepliniţi condiţiile, cât şi toate condiţiile necesare pentru a câştiga competiţia pentru viaţă, atunci sunteţi superiori.

Acest lucru nu este adevărat.

niciuna dintre aceste afirmaţii nu este adevărată.

În cele din urmă, vi s-a spus că *voi nu ştiţi* că aceste afirmaţii nu sunt adevărate şi că nu o puteţi şti *niciodată,* pentru că vă depăşeşte puterea de înţelegere.

Acest lucru nu este adevărat.

niciuna dintre aceste afirmaţii nu este adevărată.

IATĂ CARE ESTE ADEVĂRUL:

1. Dumnezeu nu are nevoie de nimic.
2. Nu se poate ca Dumnezeu să nu reuşească şi nu se poate ca voi să nu reuşiţi.
3. Nimic nu e separat de nimic.
4. Există destul.
5. Nu trebuie să faceţi nimic.
6. Nu veţi fi judecaţi niciodată.
7. Nu veţi fi condamnaţi niciodată.
8. Dragostea nu cunoaşte condiţii.
9. Un lucru nu poate fi superior lui însuşi.
10. Deja ştiţi toate acestea.

Partea a II-a

A fi stăpân peste Iluzii

11

Cum să-i învăţaţi bine pe copiii voştri

Învăţaţi-i pe copiii voştri aceste adevăruri, învăţaţi-i pe copiii voştri că nu au nevoie de nimic din afara lor, pentru a fi fericiţi - nicio persoană, niciun loc sau lucru - şi că adevărata fericire se găseşte înăuntrul lor.

Învăţaţi-i că ei *îşi sunt de ajuns lor înşişi.*

Învăţaţi-i acest lucru şi îi veţi fi învăţat ceva măreţ.

Învăţaţi-i pe copiii voştri că eşecul este o ficţiune, că fiecare încercare este un succes şi că fiecare efort este ceea ce duce la victorie - eşecul nefiind cu nimic mai puţin onorabil decât succesul.

Învăţaţi-i acest lucru şi îi veţi fi învăţat ceva măreţ.

Învăţaţi-i pe copiii voştri că sunt profund conectaţi la tot ce înseamnă Viaţă, că sunt Una cu toţi oamenii şi că nu sunt niciodată separaţi de Dumnezeu.

Învăţaţi-i acest lucru şi îi veţi fi învăţat ceva măreţ.

Învăţaţi-i pe copiii voştri că ei trăiesc într-o lume a abundenţei magnifice, că este destul pentru toată lumea şi că primesc cel mai mult, atunci când *dau cel mai mult* - nu atunci când *adună cel mai mult*.

Învăţaţi-i acest lucru şi îi veţi fi învăţat ceva măreţ.

Învăţaţi-i pe copiii voştri că nu li se cere să fie sau să facă nimic pentru a fi aleşi să trăiască o viaţă plină de demnitate şi împliniri, că nu trebuie să intre în competiţie cu nimeni pentru nimic şi că binecuvântările lui Dumnezeu sunt revărsate asupra tuturor.

Învăţaţi-i acest lucru şi îi veţi fi învăţat ceva măreţ.

Învăţaţi-i pe copiii voştri că nu vor fi judecaţi niciodată, că nu trebuie să-şi facă griji că s-ar putea să nu înţeleagă totul cum trebuie şi că nu trebuie să schimbe nimic sau „să devină mai buni”, pentru a fi văzuţi ca perfecţi şi frumoşi de către ochii lui Dumnezeu.

Învăţaţi-i acest lucru şi îi veţi fi învăţat ceva măreţ.

Învăţaţi-i pe copiii voştri că pedepsele şi consecinţele nu sunt unul şi acelaşi lucru, că moartea nu există şi că Dumnezeu nu va condamna niciodată pe nimeni.

Învăţaţi-i acest lucru şi îi veţi fi învăţat ceva măreţ.

Învăţaţi-i pe copiii voştri că nu există condiţii când e vorba de iubire, că nu trebuie să-şi facă griji că ar putea pierde vreodată dragostea voastră sau a lui Dumnezeu - şi că propria

lor dragoste, oferită în mod necondiționat, este cel mai mare dar pe care-l pot da ei lumii întregi.

Învățați-i acest lucru și îi veți fi învățat ceva măreț.

Învățați-i pe copiii voștri că a fi speciali nu înseamnă a fi mai buni, că a pretinde că sunt superiori altora nu înseamnă a se vedea ca Cine Sunt Ei cu Adevărat și că se află o mare mângâiere în a recunoaște că „drumul meu nu este cel mai bun; este doar un drum diferit."

Învățați-i acest lucru și îi veți fi învățat ceva măreț.

Învățați-i pe copiii voștri că nu există nimic ce ei nu pot face, că iluzia Ignoranței poate fi eradicată de pe Pământ și că oricine nu are în realitate nevoie de nimic altceva decât să fie redat lui însuși, amintindu-i-se Cine Este El cu Adevărat.

Învățați-i acest lucru și îi veți fi învățat ceva măreț.

Învățați-i aceste lucruri - nu cu cuvinte, ci cu fapte. Nu cu discuții - ci cu demonstrații.

Ceea ce le faceți voi copiilor voștri îi va emula și ei vor deveni așa cum sunteți voi. Mergeți acum și învățați-i aceste lucruri nu numai pe copiii voștri, ci pe toți oamenii și pe toate națiunile. Asta, deoarece toți oamenii sunt copiii voștri și toate națiunile sunt casa voastră, atunci când porniți în călătoria spre starea de Maestru.

Aceasta este călătoria în care v-ați angajat cu multe secole și multe vieți în urmă. Este călătoria pentru care v-ați pregătit multă vreme și care v-a adus aici, în acest moment și în acest loc. Aceasta este călătoria care vă cheamă acum mai mult decât oricând altă dată, pe care simțiți că o parcurgeți cu o viteză din ce în ce mai mare.

Acesta este rezultatul inevitabil al năzuințelor sufletului vostru. Este inima voastră, care vorbește cu limbajul trupului vostru. Este expresia Divinității din voi. Și vă cheamă acum, așa cum nu v-a chemat niciodată înainte - deoarece voi o auziți acum, așa cum n-ați auzit-o niciodată înainte.

E momentul să împărtășiți împreună cu lumea întreagă o viziune glorioasă. Este viziunea tuturor minților care au cercetat vreodată cu adevărat, a tuturor inimilor care au iubit vreodată cu adevărat, a tuturor sufletelor care au simțit vreodată cu adevărat Unimea în viață. Dacă ai simțit măcar o dată așa ceva, nimic din ceea ce este mai puțin nu te satisface. Odată ce ai trăit o asemenea experiență, nu vei vrea nimic altceva decât să o împărtășești cu toți cei a căror viață o atingi.

Aceasta este Realitatea și ea se află într-un contrast spectaculos cu Iluzia. Vei putea trăi experiența Realității și o vei putea cunoaște, *tocmai datorită Iluziei.* Dar tu nu ești Iluzia, iar „tu", cel pe care-l trăiești ca experiență în interiorul iluziei, nu este Cine Ești Tu cu Adevărat.

Nu îți poți aminti Cine Ești Tu cu Adevărat, atâta timp cât îți imaginezi că Iluzia este reală. Trebuie să înțelegi că Iluzia este o iluzie - că tu ai creat-o pentru scopuri foarte reale, dar că Iluzia însăși nu este reală. Asta ai venit aici să-ți amintești - încă și mai clar decât ți-ai amintit vreodată înainte.

Transformarea lumii tale va depinde de reamintirile tale. Înțelesul cuvântului *educație* nu este „a pune ceva înăuntru", ci „a scoate ceva afară". Tot ce înseamnă educație adevărată reprezintă a scoate din elev ceea ce se află deja acolo.

Maestrul știe deja aceasta și, prin urmare, nu mai e nevoie să plaseze ceva înăuntrul studentului. Maestrul, pur și simplu, se străduiește să-l facă pe *discipol* să observe că totul este deja acolo.

A învăța pe cineva nu înseamnă niciodată a-l ajuta să învețe, ci a-l ajuta să-și amintească. Toată învățătura înseamnă a-ți aminti. Toată învățătura înseamnă a aminti cuiva. Toate lecțiile înseamnă amintiri scoase la lumină. E imposibil să înveți pe cineva ceva nou, deoarece nu există ceva nou de învățat. Tot ceea ce a fost vreodată, ceea ce este acum și ceea ce va fi vreodată *este - chiar acum.*

Sufletul are acces la toate aceste informații. Într-adevăr, sufletul *este* aceasta... *informare.*

Sufletul este Trupul lui Dumnezeu în formare.

Eu sunt un proces constant de formare. Acest proces a fost numit evoluție și este un proces care nu se sfârșește niciodată. Dacă voi vă gândiți la Dumnezeu ca la un proces sau o ființă care este „încheiată", atunci nu v-ați amintit corect cum stau lucrurile. Iată un mare secret:

Dumnezeu nu a încheiat niciodată ce are de făcut.

În nicio privință. Inclusiv în ceea ce te privește.

Dumnezeu nu a încheiat niciodată ce are de făcut în ceea ce te privește. Asta, deoarece *tu* ești ceea ce *este* Dumnezeu. Și, întrucât Dumnezeu nu este încheiat ca Dumnezeu, Dumnezeu nu poate să fi încheiat ce are de făcut în ceea ce te privește.

Iată dicotomia Divină: am spus că tot ceea ce a fost vreodată, ceea ce este acum și va fi vreodată *este* chiar acum. Am mai spus că procesul evoluției este fără sfârșit, deci nu se termină niciodată. Cum e cu putință ca ambele aceste afirmații să fie adevărate? Răspunsul este legat de natura timpului, așa cum îl înțelegeți voi. Adevărul este că nu există ceva ce se numește timp; este doar un proces care se desfășoară în mod continuu în cadrul Momentului fără sfârșit de Acum.

Dumnezeu este un proces.

Nu e cu putință să înțelegeți acest lucru în cadrul logicii umane sau a limitărilor minții omenești. Aceste limitări sunt autoimpuse și ele sunt autoimpuse dintr-un anumit motiv. El provine din motivația care stă la baza întregii Iluzii și care v-a fost explicată de mai multe ori până acum - și care vă va fi explicată încă o dată, înainte ca această comunicare să se încheie.

Pentru moment, să știți doar că Dumnezeu nu a încetat niciodată să „Dumnezeiască". Procesul prin care Eu Mă trăiesc pe Mine Însumi ca experiență este continuu, fără de sfârșit și instantaneu.

Acest aspect particular al Meu, care se manifestă ca viață umană pe Pământ este chiar și acum în curs de transformare. În aceste zile și timpuri prezente, voi alegeți să jucați un rol conștient în această transformare. Alegerea voastră de a juca acest rol este demonstrată de însuși faptul că ați luat în mână această carte. Nu ați fi făcut-o și nu ați fi citit atât de mult din ea dacă - la un nivel foarte adânc - nu ați fi avut intenția de a vă întoarce la conștiență.

Chiar în cazul în care considerați că o citiți criticând-o sau fiind sceptic în privința ei, aceasta este doar o părere superficială. Scopul vostru care v-a făcut să ajungeți la comunicarea de față este, de fapt, să vă declanșați o uriașă reamintire.

Această reamintire se produce acum în toată lumea, în toată societatea umană. Ea a început să se desfășoare cu mult zel, iar dovezile le vedeți de jur împrejurul vostru.

Vă apropiați de a doua etapă a procesului de transformare a vieții pe planeta voastră, iar acesta poate fi încheiat într-o perioadă foarte scurtă de timp - câțiva zeci de ani, una sau două generații - dacă alegeți să se întâmple așa.

Prima etapă a acestei transformări a durat mult mai mult - câteva mii de ani. Dar, până și aceasta este o perioadă foarte scurtă dacă vorbim în termeni cosmici. În timpul acestei perioade de trezire a omenirii, individualități pe care i-ați numit învățători, Maeștri, guru sau avataruri și-au preluat sarcina de a aminti altora Cine Sunt Ei cu Adevărat.

Pe măsură ce numărul oamenilor care sunt influențați de acest grup și de învățăturile lui crește și atinge masa critică[7], veți trăi experiența unei grăbiri a spiritului, sau ceea ce ați putea numi acțiune epocală prin care începe al doilea stadiu al transformării.

[7] Masă critică - momentul în care o masă de oameni devine conștientă că o anume situație trebuie schimbată urgent și acționează în consecință. N.T.

Acum, adulții încep să-i învețe pe cei tineri - iar, din acest moment, mișcarea este foarte rapidă.

Neamul vostru este acum la începutul acestei acțiuni. În momentul în care ați trecut în noul mileniu, mulți oameni au simțit o schimbare. Acesta este punctul cheie în declanșarea schimbării conștienței globale în care voi jucați acum rolul vostru. Cheia continuării acestui moment se află în mâinile celor tineri. Dacă educația copiilor voștri include acum anumite principii de viață, neamul vostru poate face saltul uriaș înainte în evoluție - salt de care este acum capabil.

Construiți-vă școlile în jurul conceptelor și nu în jurul subiectelor academice: în jurul conceptelor fundamentale, cum ar fi: conștiență, cinste, responsabilitate; subsubiecte, cum ar fi: transparență, dăruire, libertate, exprimare deplină de sine, bucurie sexuală, legături între oameni și diversitate întru Unime.

Învățați-i acest lucru și îi veți fi învățat ceva măreț. Mai presus de orice, învățați-i despre Iluzii și cum - și de ce - să trăiască *împreună cu* ele și nu *înăuntrul lor.*

12

A vedea Iluzille ca pe niște iluzii

Cum puteți vedea Iluziile *ca* pe niște iluzii, când ele par a fi atât de reale?

Și cum se face că ele par atât de reale, dacă *sunt* doar iluzii.

Acestea sunt întrebări pe care oamenii încep să și le pună, pe măsură ce neamul vostru trece înspre trăirea experienței propriei lui evoluții conștiente. Acum veți avea răspunsurile și veți ieși din Iluzia Ignoranței. Vă voi da acum răspunsurile, pentru ca voi să gândiți asupra lor.

Așa cum se întâmplă în cazul tuturor comunicărilor de la Dumnezeu, amintiți-vă să luați ceea ce citiți ca fiind un lucru de valoare, dar nu infailibil. Să știți că voi sunteți cea mai înaltă autoritate de care să țineți seama. Fie că citiți Talmudul sau Biblia, Bhaga-vad Gita sau Coranul, Pali Canon sau Cartea Mormonilor, sau orice alt text sfânt - nu plasați sursa de autoritate în afara voastră. Mai degrabă, mergeți în *interiorul vostru* pentru a vedea dacă adevărul pe care l-ați găsit este în armonie cu adevărul pe care-l găsiți în inimile voastre. Dacă este așa, nu le spuneți altora: „Această carte este adevărată".

Spuneți: „Această carte este adevărată pentru mine".

Și, dacă alții vă întreabă în privința modului în care trăiți ca urmare a adevărului pe care l-ați găsit în interiorul vostru, asigurați-vă că spuneți că drumul vostru nu este cel mai bun; el este doar un drum diferit.

Pentru că asta e comunicarea de față. *Această comunicare este doar un alt drum, un alt mod de a vedea lucrurile.* Ea face ca lumea să vă apară mai clară, mai frumoasă. Dacă vă pune într-o legătură mai strânsă cu adevărul vostru cel mai profund, e bine. Dar, fiți atenți să nu o transformați într-o nouă „Sfântă Scriptură" - pentru că, în acest caz, nu ați face altceva decât să înlocuiți un set de credințe cu un altul.

Nu căutați un set de credințe, căutați să conștientizați ceea ce știți. Folosiți orice găsiți și care vă ajută să vă întoarceți la acea conștiență, înțelegeți că trăiți o iluzie și că nimic nu este real. Dar Iluzia *vă indică* ceea ce este real și vă poate oferi trăirea experienței realului.

Cum puteți vedea Iluzia *ca pe* o iluzie, când ea pare a fi atât de reală? Și cum de pare atât de reală, dacă *este* o Iluzie?

Îi voi răspunde mai întâi celei de-a doua întrebări.

Iluzia pare atât de reală, deoarece atât de mulți oameni cred că ea nu este *o iluzie.*

În lumea voastră de tipul Alice în Țara Minunilor, totul este așa cum credeți voi că este. Există mii și milioane de exemple în acest sens. Iată două:

Odată, voi credeați că Soarele se învârte în jurul Pământului - și, pentru voi, chiar așa se și învârtea. Toate dovezile voastre *dovedeau că așa stăteau lucrurile!*

Erați atât de siguri de acest adevăr, încât ați construit în jurul lui o întreagă știință a astronomiei.

Odată, ați crezut că tot ceea ce este fizic se mișcă de la un punct la altul prin timp și spațiu. Toate dovezile voastre *dovedeau că așa stăteau lucrurile!* Erați atât de siguri de acest adevăr, încât ați construit în jurul lui un întreg sistem al fizicii.

Ascultați acum cu atenție. Minunea în privința acestor științe și a acestor sisteme *este că ele au funcționat*.

Astronomia, pe care ați creat-o bazându-vă pe credința voastră că Pământul era centrul Universului, *a funcționat* pentru a explică fenomenele vizuale pe care le observați în mișcarea planetelor pe cerul nopții. Observațiile voastre v-au sprijinit credința, creând ceea ce voi ați numit cunoaștere. Fizica, pe care ați creat-o bazându-vă pe credința voastră despre particule de materie, *a funcționat* pentru a explica fenomenele vizuale pe care le observați în lumea fizică. Din nou, observațiile voastre v-au sprijinit credința, creând ceea ce voi ați numit cunoaștere.

Doar mult mai târziu, când ați privit mai cu atenție ceea ce vedeați, v-ați schimbat părerea în aceste privințe. Dar această schimbare nu a venit cu ușurință. Primii oameni care au sugerat o astfel de modificare a gândirii au fost numiți eretici sau, mai de curând, nebuni ori confuzi. Ideile lor - despre o nouă astronomie, în care Pământul se învârtea în jurul Soarelui, sau despre o fizică cuantică, în care particulele de materie nu se mișcau pe o traiectorie continuă prin timp și spațiu, ci erau văzute *ca dispărând într-un* loc și apoi *reapărând în altul* - au fost etichetate ca blasfemii spirituale și științifice. Cei care au propus asemenea idei au fost descurajați, denunțați, ba chiar condamnați la moarte pentru credințele lor.

Cei mai mulți dintre voi ați insistat că doar credințele *voastre* erau adevărate. La urma urmei, nu erau ele susținute de către observații? Dar ce era pe primul loc, credința sau observația? Aceasta este întrebarea principală. Aceasta este întrebarea pe care nu voiați să v-o puneți.

Este oare cu putință ca voi să vedeți ceea ce vreți să vedeți? S-ar putea ca voi să observați ceea ce v-așteptați să observați? Sau, poate mai clar, *n-ați trecut oare cu vederea pe lângă* ceea ce nu *v-așteptați să observați!*

Vă spun că răspunsul este afirmativ.

Chiar și astăzi, când știința modernă - obosită de greșelile trecutului - jură ca *mai întâi* să observe și *apoi* să tragă concluziile, acele concluzii încă nu pot fi demne de încredere.

Asta, deoarece vă este imposibil să priviți orice cu obiectivitate.

Știința a tras concluzia că *nimic din ceea ce este observat nu rămâne neinfluențat de către observator*. Spiritualitatea v-a spus acest lucru cu secole în urmă, iar acum știința a ajuns la aceeași concluzie. Doctorii și laboratoarele voastre au învățat că, în timpul unor cercetări importante, trebuie să facă teste dublu-orb pentru ca să poată garanta, cât de cât, o oarecare acuratețe. În cadrul experienței umane, toate lucrurile sunt luate în considerare în cadrul contextului a ceea ce credeți că deja înțelegeți. Nu se poate să nu faceți asta. Nu cunoașteți alt mod de a proceda.

Altfel spus, priviți Iluzia din interiorul Iluziei. Fiecare concluzie la care ajungeți în privința Iluziei este, de aceea, *bazată pe* Iluzie. Și, astfel, fiecare concluzie este o iluzie.

Fie ca sintagma: *„Fiecare concluzie este o iluzie”* să fie noua voastră idee și o permanentă modalitate de a vă reaminti.

Să ne întoarcem acum la prima întrebare. Cum puteți recunoaște Iluzia *ca pe* o iluzie, când ea pare a fi atât de reală?

Tocmai ați învățat că motivul pentru care ea pare atât de reală nu e pentru că ea *este* reală, ci deoarece voi *credeți* atât de tare că este. De aceea, pentru a schimba modul în care vedeți Iluzia, schimbați credința voastră în legătură cu ea.

În trecut, vi s-a spus că a vedea înseamnă a crede. De curând, a apărut o nouă idee - că *a crede înseamnă a vedea.* Adevăr vă spun Eu vouă: acest lucru este adevărat.

Dacă, atunci când vă confruntați cu Iluzia, *credeți* că ea este o iluzie, o veți vedea ca pe o iluzie, chiar dacă pare a fi reală. Atunci veți putea *folosi Iluzia așa cum s-a intenționat să fie folosită* - ca pe o unealtă cu care să trăiți experiența Realității Supreme.

Vă veți aminti să creați Iluzia. O veți face să fie ceea ce *doriți* voi să fie, mai degrabă decât să o priviți, pur și simplu, apărând ca ceea ce credeți că *trebuie* să fie, datorită acceptării faptului că „asta e, n-ai ce-i face!"

Deci, cum puteți face voi acest lucru? Îl și faceți deja. Doar că nu știți aceasta și faceți alegeri în mod inconștient, mai degrabă decât în mod conștient. Asta, în cazul în care faceți, cât de cât, o alegere adevărată! În cea mai mare parte a timpului, nu faceți altceva decât să acceptați alegerile altora. Alegerea voastră a fost să alegeți ce au ales alții.

Și, astfel, voi retrăiți legenda celor dinaintea voastră - așa cum și-au trăit-o și ei pe a lor, până la a șaptea generație.

Ziua în care veți înceta de a mai alege ceea ce a fost deja ales *pentru* voi este momentul eliberării voastre.

Atunci nu veți *scăpa* de Iluzie, ci veți fi eliberați de ea. Veți ieși în afara Iluziei, dar veți continua să trăiți alături de ea, eliberați de capacitatea ei de a vă controla pe voi sau realitatea voastră.

Niciodată nu veți alege să puneți capăt Iluziei, odată ce i-ați înțeles scopul - până ce scopul vostru nu este îndeplinit.

Scopul vostru nu este numai să cunoașteți și să trăiți ca experiență Cine Sunteți Voi cu Adevărat, ci și să *creați* Cine Alegeți Voi Să Fie Următorul Voi. Funcția voastră este să vă recreați pe voi înșivă din nou, în fiecare unic Moment de Acum, în cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care ați avut-o vreodată despre Cine Sunteți. *Acesta* este procesul pe care voi l-ați numit evoluție. Dar nu trebuie să fiți afectați într-un mod negativ de către acest proces. **Voi puteți fi în această lume, dar să nu aparțineți ei.** Când sunteți, veți începe să trăiți experiența lumii așa cum alegeți voi să o trăiți.

Atunci înțelegeți experiența însăși ca fiind o *acțiune,* mai degrabă decât o *reacție* - ceva *ce faceți,* nu ceva ce *aveți.*

Când veți înțelege acest lucru, totul în viața voastră se va schimba. Când *destui* dintre voi înțeleg aceasta, totul de pe planeta voastră se va schimba.

Cei care *au înțeles* acest secret au fost numiți Maeștri. Cei care i-au învățat pe alții acest secret au fost numiți avataruri. Cei care au trăit acest secret, au fost numiți binecuvântați.

Prin urmare, fiți binecuvântați!

Pentru a trăi ca un Maestru iluminat, trebuie să deveniți eretic sau blasfemiator, pentru că nu veți crede ceea ce cred toți ceilalți, iar alții vor nega noul vostru adevăr, exact așa cum voi negați vechiul lor adevăr.

Veți nega că lumea - așa cum o trăiesc alții ca experiență - este reală, tot așa cum au făcut cei care au negat că Pământul este plat. Ca și în vremurile acelea, aceasta va dispărea în fața a ceea ce arată a fi de necontestat și care se bazează pe aspectul exterior al lucrurilor. Ca și în acele vremuri, aceasta va genera argumente și neînțelegeri, iar voi veți porni pe oceane zbuciumate pentru a descoperi orizonturi nesfârșite. Și, ca și în acele vremuri, veți trăi într-o lume nouă.

Aceasta este lumea pe care ați așteptat să o creați și pe care ați fost destinați să o trăiți ca experiență încă de la începutul timpului. Iar timpul este și el o iluzie, așa că ar fi mai corect să spunem „încă de când a început Iluzia".

Amintiți-vă întotdeauna: Iluzia nu este ceva ce trebuie să suportați, ea este alegerea voastră.

Nu trebuie să trăiți Iluzia, dacă nu alegeți să o faceți.

Sunteți aici, deoarece doriți să fiți. Dacă nu ați dori așa, nu ar fi așa. Dar să știți că Iluzia în care trăiți este creată *de către voi* și nu de către altcineva *pentru voi.*

Oamenii care nu doresc să-și asume responsabilitatea pentru viața pe care o trăiesc ca experiență spun că Dumnezeu a creat-o. Și că ei nu au de ales altceva decât să o suporte.

Dar Eu vă spun că lumea în care trăiți este așa cum este, deoarece așa ați ales voi să fie. Când nu veți mai dori ca lumea să fie așa cum este, o veți schimba.

Acesta este un adevăr pe care nu mulți oameni îl pot accepta. Deoarece, acceptându-l, ei ar trebui să-i recunoască complicațiile. Iar aceasta este ceva ce ei nu se pot hotărî să facă. Mai degrabă s-ar erija în postura de victimă fără voie, decât de co-creator fără voie.

Iar acesta este un lucru de la sine înțeles. Nu v-ați putea ierta pe voi înșivă, dacă ați crede că lumea voastră este produsul propriei voastre creații, rezultatul propriilor voastre opțiuni și dorințe. Și cum se face că nu v-ați putea ierta pe voi înșivă?

Deoarece nu credeți Că Eu v-aș ierta,

Ați fost învățați că există ceva ce se numește „cel care nu poate fi iertat". Și cum v-ați putea ierta voi pe voi înșivă pentru ceva ce știți că Dumnezeu nu vă va ierta? Nu puteți. Prin urmare, faceți un alt lucru pe care-l considerați bun. *Vă dați la o parte, spunând că nu sunteți cu nimic implicați.* Negați orice responsabilitate pentru ceea ce vă imaginați că Eu aș putea numi păcatele de neiertat ale omului.

Aceasta este o logică foarte chinuită, deoarece - dacă voi nu ați creat lumea așa cum este ea, atunci cine a făcut-o? Dacă cineva spune că Dumnezeu a creat toate imperfecțiunile oribile din lume, săriți în apărarea Mea. „Nu, nu, nu", spuneți voi. „Dumnezeu i-a dat omului doar liberul arbitru. Omul este cel care a creat toate astea."

Dar dacă Eu spun: „Aveți *dreptate*. Eu *nu* am creat și *nu creez* viața voastră așa cum este ea. *Voi* sunteți creatorii propriei voastre realități.", negați și acest lucru.

Astfel, încercați să aveți și una și alta.

Nici Dumnezeu nu a creat toate aceste lucruri și nici voi nu le-ați creat. Cu toții nu facem nimic altceva decât să le observăm cu tristețe. Dar, când deveniți cu adevărat furioși sau frustrați din cauza vieții, unii dintre voi schimbă tonul. Când lucrurile merg destul de rău, sunteți gata să Mă acuzați pe Mine.

„Cum poți lăsa să se întâmple așa ceva?", strigați voi către Mine. Unii dintre voi chiar amenință cerul cu pumnul.

Iluzia s-a transformat în confuzie. Nu numai că lumea este un loc crud, ci ea a fost *creată* în felul acesta de către un Dumnezeu crud și fără inimă. Pentru a susține acest gând, trebuie să vă vedeți ca fiind separați de Dumnezeu, întrucât voi nu ați face așa ceva, nu ați crea o lume crudă și fără inimă. Trebuie să vă imaginați un Dumnezeu care ar face ceea ce voi n-ați face niciodată și trebuie să vă vedeți pe voi înșivă ca supunându-vă toanelor Lui.

Acest lucru l-ați și făcut - prin religie.

Cu toate acestea, până și în asta vedeți o contradicție, deoarece Dumnezeul pe care îl înțelegeți în modul *cel mai înalt* nu ar face nici El asemenea lucruri. Prin urmare, cine *le-a făcut și* Cine *le face,* până în ziua de astăzi? *Cineva* trebuie să fie responsabil, așa *că cine să fie?*

Satana își face intrarea!

Pentru a rezolva contradicția că ar exista un Dumnezeu iubitor, dar care face lucruri de neiubit - și pentru a scăpa de propria voastră responsabilitate în această privință, ați creat o a treia parte implicată.

Țapul ispășitor perfect. Diavolul.

Acum, în sfârșit, totul capătă sens. Există Un Altul care stă între ce vreți voi și ce vreau Eu și care ne face pe toți nefericiți. Voi nu sunteți responsabili pentru lumea nepăsătoare și neiubitoare în care trăiți! Nu voi ați creat-o!

„Ei bine", ați putea spune „poate că, la un anumit nivel, am creat-o, dar nu a fost vina mea. Diavolul m-a făcut să o creez așa".

Replica unui actor de comedie a devenit teologia voastră. Sau teologia voastră a devenit replica unui comediant?

Numai voi puteți decide.

13

A înțelege scopul Iluziilor

Există un mod de a pune capăt confuziei, există un mod de a vedea Iluzia *ca pe* o iluzie, iar acesta *este a folosi* Iluzia. Veți ști că Iluzia nu este reală, atunci când veți vedea că o puteți manipula cu ușurință.

E posibil să pretindeți că nu o puteți face. E posibil să spuneți că este ceva uriaș, care depășește puterile voastre. Dar, în fiecare zi, oamenii creează în mod conștient iluzii și trăiesc în cadrul lor.

Nu cunoașteți pe nimeni care-și pune ceasul înainte cu cincisprezece minute, ca să nu întârzie niciodată? Există pe planeta voastră oameni care o fac! Realmente își pun ceasul cu cinci sau zece sau cincisprezece minute înainte. Apoi, când se uită și văd cât este ceasul, au un motiv să se grăbească, deoarece pretind că e cu câteva minute mai târziu decât este în realitate.

Unii oameni chiar uită că folosesc acest truc și cred că aceea este ora exactă, când de fapt nu *este. Aceasta se întâmplă atunci când Iluzia nu-i mai servește. Ea nu le mai servește scopul inițial.*

Persoana care înțelege că ora pe care o arată ceasul este o iluzie *creată de ea însăși* se relaxează când vede cadranul, deoarece știe că mai are câteva minute la dispoziție. Intră în angrenaj și devine foarte eficientă, exact deoarece *este* relaxată, înțelege că Iluzia nu este realitatea. Persoana care a uitat pe moment că ora arătată de ceasul ei este o iluzie - una pe care *și-a creat-o ea însăși* - este cuprinsă de neliniște, deoarece *crede că Iluzia este reală.*

Astfel, în circumstanțe identice doi oameni au reacții complet diferite. Unul trăiește experiența iluziei ca pe o iluzie, iar celălalt o trăiește ca pe o realitate.

Numai atunci când Iluzia este recunoscută ca o iluzie și *trăită* ca o iluzie poate duce la trăirea experienței Realității Supreme. Numai atunci ea servește scopul creatorului ei.

Acum înțelegeți mult mai bine.

Modul de a folosi o Iluzie este de a ști că aceasta *este* o iluzie - iar modul de a ști că *ea este* o Iluzie se află în a o folosi. Procesul este circular, așa cum este Viața Însăși.

El începe prin faptul că voi negați că Iluzia are vreo legătură cu realitatea. De foarte multă vreme încoace, voi negați Realitatea Supremă. Voi ați negat Cine Sunt Eu și Cine Sunteți Voi cu Adevărat. *Acum, pur și simplu, întoarceți invers această negare.*

Ați putea numi această negare - „reversul".

Priviți în jurul vostru și faceți o declarație simplă:

„Nimic din lumea mea nu este real".

Totul este chiar atât de simplu.

V-am mai spus-o şi înainte, în multe feluri şi în multe momente. V-o mai spun din nou aici.

Nimic din ceea ce vedeţi nu este real.

Este doar ceasul tău, potrivit cu zece minute avans.

De fapt, voi „vă potriviţi pe voi înşivă". Adică, vă induceţi în eroare, crezând că ceea ce nu este aşa, este de fapt chiar aşa. Dar trebuie să fiţi atenţi, deoarece puteţi uita cu multă uşurinţă că *trăiţi în cadrul unei iluzii create de voi înşivă.* Unii dintre voi se pot simţi deprimaţi când vi se spune că tot ceea ce trăiţi ca experienţă pe planeta voastră este o făcătură. Dar nu fiţi trişti, deoarece lumea voastră este darul cel mai mare pe care l-aţi primit, o minune în faţa căreia să vă uluiţi, o comoară de care să vă bucuraţi.

Viaţa în plan fizic este într-adevăr extraordinară, iar scopul ei este de a vă aduce fericire prin conştientizarea şi clamarea şi exprimarea şi împlinirea lui Cine Sunteţi Voi cu Adevărat. De aceea, mergeţi în această lume magnifică creată de voi înşivă şi faceţi din viaţa voastră o afirmaţie extraordinară şi o experienţă uluitoare a celor mai formidabile păreri pe care le-aţi avut vreodată despre sinele vostru, despre voi înşivă.

Amintiţi-vă că fiecare gest este un gest de auto-definire. Fiecare gând duce cu el energia creaţiei. Fiecare cuvânt este o declaraţie a ceea ce este adevărat pentru voi.

Priviţi ce anume faceţi astăzi, în felul acesta alegeţi voi să vă definiţi?

Priviţi ce anume gândiţi astăzi.

În felul acesta doriţi să creaţi?

Priviţi ce anume spuneţi astăzi.

În felul acesta doriţi să fie totul?

Fiecare moment din viaţa voastră este un moment sfânt, un moment al creaţiei. Fiecare moment este un nou început. În fiecare moment, voi sunteţi născuţi din nou.

Aceasta este călătoria voastră înspre starea de Maestru. Este o călătorie care vă va scoate din coşmarul construit de voi înşivă şi vă va duce în visul minunat care s-a intenţionat a fi viaţa voastră. Este o călătorie care vă va conduce înspre întâlnirea cu Creatorul.

14

A medita asupra Iluziilor

Se spune că, atunci când oamenii încep să ajungă la starea de Maestru, nimic nu-i mai face să fie nefericiţi. Se mai spune şi că există un mare secret care le permite Maeştrilor să fie în această stare. V-am spus deja acest secret, dar nu l-am numit ca fiind „secretul" - aşa că e posibil să nu fi înţeles că această idee este cheia tuturor lucrurilor. Iată idea. Iată secretul.

Lipsa de unitate nu există.

Această idee vă poate schimbe întreaga experienţă de viaţă. Ea traduce într-o afirmaţie simplă ceea ce - dacă este trăit ca realitate de zi cu zi - vă întoarce pe dos întreaga voastră lume, adică:

Suntem cu Toţii Una.

Ceea ce ar face *cu adevărat* această idee ar fi să vă întoarcă lumea aşa cum trebuie! Asta, deoarece atunci când vă daţi seama că există Un Singur Lucru şi numai Un Singur Lucru, O Singură Realitate şi numai O Singură Realitate, O Singură Fiinţă şi numai O Singură Fiinţă, atunci veţi înţelege că, la un anumit nivel, Singura Fiinţă *merge întotdeauna pe drumul Ei, făcând ce doreşte* - şi aşa şi trebuie să fie.

Cu alte cuvinte, *Eşecul nu există.*

Când veţi ajunge la acest nivel de limpezime, veţi vedea, de asemenea, foarte clar că, neexistând eşec, Fiinţa unică nu are nevoie de nimic.

Prin urmare, *Nevoia nu există.*

Brusc, odată cu această iluminare, piesele dominoului cad, una câte una. Construcția Iluziilor voastre se prăbușește.

Nu numai Iluziile se spulberă, dar și construcțiile pe care ele le sprijină. Adică, legendele pe baza cărora v-ați construit voi viața.

Aceste legende au fost toate mituri care nu au nicio legătură cu Realitatea Supremă - începând cu povestea despre ce anume vă imaginați voi că este necesar pentru a face ca viața voastră să meargă bine chiar aici și chiar acum, până la povestea legată de modul în care vă imaginați că a început totul.

Pentru ca să avansați acum în evoluția voastră ca specie, trebuie să vă deconectați de la aceste legende. Iar deconectarea poate fi realizată în mai multe feluri. Cel mai eficient dintre ele este tăcerea.

În tăcere, vă veți găsi adevărata voastră ființă, în liniște, veți auzi respirația sufletului vostru și a lui Dumnezeu. V-am spus-o de multe ori și v-o spun din nou aici: Mă veți găsi în tăcere.

Meditați în fiecare zi. Puneți-vă întrebarea dacă puteți să-i acordați lui Dumnezeu cincisprezece minute în fiecare dimineață și cincisprezece minute în fiecare seară?

Dacă nu puteți, dacă nu aveți timp, dacă programul vostru este prea aglomerat, dacă sunt prea multe alte lucruri pe care trebuie să le faceți, atunci ați fost prinși în Maya, în Iluzie, mult mai profund decât credeți.

Dar nu este prea târziu - niciodată nu este prea târziu - să ieșiți din Iluzie, să o vedeți așa cum este ea și să o folosiți pentru a putea trăi experiența Realității Supreme a lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat. Începeți în fiecare zi prin a rezerva o foarte mică parte din orele în care sunteți treji - doar de atât e nevoie - pentru a intra, încă o dată, în comuniune cu Mine.

Vă chem să intrați în comuniune cu Dumnezeu. Vă invit să trăiți experiența întâlnirii voastre cu Creatorul.

În acel moment al comuniunii, veți ști că Unitatea este adevărul existenței voastre. Când veți ieși din meditație, veți înțelege și veți vedea din propria voastră experiență că negarea acestui adevăr este cea care perpetuează efectele negative ale Iluziei.

Iluzia a avut ca scop să fie bucuria voastră. Să fie unealta voastră. Niciodată nu s-a intenționat ca ea să constituie o povară și o tristețe, o încercare și o nenorocire. Și va înceta să fie astfel, atunci când veți înțelege Realitatea Supremă:

NU EXISTĂ SEPARARE.

Nimic nu este separat *de* nimic. Există numai Unitate.

Există numai Unimea. Voi nu sunteți separați unul de celălalt - și nici de oricare parte a Vieții. Și nici de Mine.

Dat fiind că nu există Lipsa de Unitate, Lipsurile *nu pot* exista. Asta, deoarece Acel Unul Care *Există* îi este suficient Lui Însuși.

Dat fiind că nu există Lipsuri, Cerințele *nu pot* exista.

Asta, deoarece atunci când nu ai nevoie de nimic, nu trebuie să faci nimic pentru a obține ceva.

Dat fiind că nu trebuie să faci nimic, nu vei fi judecat dacă ai făcut ceva sau dacă nu ai făcut.

Dat fiind că nu vei fi judecat, nu poți fi condamnat.

Dat fiind că nu vei fi niciodată condamnat, vei ști, în sfârșit, că iubirea este fără condiții.

Dat fiind că iubirea este fără condiții, nimeni și nimic nu este superior în împărăția lui Dumnezeu. Nu există ranguri, ierarhii, unii care sunt mai iubiți decât alții. Dragostea este o experiență totală și completă. Nu este posibil să iubești un pic sau să iubești mult. Iubirea nu poate fi măsurată și cântărită. Puteți iubi în moduri diferite, dar nu în cantități diferite.

Amintiți-vă întotdeauna acest lucru.

Dragostea nu poate fi măsurată și cântărită.

Ea fie este prezentă, fie nu este - iar în împărăția lui Dumnezeu, iubirea este întotdeauna prezentă. Asta, deoarece Dumnezeu nu este *distribuitor de iubire,* Dumnezeu *Este* Iubire.

Am spus că voi și cu Mine suntem Una și că așa stau lucrurile. Sunteți făcuți după chipul și asemănarea Mea. Prin urmare, și voi sunteți iubire. Cu un cuvânt, asta e Ceea Ce Sunteți Voi cu Adevărat. Voi nu sunteți cei care primiți dragostea, voi sunteți ceea ce vă străduiți să primiți. Acesta este un mare secret, iar cunoașterea lui schimbă viețile oamenilor. Oamenii își petrec viețile căutând ceea ce deja au. Și au, deoarece *ei sunt aceasta.*

Pentru a avea iubire, tot ceea ce aveți de făcut este să fiți iubire. Voi sunteți iubiții Mei. Fiecare dintre voi. Toți. Niciunul dintre voi nu este mai iubit decât celălalt, deoarece niciunul dintre voi nu este *mai mult din Mine* decât celălalt - deși unii dintre voi vă amintiți mai mult despre Mine și, prin urmare, mai mult despre voi înșivă.

Prin urmare, nu vă uitați pe voi înșivă.

Iubiților, fiți iubire!

Faceți aceasta spre pomenirea Mea[8]

Sunteți cu toții o parte din Mine, un mădular al Trupului lui Dumnezeu. Și când vă amintiți Cine Sunteți Voi cu Adevărat, literalmente, asta și faceți. Adică, vă reamintiți - *redeveniți încă o dată un mădular al Trupului Unic*[9].

Există un Singur Trup.

O Singură Ființă.

Amintiți-vă întotdeauna acest lucru.

Dat fiind că nu există Superioritate, nu există unii care știu mai mult decât alții și unii care știu mai puțin. Există doar cei care-și amintesc mai mult și cei care-și amintesc mai puțin din ceea ce a fost știut dintotdeauna.

Ignoranța nu există.

Acum vin ca să vă spun din nou că acesta este adevărul:

Iubirea este necondiționată. Viața este fără de sfârșit.

Dumnezeu nu are nevoie de nimic.

Iar voi sunteți un miracol. Miracolul lui Dumnezeu, făcut om.

Aceasta este ceea ce ați vrut dintotdeauna să știți. Ceea ce ați știut întotdeauna în inimile voastre. Și ceea ce mintea voastră a negat. Este ceea ce sufletul vostru v-a șoptit, iarăși și iarăși, dar a fost redus la tăcere de trupul vostru și de trupurile din jurul vostru.

Vi s-a cerut să Mă negați chiar de către religiile care vă invitau să Mă cunoașteți. Ele v-au spus că voi *nu sunteți* Eu și că Eu *nu sunt* voi și că până și a gândi așa ceva este un păcat.

Ei spun că noi *nu suntem* Una - ci, mai degrabă, Creatorul și cel creat. Dar acest refuz de a vă accepta și de a vă cunoaște pe voi înșivă ca fiind una cu Mine, este ceea ce a provocat toată durerea și toată tristețea din viața voastră.

Vă invit, acum, să vă întâlniți cu Creatorul.

Îl veți găsi pe Creator, înăuntrul vostru.

15

A folosi Iluziile

În cadrul pregătirii pentru întâlnirea cu Creatorul, vă va fi de folos să vă îndepărtați de iluziile voastre - inclusiv de Iluzia că voi și Creatorul sunteți separați.

---

[8] Vezi Luca XXII, 19, Noul Testament N.T.

[9] *Remember* - a-și aminti, *re member* (aprox.) = a redeveni membru. N.T.

Asta faceți voi aici. Acesta este scopul întregii conversații cu Dumnezeu. Vă străduiți să trăiți *împreună cu* Iluziile și nu *înăuntrul* lor. Această căutare cinstită este cea care v-a adus aici, la comunicarea de față.

Fără discuție că, de o vreme încoace, v-a devenit clar că exista un defect în Iluzii. Acesta ar fi scos la iveală idea că toate sunt false, dar oamenii știau, la un nivel foarte profund, că nu puteau *să renunțe* la Iluzii deoarece, atunci, s-ar fi pus capăt la ceva foarte important. Și aveau dreptate. Dar au făcut o greșeală.

În loc de a vedea Iluziile *ca pe* iluzii și de a le folosi pentru scopul pentru care au fost create, ei s-au gândit că trebuia *să îndrepte defectul*.

Răspunsul era să nu îndreptați niciodată defectul, ci doar să-l vedeți și, astfel, să vă amintiți ceea ce știați despre el la un nivel foarte profund. Din acest motiv nu ați putut renunța la Iluzii - fără ca să se fi pus capăt la ceva foarte important.

Acest lucru v-a fost explicat în conversațiile noastre anterioare. Îl voi explica din nou aici, pentru ultima dată, ca să vă puteți aminti cu maximă claritate. Motivul apariției Iluziilor este de a oferi un context bine definit în care să vă recreați din nou, în cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care ați avut-o vreodată despre Cine Sunteți Voi cu Adevărat

Universul însuși este un astfel de context. Aceasta este atât definiția lui, cât și *scopul*. El oferă vieții un mod de a se exprima și de a fi trăită ca experiență pe plan fizic.

Voi sunteți o versiune localizată a aceluiași context, așa cum este fiecare și orice din jurul vostru.

Cu alte cuvinte, *Dumnezeu localizat,* în afara acestui context localizat, vă puteți cunoaște pe voi înșivă numai ca Tot Ceea Ce Există. Și Tot Ceea Ce Există nu poate trăi experiența de El Însuși ca ceea ce este, întrucât nu există nimic altceva.

În absența a ceea ce voi nu sunteți, Ceea Ce *Sunteți* nu există. Nu poate fi trăit ca experiență. Nu poate fi cunoscut.

Vi s-a spus de multe ori acest lucru.

Vi s-a spus că, în absența lui rapid, „încet” nu există, în absența lui sus, „jos” nu există, în absența lui aici, „acolo” nu există.

Deci, în absența Iluziilor, voi nu sunteți - literalmente - *nici aici și nici acolo.*

Și, astfel, ați produs în mod colectiv aceste Iluzii magnifice. O lume - realmente, unt Univers - care este propria voastră creație. Acesta v-a oferit un domeniu contextual în cadrul căruia puteți decide și declara, crea și exprima, trăi ca experiență și împlini pe Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Ați făcut toate acestea. Cu toții. Fiecare dintre voi, care este individualizarea întregului Divin. Fiecare dintre voi căutați să vă cunoașteți, să vă definiți.

Cine ești? Ești bun? Ești rău? Ce *înseamnă* „bun”? Ce *înseamnă* „rău”? Ești înalt? Ești scund? Ce *înseamnă* „înalt”? Ce *înseamnă* „scund”? Ești toate acestea? Ce înseamnă să fii toate acestea?

Ești tu într-adevăr minunat? Aceasta este unica întrebare pe care și-a pus-o vreodată Dumnezeu.

Cine sunt Eu? Cine sunt Eu? *Cine sunt Eu?*

Și cine aleg Eu acum să fiu?

Aceasta este unica întrebare care are importanță și, în fiecare moment, sufletul tău își folosește viața ca să hotărască acest lucru.

Nu ca să descopere.

Ca să hotărască.

Deoarece viața nu este un proces de descoperire - *ea este un proces de creație.*

Fiecare gest este un gest de autodefinire.

Dumnezeu este în fiecare moment în plin proces de autocreare şi trăire a experienţei de sine. *Asta faceţi voi aici.* Şi folosiţi experienţa a ceea ce nu sunteţi, pentru a avea experienţa a Ceea Ce Sunteţi Voi cu Adevărat.

Nu *există* nimic ce voi să nu fiţi. Voi sunteţi tot ceea ce este, voi sunteţi totul. Dumnezeu este Tot Ceea Ce Este. Dumnezeu este totul. Dar, pentru ca voi (Dumnezeu) să cunoaşteţi partea pe care o exprimaţi acum, trebuie să vă imaginaţi că există părţi care voi nu sunteţi. Acesta este Marele Act de Imaginaţie. Acestea sunt Iluziile Vieţii.

Prin urmare, folosiţi Iluziile şi fiţi recunoscători pentru ele. Viaţa voastră este un truc magic şi voi sunteţi magicianul.

Călătoria voastră înspre starea de Maestru înseamnă exprimarea gloriei lui Cine Sunteţi în momentul în care sunteţi confruntaţi cu o Iluzie. În cadrul acestui context, este important să acceptaţi că Iluzia poate părea foarte reală.

Înţelegând că Iluziile *sunt* iluzii, faceţi primul pas în a le folosi pentru scopul pentru care au fost făcute, dar acesta nu este singurul pas. Urmează, apoi, decizia voastră referitoare la ce înseamnă Iluziile.

În cele din urmă, alegeţi aspectul Divinităţii (partea din voi înşivă) pe care vreţi să-l trăiţi ca experienţă în cadrul unui context localizat pe care l-aţi întâlnit (creat) - în ceea ce aţi nu-mi o „situaţie" sau „circumstanţă".

Iată, pe scurt, care este procesul:

A. A vedea Iluziile ca pe Iluzii.

B. A decide ce înseamnă ele.

C. A vă recrea pe voi înşivă din nou.

Sunt multe căi de a folosi Cele Zece Iluzii şi multe moduri de a le trăi ca experienţă. Puteţi alege să le trăiţi ca experienţă ca realităţi ale momentului prezent, sau ca amintiri din trecut. În acest al doilea fel sunt folosite Iluziile de către civilizaţiile şi fiinţele avansate.

Entităţile foarte evoluate sunt permanent conştiente de Iluzii şi nu le pun niciodată capăt (amintiţi-vă că a le pune capăt ar însemna a pune capăt vieţii însăşi, după cum bine ştiţi), ci le trăiesc ca experienţă, ca pe o parte din trecutul lor, mai degrabă decât o parte din prezentul lor. Ei se încurajează unul pe altul să şi le amintească întotdeauna, dar să nu le mai trăiască niciodată ca pe nişte realităţi de aici şi de acum.

Dar, fie că le trăiţi ca experienţă în timpul prezent, fie că le consideraţi amintiri din trecut, important este să le vedeţi ca ceea ce sunt - Iluzii. Doar atunci le puteţi folosi pentru ceea ce vreţi.

Dacă ceea ce vreţi este să trăiţi experienţa unui anumit aspect din voi înşivă, atunci Iluziile sunt instrumentele voastre. Fiecare Iluzie poate fi folosită pentru a trăi experienţa multor aspecte din Cine Sunteţi şi puteţi combina Iluziile pentru a trăi experienţa unor aspecte multiple - sau pentru a trăi experienţa unui aspect individual în moduri multiple.

De exemplu, Prima şi a Patra Iluzie - Nevoia şi Lipsurile - pot fi combinate pentru a trăi experienţa unei anumite nuanţe din adevărata voastră fiinţă - pe care aţi putea-o numi, autoconvingere.

Nu te poţi simţi sigur, dacă nu este nimic de care să te simţi sigur. Folosind Iluzia Nevoii şi pe cea a Lipsurilor, mai întâi poţi întreţine ideea că „nu este destul" şi apoi o poţi depăşi. Făcând asta în mod repetat, realizezi trăirea experienţei de autoconvingere, încrederea că întotdeauna va fi destul din orice de care ai nevoie. Această experienţă va fi verificată şi validată de către Realitatea Supremă.

Asta se înţelege prin „a întreţine o idee".

Sunteţi în procesul de a vă re-crea pe voi înşivă din nou - şi aceasta este *adevărata recreare.*

Pentru a da un alt exemplu dintr-un număr nesfârşit de exemple, a Doua şi a Şasea Iluzie - Eşecul şi Judecata - pot fi combinate pentru a obţine un anumit efect sau o anumită expe-

rientă. Vă imaginați că ați suferit un eșec, apoi vă puteți judeca pentru el sau puteți accepta judecata altuia. Apoi, vă puteți ridica deasupra „eșecului”, amenințând cerul cu pumnul - într-o atitudine de genul „îți arăt eu ție!”, pentru ca, în final, să triumfați.

Aceasta este o experiență delicioasă și mulți v-ați dat-o vouă înșivă de multe ori. Dar, dacă pierdeți din vedere faptul că Eșecul și Judecata sunt Iluzii, vă puteți trezi ferecați în acele experiențe care, în curând, vă vor părea a fi realități dure. Îndepărtarea de „realitățile dure” ale vieții înseamnă a păși afară din Iluzii și a vedea ce sunt ele cu adevărat

Oricare dintre Iluzii poate fi combinată cu alta - Lipsa de Unitate cu Nevoia, Condamnarea cu Superioritatea, Ignoranța cu Superioritatea, Lipsurile *și* Condamnarea cu Eșecul și așa mai departe. Singure sau combinate cu altele, Iluziile există ca *domenii contextuale contrastante,* magnifice, care vă permit să trăiți experiența lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Vi s-a spus de multe ori că, în lumea relativă, nu puteți trăi experiența lui Cine Sunteți decât în spațiul a ceea ce voi nu sunteți. Scopul Iluziilor este de a oferi exact aceasta - un spațiu, un context, în interiorul căruia să trăiți experiența fiecărui aspect din voi înșivă, cât și o oportunitate pentru a alege, în orice moment dat, Aspectul Cel Mai înalt a ceea ce puteți voi concepe.

Înțelegeți acum? Vedeți cum stau lucrurile?

Bine. Hai să privim acum Iluziile, una câte una, luând în același timp câteva exemple despre cum pot fi ele folosite pentru a vă *re-crea* pe voi înșivă din nou, în modul descris aici.

Prima Iluzie, Iluzia Nevoii, poate fi folosită pentru a trăi experiența uriașului aspect al lui Cine Sunteți, pe care l-ați putea conceptualiza ca: ceea ce nu are nevoie de nimic.

Nu aveți nevoie de nimic pentru a exista și nu aveți nevoie de nimic pentru a continua să existați veșnic. Iluzia Nevoii creează un context în cadrul căruia puteți trăi experiența acesteia. Numai atunci pășiți afară din Iluzie, trăiți experiența Realității Supreme. Iluzia creează un context în interiorul căruia Realitatea Supremă poate fi înțeleasă.

Realitatea Supremă este că aveți deja tot ceea ce credeți că aveți nevoie. Aceasta există înăuntrul vostru. Într-adevăr, *este* voi. Voi *sunteți* ceea ce aveți nevoie - și, prin urmare, în orice clipă voi vă dați vouă înșivă tot ceea ce vă trebuie. Aceasta înseamnă, de fapt, că nu aveți nevoie absolut de nimic. Pentru a înțelege acest lucru și pentru a-l cunoaște prin experiență, trebuie să vedeți Iluzia Nevoii ca pe o iluzie. Trebuie să pășiți afară din ea.

Modul de a păși afară din Iluzia Nevoii este să priviți la ceea ce credeți că aveți nevoie chiar acum - adică, ceea ce credeți că nu aveți acum din ceea ce simțiți că ar trebui să aveți - și apoi să observați că, chiar dacă acest lucru vă lipsește, *încă sunteți aici.*

Implicațiile sunt enorme. Dacă sunteți aici, chiar acum, fără a avea ceea ce credeți că aveți nevoie - *atunci de ce credeți că aveți nevoie de acel lucru?*

Aceasta este întrebarea cheie. Ea va descuia ușa de aur - ușa către absolut orice.

Data viitore când vă imaginați că aveți nevoie de ceva, întrebați-vă: „De ce cred eu că am nevoie de acest lucru?”

Aceasta este o întrebare absolut eliberatoare. Ea înseamnă libertate în zece cuvinte.

Dacă vedeți totul clar, vă dați seama că *nu aveți nevoie* de orice ar fi acest „lucru”, că nu ați avut niciodată nevoie de el și că *totul este doar o făcătură a voastră.*

Nu aveți nevoie nici măcar de aerul pe care-l respirați. Veți observa acest lucru în momentul în care muriți. Aerul este un lucru de care are nevoie trupul vostru. Și voi nu sunteți trupul vostru.

Trupul vostru este ceva ce aveți, nu este ceva ce sunteți. Este un instrument minunat. Dar voi nu aveți nevoie de trupul actual pentru a continua procesul de creație.

Această informație poate fi satisfăcătoare pe plan ezoteric, dar s-ar putea să nu atenueze cu nimic frica pe care o aveți de a vă pierde trupul, familia și circumstanțele în care vă aflați. Un mod de a atenua asemenea frici este prin „detașare - practica Maeștrilor. Maeștrii au învățat să ajungă la detașare, încă înainte de a avea dovada că viața trupului este o iluzie. Pen-

tru cei care nu acționează de la nivelul stării de Maestru, este adesea nevoie de experiența a ceea ce voi numiți moarte - pentru a li se oferi această dovadă.

Odată ce ești plecat din trupul tău (adică, odată ce „ai murit"), îți vei da imediat seama că această stare de a fi nu este experiența cumplită despre care ai auzit, ci că, de fapt, este o experiență a unei minunății glorioase. Vei vedea, de asemenea, că această stare este mult mai de preferat decât a fi legat de forma ta fizică, *indiferent de ce* atașamente a creat forma ta cea mai recentă. Atunci, detașarea va fi o problemă simplă.

Dar, pentru ca să cunoști splendoarea vieții și a lui Cine Ești Tu cu Adevărat, îți poți stăpâni Viața și cât timp ești *în* forma ta fizică și nu trebuie să aștepți până când ești scos din ea. Poți face acest lucru, ajungând la detașare *înainte* de a muri. Și poți realiza *aceasta* prin metoda simplă de a păși afară din Iluzia Nevoii.

Această pășire în afară se realizează printr-o înțelegere mai profundă atât a vieții, cât și a morții - inclusiv prin cunoașterea faptului că moartea, așa cum ați conceput-o voi, nu există și că Viața continuă veșnic. Când vei fi înțeles aceasta, poți să te detașezi de orice din Viață - inclusiv de Viața Însăși - deoarece știi, dat fiind că viața continuă veșnic – *că poți crea din nou acele atașamente, la fel ca și pe altele pe care s-ar putea să fi crezut că nu le vei mai trăi niciodată ca experiență.*

De fapt, toate atașamentele tale pământești pot fi trăite ca experiență în ceea ce numești „viața de după" *sau într-o viață viitoare* și, astfel, vei avea experiența că nu ai pierdut absolut nimic. Treptat, te vei elibera de atașamentele tale, pe măsură ce devii conștient de oportunitățile extraordinare de expansiune și evoluție continuă pe care ți le oferă acea Viață fără de sfârșit.

Nu vei înceta niciodată de a-i iubi pe cei pe care i-ai iubit - în această viață sau în oricare alta - și, în orice moment dorești, vei trăi experiența Unimii depline cu ei, la nivelul Esenței.

Dacă îți este dor de cineva care încă trăiește cu un trup fizic pe Pământ, poți fi instantaneu cu acea persoană, cu viteza gândului tău. Dacă îți este dor de cineva care și-a părăsit deja trupul, o persoană iubită care a murit înaintea ta, veți fi împreună după propria ta moarte, dacă alegi aceasta, sau în orice clipă dorești - iarăși, cu viteza gândului.

Aceasta este doar o parte a minunii care urmează. Vă voi spune mai mult - mult mai mult - într-o comunicare viitoare, care se va axa pe experiența de a muri cu Dumnezeu.

Nu puteți muri fără Dumnezeu, dar vă puteți imagina că o faceți. Acesta este iadul vostru imaginar, iar frica de el va domina toate celelalte frici pe care le-ați avut vreodată. Dar nu trebuie să vă fie frică de nimic și nu aveți nevoie de nimic, deoarece, nu numai că este imposibil să muriți fără Dumnezeu, dar este, de asemenea, imposibil să trăiți fără Dumnezeu. Asta, deoarece Eu sunt tu și tu ești Eu - și nu există separare între noi. Nu poți muri fără Mine, deoarece „fără Mine" nu este o stare în care să te poți găsi, sau în care să te găsești vreodată.

Eu sunt Dumnezeu și Eu simt Tot Ceea Ce Este. Întrucât tu ești o parte din Tot Ceea Ce Este, *Eu sunt ceea ce ești tu.* Nu există nicio parte din tine care Eu să nu fiu. Și dacă «Tot Ceea Ce Este» este decât înăuntru. Amintiți-vă ce v-am spus: Dacă nu intrați înăuntrul vostru, rămâneți pe dinafară.[10]

Numai înăuntrul vostru puteți găsi răspunsul la întrebarea: „De ce cred eu că am nevoie de această persoană, loc sau lucru, aflate în afara mea?" Numai înăuntrul vostru vă puteți aminti că nu aveți nevoie. Atunci veți ști înțelesul vorbelor: *„Odată am fost pierdut, dar acum sunt găsit.*[11]*"*

Ceea ce ți-ai găsit este propria ta identitate.

Ai folosit Prima Iluzie pentru a trăi experiența de tine însuți ca ființă Divină care nu are nevoie de nimic, deoarece fiecare nevoie îi este întotdeauna îndeplinită. Pe măsură ce te

---

[10] *Conversații cu Dumnezeu, vol. I.*

[11] *Compară Luca, XV, 24,32. Noul Testament. N.T.*

deştepţi întru acest adevăr, îl vei trăi din ce în ce mai mult ca experienţă în realitatea ta de zi cu zi.

Şi, literalmente, ceea ce ştii că eşti, aceea vei deveni.

Amintiţi-vă întotdeauna acest lucru.

Ceea ce ştiţi că sunteţi, aceea veţi deveni.

A Doua Iluzie, Iluzia Eşecului, poate fi folosită pentru a trăi experienţa incapacităţii tale de a avea tot timpul eşecuri.

Nimic din ceea ce faci nu este un eşec, ci doar o parte din procesul pe care l-ai parcurs pentru a realiza ceea ce te străduieşti să realizezi şi pentru a trăi ca experienţă, ceea ce te străduieşti să trăieşti ca experienţă. Ceea ce te străduieşti să trăieşti ca experienţă este Ceea Ce Eşti. Nu poţi să trăieşti ca experienţă Ceea Ce Eşti - în absenţa a *ceea ce nu eşti*. De aceea, să ştii că, atunci când trăieşti ca experienţă ceea ce nu eşti, nu este *eşecul* cel pe care îl trăieşti ca experienţă - este doar un *mod* de a trăi ca experienţă, Ceea Ce Eşti.

Este foarte important ceea ce s-a spus acum, dar e uşor să treceţi peste aceste afirmaţii şi să pierdeţi semnificaţia lor enormă. Prin urmare, am de gând să repet afirmaţia.

Atunci când trăieşti ca experienţă ceea ce nu eşti, nu este eşecul cel pe care îl trăieşti ca experienţă, este doar un mod de a trăi ca experienţă, Ceea Ce Eşti. Astfel, atunci când în viaţă îţi apare ceea ce numeşti „eşec", îmbrăţişează-l cu dragoste, nu îl condamna şi nu îl considera vinovat

Asta, deoarece persistă lucrurile cărora le opuneţi rezistenţă şi dispar cele pe care le priviţi în faţă. Adică, încetează de a mai avea forma lor iluzorie. Vezi eşecul ca ceea ce este el cu adevărat, exact aşa cum te vezi pe tine însuţi ca Ceea Ce Eşti Tu cu Adevărat

Prin faptul că foloseşti Iluzia Eşecului pentru a observa ce ai învăţat (ţi-ai amintit) în privinţa vieţii - şi pentru a-ţi găsi motivaţia ca să aplici înţelepciunea pe care tocmai ai căpătat-o, Iluzia devine un instrument prin care să-ţi dai seama că ai întotdeauna succes.

Spus mai simplu, modul de a păşi afară din Iluzia Eşecului este prin a vedea totul ca o parte a succesului tău. Totul duce spre succes, dă naştere la succes, este o parte din procesul prin care tu îţi trăieşti ca experienţă propriul succes.

Mulţi oameni înţeleg acest lucru în mod intuitiv. Savanţii se numără printre aceştia. Atunci când ei pornesc un experiment important, nu numai că se aşteaptă la eşec, *dar îl şi savurează.* Savantul adevărat înţelege pe deplin că un experiment „eşuat" nu a „eşuat" absolut deloc, ci doar a indicat drumul spre succes.

Definiţia succesului nu este ceva care reuşeşte „aşa cum ţi-ai dorit", iar definiţia eşecului nu este ceva ce „nu reuşeşte aşa cum ţi-ai dorit".

Într-adevăr, dacă trăieşti o viaţă lungă, vor fi clipe în care vei pretinde că adevărul este exact opusul.

Ceea ce voi numiţi multe eşecuri sunt de fapt, în realitate, experienţe succesive. Şi cum e cu putinţă ca o experienţă pe care o numiţi „succesivă" să fie un *eşec?* Dar *Iluzia* Eşecului este necesară pentru a trăi experienţa euforiei succesului. Dacă „ai succes" în toate, atunci vei trăi experienţa de a nu avea succes în nimic. Vei simţi doar că faci ceea ce faci, dar nu-ţi va apărea niciodată ca un succes - şi nici nu vei trăi experienţa minunii şi gloriei lui Cine Eşti, deoarece nu va exista un context în cadrul căruia să observi acest lucru. Dacă marchezi din prima încercare, bineînţeles că acesta este un motiv de bucurie. Dar dacă marchezi în *cazul fiecărei* încercări, în curând emoţia va dispare. Nu va mai însenina nimic. Nu vor mai fi *decât* goluri înscrise şi a le marca nu va mai avea nici un sens.

Toată viaţa se mişcă în cicluri. Iar aceste cicluri sunt cele care dau înţeles vieţii.

De fapt, *nu există ceva ce se numeşte eşec.* Există numai succes, care se manifestăm multiplele lui aspecte. De asemenea, nu există ceva ce nu este Dumnezeu. Există numai Dumnezeu, care se manifestă în multiplele Lui aspecte.

Vezi paralelismul? Vezi modelul?

Această simplă privire schimbă totul. În momentul în care lucrurile îți devin clare, imediat ești copleșit de recunoștință și uluire. Recunoștință pentru toate „eșecurile" pe care le-ai suferit în viață și uluire că ți-a trebuit atât de mult timp ca să recunoști comorile care ți-au fost date. În sfârșit, vei înțelege că, într-adevăr, „nu v-am trimis decât îngeri" și „nu v-am dat nimic altceva decât miracole[12]".

În momentul în care vei înțelege asta, vei ști că întotdeauna vei reuși să ai succes. Amintiți-vă întotdeauna acest lucru.

Întotdeauna veți reuși să aveți succes.

A Treia Iluzie, Iluzia Lipsei de Unitate, poate fi folosită pentru a trăi experiența unității voastre cu totul.

Dacă sunteți uniți cu ceva de multă vreme, la un moment dat veți înceta de a mai observa că există un „voi". Idea de „voi" ca entitate separată va dispărea în mod gradat. Oamenii care au fost împreună multă vreme trăiesc adesea această experiență. Ei încep să-și piardă identitatea individuală.

Acest lucru este minunat - până la un punct. Minunea dispare, atunci când Unimea este trăita ca o experiență fără de sfârșit, deoarece Unimea nu înseamnă nimic, în absența Lipsei de Unime. Ea nu este trăită ca extaz, ci ca vid. *Întotdeauna,* în absența oricărei separări, Unimea este un nonsens.

De aceea v-am inspirat să scrieți: *Lăsați să existe spațiu între voi, atunci când sunteți împreună. Beți dintr-o cupă plină, dar nu din aceeași cupă.* Coloanele care sprijină templul sunt izolate, corzile lăutei sunt separate, dar toate vibrează în aceeași armonie[13]. Toată viața este un proces de a trăi experiența Unității și separării, Unității și separării. Acesta este însuși ritmul vieții.

Într-adevăr, acesta este ritmul care creează Viața Însăși.

Vă spun din nou: Viața este un ciclu și tot așa este ceea ce se află în ea. Ciclul este: înainte și înapoi, înainte și înapoi, împreună, separat, împreună, separat. Chiar atunci când un lucru este separat, el este întotdeauna împreună, deoarece nu se poate separa cu adevărat; el poate doar să devină mai amplu. De aceea, chiar și atunci când un lucru pare a fi de-o parte, el este totuși o parte - ceea ce înseamnă că nu este câtuși de puțin de-o parte, adică separat.

Întregul vostru Univers a fost, odată, unit - mai presus de orice capacitate de înțelegere - condensat într-un punct infinit mai mic decât punctul de la sfârșitul acestei fraze. Apoi, el a explodat, dar nu s-a fărâmat în părți separate, ci a deveni doar mai mare.

Dumnezeu nu Se poate dezmembra. E posibil să *părem* că ne-am făcut părți separate, însă cu toții am devenit doar *o parte.* Unitatea noastră intrinsecă este din nou trăită ca experiență, atunci când ne reamintim. Unitatea noastră intrinsecă este din nou trăită ca experiență, atunci când ne reamintim. Atunci când îi vezi pe alții care par a fi separați de tine, privește-i profund. Privește *în interiorul* lor. Fă lucrul ăsta un timp mai lung și vei prinde esența din ei. Și, atunci, te vei întâlni cu tine, cel care așteaptă acolo.

Când vezi lucruri din lumea ta - o parte a naturii, un alt aspect al vieții - care par a fi separate de tine, privește-le profund. Privește *în interiorul* lor. Fă lucrul ăsta un timp mai lung și vei prinde esența din ele.

Și, atunci, te vei întâlni cu tine, cel care așteaptă acolo.

În acel moment, vei cunoaște Unitatea cu toate lucrurile. Și, pe măsură ce simțul tău legat de Unime crește, suferința și tristețea vor dispărea din viața ta, deoarece suferința este un răspuns la separare și tristețea este un mod de a anunța adevărul ei. Cu toate acestea, e un adevăr fals. Este ceva ce numai pare a fi adevărat. Nu este adevărul suprem. Pur și simplu, o

---

[12] *Conversații cu Dumnezeu,* vol. I.

[13] Compară Kahlil Gibran, *Profetul,* Despre căsătorie. N.T.

separare adevărată de oricine şi orice nu este posibilă. Este o Iluzie. Este o iluzie minunată, deoarece îţi permite să trăieşti experienţa extazului Unimii, dar, cu toate acestea, este o iluzie.

Foloseşte Iluzia Lipsei de Unire ca şi când ar fi o unealtă în mâinile unui meşteşugar. Folosiţi această unealtă pentru a vă măiestri experienţa de unificare totală - şi folosiţi-o din nou pentru a recrea această experienţă iarăşi şi iarăşi. Atunci când, oriunde te uiţi, nu vezi nimic altceva decât pe tine, priveşti prin ochii lui Dumnezeu. Şi, pe măsură ce simţi din ce în ce mai mult Unimea, durerea şi dezamăgirea vor dispare din viaţa ta.

Amintiţi-vă întotdeauna acest lucru.

Pe măsură ce simţiţi din ce în ce mai mult Unimea, durerea şi dezamăgirea vor dispărea din viaţa voastră.

Cea de-a Patra Iluzie, Iluzia Lipsurilor, poate fi folosită pentru ca voi să trăiţi experienţa abundenţei voastre.

Dumnezeu este din abundenţă şi tot aşa sunteţi şi voi. În Grădina Edenului voi aveaţi de toate, numai că nu o ştiaţi. Trăiaţi experienţa vieţii eterne, dar pentru voi aceasta nu conta. Nu vă impresiona în nici un fel, deoarece nu trăiserăţi nici un fel de altă experienţă. Grădina Edenului este un mit, dar povestea a fost creată cu intenţia de a comunica un mare adevăr. Când ai totul şi nu ştii că-l ai, nu ai nimic. Singurul mod prin care voi puteţi şti ce înseamnă să aveţi totul este ca, la un moment dat, să aveţi mai puţin decât totul. Prin urmare, a apărut Iluzia Lipsurilor.

Lipsurile au fost create ca o binecuvântare prin care să puteţi cunoaşte şi trăi experienţa adevăratei şi totalei voastre abundente. Dar, pentru a avea această experienţă, este necesar să păşiţi afară din Iluzie - să vedeţi Iluzia *ca pe* o iluzie şi să ieşiţi din ea.

Iată cum puteţi păşi afară din Iluzia Lipsurilor: eliminaţi lipsurile, oriunde le vedeţi în afara voastră. Acolo se află Iluzia: în afara voastră. Aşa că, dacă vedeţi lipsurile în afara voastră, *eliminaţi lipsurile.* Dacă vedeţi oameni care sunt flămânzi, hrăniţi-i. Dacă vedeţi oameni care au nevoie de îmbrăcăminte, îmbrăcaţi-i. Dacă vedeţi oameni care au nevoie de adăpost, adăpostiţi-i. În felul acesta, veţi trăi experienţa faptului că nu mai există absolut deloc lipsuri.

Oricât de puţin aţi avea voi, întotdeauna veţi putea găsi pe cineva care are mai puţin. Găsiţi-i şi daţi-le din abundenţa voastră.

Străduiţi-vă să nu fiţi recipient, ci sursă.

Faceţi-i pe alţii să aibă ceea ce vreţi voi să aveţi.

Faceţi-i pe alţii să trăiască experienţa a ceea ce vreţi voi să trăiţi ca experienţă. Făcând acest lucru, vă veţi aminti că, în permanenţă, aţi avut în posesie toate aceste lucruri.

De aceea s-a şi spus: *„Fă altora ce vrei să ţi se facă ţie*[14]*"*

Aşa că, nu mai umblaţi de ici-colo, punând întrebări: Ce vom mânca? Ce vom bea? Priviţi păsările cerului. Ele nici nu seamănă, nici nu culeg şi nici nu adună în hambare şi, cu toate acestea, sunt hrănite. Care dintre voi poate să adauge ceva în viaţa lui, dacă-şi face griji. Şi nu vă puneţi întrebarea: Cu ce ne vom îmbrăca? Luaţi seama la crinii câmpului cum cresc. Ei nici nu se ostenesc şi nici nu torc şi adevăr vă spun Eu vouă că nici măcar Solomon în toată mărirea lui nu era îmbrăcat aşa de frumos ca unul dintre ei.

Prin urmare, căutaţi mai întâi împărăţia Cerului şi toate celelalte se vor adăuga vouă.[15] Şi cum puteţi voi căuta împărăţia Gerului? Oferind altora împărăţia Cerului. *Fiind* împărăţia Cerului în care alţii să-şi poată găsi refugiu şi forţă. *Aducând* împărăţia Cerului şi toate binecuvântările ei tuturor celor a căror viaţă o atingeţi.

Asta, deoarece ceea ce daţi, aceea deveniţi.

Amintiţi-vă întotdeauna acest lucru.

Ceea ce daţi, aceea deveniţi.

---

[14] Compară Matei, VII, 12; Luca, VI, 31. N.T.
[15] compară Matei, VI, 33; Luca, XII, 31. N.T.

Ce-a de-a Cincea Iluzie, Iluzia Cerințelor poate fi folosită pentru a trăi ca experiență faptul că nu trebuie să faceți nimic pentru a cunoaște și a trăi ca experiență Cine Sunteți Voi cu Adevărat,

Numai atunci când faceți acele lucruri care vă imaginați voi că vă sunt cerute pentru ca viața să meargă înainte, puteți ajunge să înțelegeți pe deplin că nici unul dintre ele nu este necesar.

Întrebați-i pe aceia dintre voi care sunt foarte bătrâni, întrebați-i pe cei care și-au dansat dansul, care n-au întrecut măsura și au respectat regulile. Vă vor da un sfat format din trei cuvinte:

„Nu respectați regulile."

Nu vor ezita. Sfatul lor va fi rapid și clar:

„Depășiți măsura".

„Nu vă fie frică".

„Ascultați-vă inima".

„Nu lăsați pe *nimeni* să vă spună ce să faceți".

La sfârșitul vieții voastre, veți ști că nu va conta nimic din ceea ce ați făcut - *nu va conta decât cine ați fost voi în timp ce făceați acel lucru.* Ați fost fericiți? Ați fost buni? Ați fost amabili? Ați fost plini de grijă, de compasiune și de considerație față de alții? Ați fost generoși, ați dat altora și, mai presus de orice, ați fost iubitori?

Veți vedea că ceea ce contează pentru sufletul vostru este cine *ați fost* și nu ce *ați făcut.* Și veți vedea că, la urma urmei, sufletul vostru este Cine Sunteți.

Dar Iluzia Cerințelor, ideea că există lucruri pe care trebuie să le faceți, poate servi ca o motivație a minții voastre cât timp sunteți în trup. Ea este folositoare, atâta timp cât înțelegeți la un anumit nivel că este Iluzie și că *nimeni nu trebuie să facă nimic din ceea ce nu vrea să facă.* Pentru majoritatea oamenilor, acest adevăr este extraordinar de eliberator și teribil de înspăimântător. Spaima este că, dacă ființelor omenești le-ar fi cu adevărat permis să facă numai ceea ce vor ele să facă, nu s-ar face cu adevărat nimic din ceea ce trebuie făcut.

Cine ar duce gunoiul?

Serios vorbind! Cine ar face lucrurile pe care nimeni nu vrea să le facă? Aceasta este întrebarea, aceasta este frica. Oamenii cred că, dacă ar fi lăsați de capul lor, nu ar mai face nimic din ceea ce trebuie să facă pentru ca viață să meargă înainte.

Frica este nefondată. În acest caz, s-ar descoperi că oamenii sunt ființe absolut minunate. Că, într-o comunitate unde nu există reguli, regulamente, cerințe, ar exista totuși mulți oameni care ar face ceea ce trebuie făcut. De fapt, ar fi foarte puțini care n-ar face-o, deoarece s-ar simți foarte prost și ar considera că nu-și aduc și ei contribuția. Iată ce s-ar schimba dacă nu ar fi reguli, regulamente sau cerințe. Ceea ce s-ar schimba nu ar fi ceea ce *se face,* ci *de ce* se face.

„De ce-ul", motivația, s-ar modifica. În loc de a face ceva deoarece li se impune s-o facă, oamenii ar face ceea ce fac, deoarece *aleg să o facă* - aceasta fiind o exprimare a lui Cine Sunt Ei. Într-adevăr, acesta este unicul motiv pentru a face ceva. Dar aceasta răstoarnă întreaga paradigmă a face - a fi, modul în care oamenii au construit paradigma - faci ceva și apoi ești ceva. În cadrul noii paradigme, ești ceva și apoi faci ceva. *Ești* fericit și apoi faci ceea ce face o persoană fericită. *Ești* responsabil și apoi faci ceea ce face o persoană responsabilă. *Ești* amabil și apoi faci ceea ce face o persoană amabili

Nu faci lucruri pline de responsabilitate pentru a fi responsabil. Nu faci lucruri pline de amabilitate pentru a fi amabil.

Aceasta duce numai la resentiment („Și când te gândești la tot ce am făcut...!!!"), deoarece se presupune că orice faptă trebuie recompensată.

Și exact ăsta credeți voi că este scopul raiului.

Raiul a fost creat ca o recompensă eternă pentru toate lucrurile pe care le-aţi făcut cât timp aţi stat pe Pământ - şi pentru că nu aţi făcut ceea ce „nu se presupunea că trebuie să faceţi". Prin urmare, aţi decis că trebuie să existe un loc pentru oamenii care nu au făcut lucruri bune sau pentru cei care au făcut ceea ce se presupunea că nu trebuia să facă. Acest loc a fost numit iad.

Iar acum, adevăr vă spun Eu vouă: nu există un loc care să însemne iad. **Iadul este o stare de a fi.**[16] El este experienţa separării de Dumnezeu, închipuirea că sunteţi separaţi de însuşi sinele vostru şi nu puteţi fi reuniţi. Iadul înseamnă a încerca veşnic să vă găsiţi sinele, să vă găsiţi pe voi înşivă. Şi ceea ce aţi numit rai este tot o stare de a fi. El reprezintă experienţa Unimii, extazul reunificării cu Tot Ceea Ce Există.

El înseamnă cunoaşterea adevăratului tău sine, cunoaşterea de tine însuţi. Nu există cerinţe pentru a ajunge în rai. Asta, deoarece raiul nu este un loc unde *să mergi,* este un loc *în care te afli întotdeauna.*

Dar poţi să fi în rai (în Unime cu Totul) şi să nu o ştii.

Într-adevăr, majoritatea sunteţi în situaţia asta.

Acest lucru poate fi schimbat, dar nu prin ceva ce faceţi. El poate fi schimbat prin ceva ce *sunteţi.*

Aceasta se înţelege prin: „Nu trebuie să faceţi nimic". Nu trebuie să faceţi ceva, ci să fiţi.

Şi nu trebuie să fiţi nimic altceva decât Unul.

Ceea ce este uluitor e că, atunci când sunteţi Unul cu Totul, ajungeţi să faceţi *toate lucrurile despre care credeaţi că „trebuie să le faceţi", pentru* a primi recompensa pentru care credeaţi că trebuie să vă străduiţi din greu ca să o primiţi. Să faceţi ceva altora şi pentru alţii va deveni voinţa voastră firească. Şi nu veţi face altora ceea ce nu vreţi să vi se facă vouă.

Când sunteţi Una, vă daţi seama, realizaţi - adică, *faceţi să fie reală* - idea că nu există „altul". Dar nu „se cere" nici măcar să fiţi Una. Nu vi se poate cere să fiţi ceea ce sunteţi deja. Dacă aveţi ochii albaştri, nimeni nu vă poate face să aveţi ochii albaştri. Dacă aveţi doi metri înălţime, nimeni nu vă poate forţa să aveţi doi metri înălţime. Şi, dacă sunteţi Una cu totul, nu *vi se poate cere să fiţi.*

Prin urmare, nu există Cerinţe.

Cerinţele nu există.

Cine ar cere ceva? Şi de la cine s-ar cere?

Nu există decât Dumnezeu.

Eu Sunt Ceea Ce Sunt - şi nu există nimic altceva.

Folosiţi Iluzia Cerinţelor pentru a observa că nu se cere cu adevărat nimic. Nu puteţi cunoaşte şi trăi experienţa eliberării de Cerinţe, dacă nu aveţi *nimic altceva decât* libertate faţă de Cerinţe. Prin urmare, vă veţi strădui să vă imaginaţi că vi se cer anumite lucruri. Treaba asta aţi făcut-o foarte bine. Aţi creat un Dumnezeu care pretinde de la voi perfecţiune şi care vă cere să veniţi către El într-un anumit mod, prin anumite ritualuri, iar toate au fost prescrise cu grijă. Trebuie să spuneţi cuvintele exacte şi perfecte, să faceţi lucrurile exacte şi perfecte.

Trebuie să trăiţi într-un anumit mod. După ce aţi creat iluzia că asemenea cerinţe există pentru a obţine dragostea Mea, acum începeţi să trăiţi experienţa bucuriei de nedescris de a şti că nu este nevoie de nimic din toate acestea. Veţi observa acest lucru, remarcând că „recompensele" le vin adesea oamenilor de pe Pământ - şi dacă ei „fac ceea ce se presupune că ar trebui să facă", şi dacă nu. Acelaşi lucru este adevărat şi în legătură cu ceea ce vă imaginaţi voi că sunt recompensele în viaţa de apoi. Dar experienţa voastră din cadrul acelei vieţi nu este o recompensă, ea este un rezultat. Ea este rezultatul natural al unui proces natural numit Viaţă.

---

[16] Vezi „Raiul şi Iadul" de Emanuel Swedenborg, (http://www.scribd.com/doc/36687848) n. red.

Când acest lucru vă va fi absolut clar, veți înțelege, în sfârșit, ce este liberul arbitru.

În acel moment, veți ști că adevărata voastră natură este libertatea. Niciodată nu veți mai confunda iubirea cu Cerințele, deoarece iubirea adevărată nu cere nimic.

Amintiți-vă întotdeauna acest lucru.

Iubirea adevărată nu cere nimic.

Cea de-a Șasea Iluzie, Iluzia Judecății, poate fi folosită pentru a trăi experiența minunii unui tu care nu judecă și a unui Dumnezeu care nu judecă. Ați ales să creați experiența judecății pentru a trăi experiența minunii unui Dumnezeu care nu judecă și pentru a înțelege că, în lumea lui Dumnezeu, judecata este absolut imposibilă. Numai atunci când simțiți tristețea și puterea distrugătoare a judecății de sine, puteți ști cu adevărat că aceasta nu este ceva ce dragostea ar putea sponsoriza vreodată.

Acest lucru îl știi cel mai bine atunci când cineva te judecă, deoarece nimic nu doare mai rău decât să fii judecat.

Judecățile emise rănesc profund atunci când cei care te judecă greșesc - dar rănesc și mai profund, atunci când ei au dreptate. Durerea e provocată atunci când judecata celorlalți pătrunde adânc și îți sfâșie profund sufletul. E de ajuns să trăiești o singură dată o astfel de experiență, pentru ca să-ți dai seama că judecata nu e niciodată un produs al iubirii.

Prin crearea lumii voastre iluzorii, ați produs societăți în care judecata nu numai că este acceptată, dar și așteptată. Ați creat chiar un întreg sistem de ceea ce voi numiți „justiție" în jurul acestei idei că altcineva poate să judece că ați fi „vinovați" sau „nevinovați".

Adevăr vă spun Eu vouă: în ochii lui Dumnezeu, nimeni nu este niciodată vinovat și toată lumea este veșnic nevinovată. Asta, deoarece ochii Mei văd mai mult decât ai voștri. Ochii Mei văd de ce vedeți voi anumite lucruri, de ce le spuneți și de ce le faceți. Inima Mea știe că doar ați înțeles greșit.

De Mine au fost inspirate vorbele: „Nimeni nu face nimic nepotrivit, dacă se comportă conform cu modelul oferit de lumea lui[17]". Acesta e un mare adevăr.

De Mine au fost inspirate vorbele: *„Vinovăția și frica sunt singurii dușmani ai omului[18]"*. Acesta e un mare adevăr.

În societățile foarte evoluate, nici un membru al societății nu este judecat vreodată și nu este găsit vinovat de nimic. Se face doar o observație că persoana respectivă a făcut ceva și se subliniază și se explică rezultatul acțiunii ei, cât și impactul acestei acțiuni. Apoi i se permite să decidă ce anume vrea să facă în această privință - în caz că vrea să facă ceva. Și altor membri ai societății li se dă, de asemenea, voie să decidă dacă doresc să facă ceva sau să acționeze într-un fel pentru ei înșiși în legătură cu ceea ce s-a întâmplat - asta în caz că vor să o facă. Ei nu-i fac nimic altuia. Idea de pedeapsă, pur și simplu, nu este ceva care să le vină în cap, deoarece ei nu pot pricepe însuși conceptul de pedeapsă. De ce ar dori Ființa Unică să-și facă rău Ei Însăși? Chiar dacă Ea a făcut ceva în dauna cuiva, de ce ar vrea să-și facă din nou rău Ei Însăși? Cum ar fi cu putință ca o nouă vătămare să corecteze răul făcut la început? Este ca și când ți-ai băga un cuțit în picior și apoi ai mai lovi o dată tot atât de tare, ca să îndrepți lucrurile.

Bineînțeles că, într-o societate care nu se vede pe ea însăși ca fiind Una și nu se consideră a fi una cu Dumnezeu, această analogie nu ar avea sens. Într-o astfel de societate, judecata este cea care are sens. Judecata nu este același lucru cu observația. A observa este doar a privi și a vedea cum stau lucrurile. A observa înseamnă a fi martor. Pe de altă parte, a judeca înseamnă a trage concluzii. Între cele două propoziții se pot pune cuvintele „prin urmare", înseamnă a trage o concluzie că - datorită a ceea ce observi - *altfel* trebuie să stea lucrurile.

De fapt, ele *devin* o singură frază - una care este adesea lansată fără milă.

---

[17] *Conversații cu Dumnezeu,* vol. al III-lea.

[18] *Conversații cu Dumnezeu,* vol. al III-lea.

Judecata întristează sufletul, deoarece stigmatizează spiritul cu o Iluzie legată de cine eşti, ignorând realitatea profundă.

Eu nu vă voi judeca niciodată. Asta, deoarece chiar dacă aţi făcut un anumit lucru, observaţia Mea în această privinţă ar însemna doar că Eu, pur şi simplu, văd cum stau lucrurile. Nu aş trage nicio concluzie în privinţa lui Cine Sunteţi Voi.

De fapt, este imposibil să se tragă vreo concluzii în legătură cu Cine Sunteţi, deoarece crearea voastră de către voi înşivă nu este niciodată încheiată. Voi sunteţi o lucrare în curs de desfăşurare. Niciodată nu puneţi capăt acestei activităţi de a vă crea - *şi nu veţi pune niciodată.* Niciodată nu sunteţi cei care aţi fost în momentul dinainte. Iar Eu nu vă văd niciodată în felul acesta, ci, mai degrabă, ca cei care alegeţi *acum* să fiţi.

I-am inspirat pe alţii să vă descrie acest lucru în felul următor: vă creaţi în mod continuu, alegând dintr-o gamă infinită de posibilităţi. Vă re-creaţi pe voi înşivă din nou în mod constant, în cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care aţi avut-o vreodată despre Cine Sunteţi, în fiecare moment, vă naşteţi din nou. Şi la fel fac toţi ceilalţi.

În momentul în care veţi înţelege acest lucru, vă veţi da seama că este fără rost să vă judecaţi pe voi înşivă sau să-i judecaţi pe ceilalţi. Asta, deoarece ceea ce judecaţi *încetează de a mai exista,* chiar în momentul în care judecaţi. S-a încheiat concomitent cu încheierea judecăţii voastre. În acel moment, veţi abandona pentru totdeauna ideea unui Dumnezeu care judecă, deoarece veţi şti că dragostea nu poate să judece niciodată. Pe măsură ce conştienţa voastră creşte, veţi înţelege impactul total al adevărului că autocrearea nu se va încheia niciodată.

Amintiţi-vă întotdeauna acest lucru.

Autocrearea nu se va încheia niciodată.

Cea de-a Şaptea Iluzie, Iluzia Condamnării, poate fi folosită pentru a trăi experienţa faptului că nu meritaţi altceva decât laude. Acesta este un lucru pe care nu îl puteţi înţelege, deoarece trăiţi foarte profund în cadrul Iluziei Condamnării. Dar dacă aţi trăi în fiecare moment în mijlocul laudelor, nu le-aţi putea trăi ca experienţă. Laudele nu ar însemna nimic pentru voi. Nu aţi şti ce sunt.

Minunăţia laudei se pierde atunci când nu există decât laudă. Numai că voi aţi împins totul la extrem, ridicând iluzia imperfecţiunii şi pe cea a Condamnării la noi niveluri, acolo unde acum chiar credeţi că lauda este un lucru rău, în special lauda de sine. Consideraţi că nu trebuie să vă lăudaţi pe voi înşivă şi nici să observaţi (şi cu atât mai puţin să anunţaţi) minunăţia lui Cine Sunteţi. Consideraţi şi că trebuie să fiţi zgârciţi când e vorba de a-i lăuda pe alţii. Aţi ajuns la concluzia că lauda nu este un lucru buri.

Iluzia Condamnării este, de asemenea, anunţul pe care-l faceţi că vi se poate face un rău, atât vouă, cât şi lui Dumnezeu. Adevărul este exact opusul, bineînţeles, dar voi nu puteţi cunoaşte acest adevăr şi nici nu-l puteţi trăi ca experienţă, în absenţa oricărei alte realităţi. Şi, astfel, aţi creat o realitate alternativă, în care e posibil să se facă un rău, iar condamnarea e o dovadă în acest sens.

Repet, ideea că vouă sau lui Dumnezeu vi se poate face un rău este o iluzie. Dacă Dumnezeu este Totul în Tot (ceea ce şi sunt) şi dacă Dumnezeu este Cel Mai Puternic (ceea ce şi sunt) şi dacă Dumnezeu este Fiinţa Supremă (ceea ce este adevărat), atunci lui Dumnezeu nu I se poate face nici un fel de rău. Iar dacă voi sunteţi făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu (ceea ce aşa şi este), atunci nici vouă nu vi se poate face nici un fel de rău.

Condamnarea este o modalitate pe care aţi creat-o ca să vă ajute să trăiţi minunăţia acestei idei, producând un context în cadrul căruia acest adevăr poate avea un înţeles. „A face rău cuiva" este una dintre multele iluzii mai mici care provin în fiecare zi din Cele Zece Iluzii. Prima Iluzie (că Dumnezeu şi voi aveţi nevoie de ceva) este cea care creează iluzia că, dacă nu obţineţi ceea ce vă trebuie, Dumnezeu şi voi veţi fi răniţi, lezaţi sau vătămaţi.

Aceasta creează cadrul perfect pentru *retribuţie* - care nu este o iluzie mică, ci una foarte mare. Nimic nu a captat mai complet imaginaţia oamenilor decât idea că există iadul, că există un loc în Univers pentru cei pe care-i condamnă Dumnezeu pentru că nu I-au respectat legile.

Imagini înfricoşătoare, groaznice ale acestui loc oribil apar în frescele de pe tavanele şi pereţii bisericilor din toată lumea. Imagini la fel de cutremurătoare acoperă paginile cărţilor de catechism şi ale broşurilor pentru şcolile de duminică ce sunt date copilaşilor - toate pentru a-i înfricoşa şi mai tare.

Şi, chiar dacă oamenii buni, care merg la biserică, cred de secole mesajul comunicat de aceste imagini - acest mesaj e fals. Din acest motiv l-am inspirat Eu pe Papa Ioan Paul al II-lea să spună la o Audienţă Papală de la Vatican (din data de 28 iulie 1999) că „folosirea nepotrivită a imaginilor biblice nu trebuie să creeze psihoză sau nelinişte". Descrierile biblice ale iadului sunt simbolice şi metaforice.

Eu l-am inspirat pe Papă să spună că „focurile veşnice" şi „cuptoarele arzânde", despre care vorbeşte Biblia, „indică frustrarea totală şi vidul aflate într-o viaţă fără Dumnezeu". Iadul este o stare de separare de Dumnezeu, a explicat el. Iadul nu este o stare provocată de către un Dumnezeu care pedepseşte - ci, mai degrabă, este *una autoindusă*.

Nu este treaba lui Dumnezeu să acorde retribuţii sau să pedepsească pe cineva, iar acest lucru a fost expus foarte clar de către Papă în Audienţa sa. Totuşi, idea de Dumnezeu care condamnă a fost o iluzie folositoare. Ea a creat un context în cadrul căruia aţi putut trăi experienţa a tot felul de lucruri, experienţa multor aspecte ale stării de a fi. De exemplu, frica. Sau iertarea. Compasiunea şi mila, de asemenea.

Un om condamnat înţelege, la nivelul cel mai profund, expresia milei. Acelaşi lucru îl înţelege şi o persoană care condamnă - împreună cu experienţa de a oferi iertare.

Iertarea este o altă nuanţă a exprimării dragostei, care i-a fost oferită neamului vostru pentru a o trăi ca experienţă. Iertarea este trăită ca experienţă numai în civilizaţiile tinere, primitive (cele avansate nu au nevoie de ea, înţelegând faptul că - dat fiind că nu i se poate face nimănui un rău, nu e nevoie nici de iertare), dar are o valoare enormă în contextul evoluţiei - proces prin care multe civilizaţii se maturizează şi evoluează.

Iertarea vă permite să vindecaţi orice rană pe care vă imaginaţi că v-a făcut-o cineva - fie ea pe plan psihologic, emoţional, spiritual şi, uneori, chiar şi fizic. Iertarea este un mare vindecător. Literalmente, puteţi să ajungeţi la sănătate - iertând. Puteţi să ajungeţi la fericire - iertând.

În această privinţă, felul în care aţi folosit voi Iluzia Condamnării a fost foarte creator, creând multe momente în viaţa voastră şi în istoria omenirii în care iertarea a putut fi exprimată. Aţi trăit experienţa ei ca pe un aspect al iubirii divine - aducându-vă din ce în ce mai aproape atât de adevărul dragostei, cât şi de cel al Divinităţii Însăşi.

Una dintre cele mai faimoase povestiri despre iertarea care a făcut acest lucru este relatarea despre Iisus, în care-l iartă pe omul de pe crucea de lângă El, revelându-se adevărul etern că *nimeni dintre cei care-L caută pe Dumnezeu nu este condamnat*.

Aceasta înseamnă că nimeni nu este condamnat vreodată, deoarece, în cele din urmă, toţi îl caută pe Dumnezeu, fie că spun că fac acest lucru, fie că nu.

Iadul este experienţa separării de Dumnezeu.

Dar nici unul dintre cei care nu vor să trăiască experienţa separării eterne *nu trebuie să o facă*. Reuniunea cu Dumnezeu este produsă de simpla dorinţă de a o înfăptui. Aceasta este o afirmaţie extraordinară, pe care am de gând să o repet.

Reuniunea cu Dumnezeu este produsă de simpla dorinţa de a o înfăptui.

Iertarea nu este niciodată necesară, întrucât nu se poate aduce vreodată o lezare adevărată, nici de către Divinitatea Însăşi şi nici împotriva ei, dat fiind că Divinitatea Însăşi este Tot Ceea Ce Este. Acesta e un lucru pe care civilizaţiile avansate îl înţeleg.

Cine ar ierta pe cine? Și pentru ce? Oare mâna iartă piciorul pentru că s-a înjunghiat? Ochiul iartă urechea? Este adevărat că mâna poate mângâia piciorul, îl poate bandaja, îl poate vindeca, îl poate face să-i fie mai bine. Dar, oare, are ea nevoie *să-l ierte?* Sau e posibil *că a ierta* să fie, în limbajul sufletului, doar un alt cuvânt pentru *a mângâia?*

La inspirația Mea au fost scrise cuvintele: *Dragostea înseamnă a nu trebui niciodată să spui «îmi pare rău»*[19].

În momentul în care și civilizațiile voastre vor înțelege acest lucru, nu vă veți condamna niciodată pe voi înșivă sau pe altcineva pentru acele momente în care sufletul „își înjunghie un picior". Nu veți mai accepta niciodată un Dumnezeu răzbunător, furios și acuzator, care vă condamnă la chinuri veșnice pentru ceva ce, pentru Dumnezeu, ar însemna fără discuție mai puțin decât rănirea unui picior.

În acel moment, veți abandona pentru totdeauna ideea unui Dumnezeu acuzator, deoarece veți ști că dragostea nu poate condamna niciodată. Atunci nu veți condamna pe nimeni și nimic conform poruncii Mele: nu judeca și nici nu condamna.

Amintiți-vă întotdeauna acest lucru:

Nu judecați și nici nu condamnați.

Cea de-a Opta Iluzie, Iluzia Condiționării, poate fi folosită pentru a trăi experiența acelui aspect din voi înșivă care există fără condiție - și care, din acest motiv, poate iubi fără condiție.

Voi sunteți o ființă necondiționată, dar nu puteți ști că sunteți o ființă necondiționată, deoarece nu există o condiție în care voi să fiți necondiționați. Prin urmare, voi nu sunteți în nicio condiție.

Acest lucru este realmente adevărat. Nu sunteți în condiția de a face nimic. Nu puteți decât să fiți. Dar simpla stare de a fi nu vă satisface. Din acest motiv, ați creat Iluzia Condiționării.

Aceasta este ideea că, pentru ca să fie, o parte din voi - o parte din Viață, o parte din Dumnezeu - depinde de altcineva.

Aceasta este o extindere, o lărgire a Iluziei Lipsei de Unitate - care, la rândul ei, reiese din Iluzia Nevoii, care este Prima Iluzie. În realitate, există o Singură Iluzie și toate celelalte iluzii sunt o extindere a acesteia, după cum am spus de nenumărate ori.

Din această Iluzie a Condiționării a fost creată ceea ce voi numiți relativitate. Fierbinte și rece, de exemplu, nu sunt în realitate opuse, ci *exact același lucru, în condiții diferite.*

Totul este același lucru. Există o singură energie și aceasta este energia pe care voi o numiți Viață. Cuvântul „Dumnezeu" poate fi folosit aici în locul acesteia. Vibrațiile individuale și specifice ale acestei energii sunt cele la care voi vă referiți ca fiind condiția ei. În anumite condiții, anumite lucruri se întâmplă și par a fi ceea ce voi ați numi Adevăr.

De exemplu, în anumite condiții sus e jos și jos este sus. Astronauții voștri au învățat că, în spațiu, definițiile lui „sus" și „jos" *dispar. Adevărul se schimbă,* deoarece se schimbă condițiile. Condițiile în schimbare creează un adevăr în schimbare.

Adevărul nu este nimic altceva decât un cuvânt care înseamnă „ceea ce este așa, chiar acum". Dar, ceea ce este așa se schimbă în permanență. Prin urmare, adevărul se schimbă întotdeauna. Lumea voastră v-a arătat că este așa. Viața v-a demonstrat că este așa.

Procesul Vieții este, de fapt, schimbare. Mai scurt, viața înseamnă schimbare.

Dumnezeu Este Viață.

Prin urmare, Dumnezeu Este Schimbare.

Pe scurt, Dumnezeu Este Schimbare.

Dumnezeu este un proces.

Nu o stare de a fi, ci un proces.

---

[19] Eric Segal, *Love Story.* N.T.

Iar acest proces este numit schimbare.

Unii dintre voi ar prefera cuvântul evoluţie.

Dumnezeu este energia care evoluează sau ... Ceea Ce Devine. Ceea Ce Devine nu are nevoie de condiţii speciale pentru a deveni. Viaţa devine, pur şi simplu, Ceea Ce devine şi - pentru a o defini, a o descrie, a o cuantifica, a o măsura şi a încerca să o controlaţi - i-aţi atribuit anumite condiţii. Dar Viaţa nu are nicio condiţie. Ea, pur şi simplu, este. Viaţa este ceea ce este.

EU SUNT CEL CE SUNT.[20] S-ar putea să nu înţelegeţi de prima dată această afirmaţie veche şi enigmatică.

Când veţi şti că trebuie să existe condiţii pentru ca voi să trăiţi experienţa *non-condiţionării* (adică, pentru ca voi să-l cunoaşteţi pe Dumnezeu), veţi binecuvânta condiţiile vieţii voastre, cât şi fiecare condiţie pe care aţi trăit-o vreodată ca experienţă. Aceste condiţii v-au permis să trăiţi experienţa faptului că voi sunteţi mai mult decât oricare dintre ele. Mai mult decât toate luate la un loc. Viaţa v-a arătat acest lucru. Gândiţi-vă o clipă şi veţi vedea că acesta este un adevăr. Imaginaţi-vă o condiţie în care v-aţi aflat, în care v-aţi imaginat că vă aflaţi. V-aţi ridicat vreodată deasupra acelei condiţii, ca apoi să descoperiţi că aţi depăşit-o? Într-adevăr, n-aţi depăşit-o deloc. Niciodată nu *aţi fost* ea. Pur şi simplu, aţi alungat idea că această condiţie în care vă aflaţi era *voi înşivă*. V-aţi văzut ca fiind mai extinşi decât ea, altceva decât ea.

„Eu nu sunt condiţia mea”, e posibil să fi spus voi. *„Eu nu sunt handicapul meu, eu nu sunt serviciul meu, eu nu sunt bogăţia mea sau lipsa mea de bogăţie, eu nu sunt aceasta. Aceasta nu este Cine Sunt eu.”*

Oamenii care au făcut astfel de declaraţii au dat naştere la experienţe extraordinare în vieţile lor. La rezultate extraordinare. În felul acesta, ei au folosit Iluzia Condiţionării pentru a se *re-crea* pe ei înşişi din nou, în cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care au avut-o vreodată despre Cine Sunt.

Din acest motiv, există oameni care au binecuvântat înseşi condiţiile vieţii pe care alţii le-au condamnat. Asta, deoarece ei au îmbrăţişat aceste condiţii ca pe un mare dar, permiţându-le să vadă şi să declare adevărul despre fiinţa lor. Atunci când binecuvântezi condiţiile vieţii tale, le schimbi. Asta se întâmplă, deoarece le numeşti altfel decât ceea ce par ele a fi, chiar dacă tu te numeşti pe tine însuţi, altul decât ceea ce pari a fi.

Acesta este momentul în care începi *să creezi* - în mod conştient şi nu doar să observi - condiţiile şi circumstanţele vieţii tale, deoarece vei şti că ai fost întotdeauna şi vei fi întotdeauna cel care percepe şi cel care defineşte fiecare condiţie.

Ceea ce o persoană percepe ca fiind sărăcie, tu poţi percepe ca fiind abundenţă. Ceea ce o persoană defineşte ca fiind înfrângere, tu poţi defini ca fiind victorie (ceea ce şi faci, atunci când hotărăşti că fiecare eşec este un succes).

Astfel, vei trăi experienţa ca fiind tu însuţi creatorul fiecărei condiţii - „imaginatorul ei”, dacă vrei *(numai* dacă vrei să fie aşa), întrucât adevărata Condiţionare nu există.

În acel moment, vei înceta de a mai acuza o altă persoană, un alt loc sau un alt lucru din viaţă - pentru viaţa pe care o trăieşti. Şi întreaga ta experienţă - *trecutul, prezentul şi viitorul* - se va schimba. Vei şti că nu ai fost niciodată cu adevărat o victimă, iar ceea ce ştii, aceea vei deveni. În cele din urmă, îţi vei da seama că nu există victime. Aminteşte-ţi întotdeauna acest lucru.

Nu există victime.

Cea de-a Noua Iluzie, Iluzia Superiorităţii, poate fi folosită pentru a trăi experienţa că nici un lucru nu este superior unui alt lucru şi că inferioritatea este, de asemenea, o ficţiune.

---

[20] Exodul III, 14 *Vechiul Testament.* N.T.

Toate lucrurile sunt egale. Dar nu puteţi şti că toate lucrurile sunt egale, atunci când tot ceea ce există este numai egalitate.

Dacă totul este egal, atunci nimic nu este egal - deoarece însăşi idea de „egalitate" este ceva ce nu poate fi trăit ca experienţă, în măsura în care există un singur lucru, *iar acesta este egal cu el însuşi*. Un lucru nu poate „să nu fie egal" cu el însuşi. Dacă iei un lucru şi îl imparţi în mai multe părţi, părţile sunt egale cu întregul. Ele nu sunt mai puţin decât întregul, doar pentru că sunt luate separat.

Dar *iluzia* inegalităţii permite fiecărei părţi să se observe ca *partea care este,* mai degrabă decât să se vadă ca fiind întregul. Voi nu vă puteţi vedea ca fiind o parte, decât dacă vă vedeţi ca fiind separaţi, înţelegeţi? Nu vă puteţi concepe ca fiind o parte din Dumnezeu, decât dacă vă imaginaţi a fi *separaţi de* Dumnezeu.

Altfel spus, nu Mă puteţi vedea pe Mine, decât dacă staţi de-o parte şi vă uitaţi la Mine. Nu puteţi să staţi de-o parte şi să vă uitaţi la Mine, atunci când credeţi *că sunteţi* Eu. Astfel, pentru ca să trăiţi experienţa de a fi Eu, trebuie să vă imaginaţi că nu sunteţi Eu.

Voi sunteţi egali cu Dumnezeu, iar această egalitate cu Dumnezeu este lucrul pe care tânjiţi să-l trăiţi ca experienţă. Nu sunteţi inferiori lui Dumnezeu şi nici faţă de orice altceva, dar nu puteţi cunoaşte sau trăi ca experienţă starea de non-inferioritate, într-un context în care nimic nu este superior. Prin urmare, aţi creat Iluzia Superiorităţii pentru ca voi să puteţi şti că sunteţi egali cu orice - ceea ce este un mod de a spune că nu sunteţi superiori faţă de nimic.

Unimea voastră cu Dumnezeu nu poate fi trăită ca experienţă în afara unui context în care să fie posibilă lipsa de unime -Separarea. Trebuie să fiţi *în interiorul acelui* context sau a ceea ce voi aţi numit *iluzie,* pentru ca să cunoaşteţi adevărul care există în afara iluziei.

Trebuie să fiţi „în această lume, dar să nu aparţineţi ei".

în mod asemănător, egalitatea voastră cu Dumnezeu - sau cu orice sau oricine din viaţă - nu poate fi trăită ca experienţă, decât dacă şi doar atunci când înţelegeţi ilegalitatea.

Pentru acest motiv aţi creat voi Iluzia Superiorităţii.

În idea de Superioritate există, de asemenea, şi un alt lucru bun. Imaginându-vă ca fiind superiori condiţiilor şi circumstanţelor din viaţa voastră, vă daţi voie să trăiţi experienţa aspectului din fiinţa voastră care este mai amplu decât toate acele condiţii şi circumstanţe - idee care a fost expusă mai devreme.

Există în voi o parte minunată la care puteţi apela atunci când sunteţi puşi faţă în faţă cu condiţii şi circumstanţe negative. Unu dintre voi o numesc curaj. Astfel, Iluzia Superiorităţii vă este foarte folositoare când trăiţi în cadrul Iluziei mai ample, numită Viaţa în împărăţia Fizicului, deoarece ea v-a dat puterea de a vă ridica deasupra circumstanţelor negative şi de a le depăşi.

Când veţi vedea Iluzia *ca pe* o iluzie, veţi înţelege că nu există nicio parte din voi care să fie superioară întregului, deoarece fiecare parte din voi este întregul. Atunci nu *veţi face apel* la curaj, veţi şti că voi *sunteţi* curajul. Nu *veţi face apel* la Dumnezeu, veţi şti că voi *sunteţi* aspectul din Dumnezeu la care aţi vrea să apelaţi.

Voi sunteţi cel care cheamă şi cel care este chemat. Cel care schimbă şi cel care este schimbat. Cel care creează şi cel care este creat, începutul şi sfârşitul. Alfa şi Omega. Asta sunteţi, deoarece asta Sunt Eu. Iar voi sunteţi creaţi după chipul şi asemănarea Mea.

Voi *sunteţi* Eu. Eu *sunt* voi. Eu mă mişc în voi, ca voi şi prin voi. În voi îmi am Eu fiinţa, în fiecare dintre voi şi în toate lucrurile.

Prin urmare, nici unul dintre voi nu este superior altuia. Aşa ceva nu poate să existe. Dar voi aţi creat Iluzia Superiorităţii pentru ca să cunoaşteţi puterea din voi şi, prin extensie, puterea din fiecare; unitatea şi egalitatea voastră cu Dumnezeu şi cu toţi ceilalţi - şi unitatea şi egalitatea fiecăruia dintre voi cu Dumnezeu şi cu toţi ceilalţi.

Dar, dacă vreţi să evitaţi durerea şi suferinţa omenească, trebuie să vi se spună că această Iluzie a Superiorităţii este una foarte periculoasă. V-am spus deja că durerea şi sufe-

rința sunt evitate atunci când trăiți experiența Unimii unuia cu celălalt și cu Dumnezeu. Iluzia Superiorității este cea care neagă această unitate și creează o superioritate încă și mai mare. Superioritatea este cea mai seducătoare idee care a existat vreodată în cadrul experienței oamenilor. Te simți atât de bine când îți imaginezi că ești superior. Dar te simți atât de rău când altul pretinde că-ți este superior.

Fiți atenți cu această iluzie deci, căci este una foarte puternică. Ea trebuie înțeleasă profund și total. După cum v-am mai arătat, idea de Superioritate poate fi un dar enorm în cadrul lumii experienței relative. Într-adevăr, ea poate să vă dea putere și curaj să vă vedeți și să vă trăiți ca experiență ca fiind mai mult decât circumstanțele voastre, mai măreți decât opresorii voștri, mai mult decât ați crezut voi înșivă despre voi înșivă că ați fi. Dar, ea poate fi foarte insidioasă.

Până și religiile - singura instituție umană care se presupune că ar fi fost creată pentru a vă aduce mai aproape de Dumnezeu - au folosit adesea Superioritatea ca pe unealta lor principală. „Religia noastră este superioară celorlalte religii", au declarat multe instituții, făcând astfel mai mult pentru a-i separa pe oamenii aflați pe calea spre Dumnezeu - decât pentru a-i uni.

State și națiuni, rase și sexe, partide politice și sisteme politice au căutat să folosească presupusa lor Superioritate pentru a atrage atenție, respect, acceptare, adepți, putere sau, pur și simplu, membri. Ceea ce au obținut ei folosind acest instrument, nu este câtuși de puțin superior.

Dar cea mai mare parte a neamului omenesc pare a fi orb sau este ciudat de tăcut. Nu poate să vadă că propriile lui comportamente bazate pe superioritate în realitate produc inferioritate pe toate planurile. Sau e posibil să vadă acest lucru dar să refuze să-l recunoască. Rezultatul este că ciclul de a pretinde Superioritate ca justificare pentru acțiunile sale și apoi de a suferi rezultatele inferioare ale acestor acțiuni merge înainte.

Există o modalitate de a rupe acest ciclu.

Vedeți această Iluzie ca pe o iluzie, înțelegeți și aflați, în cele din urmă, că Suntem Cu Toții Una. Neamul omenesc și întreaga Viață este un tot unitar. *Este Un Singur Lucru.* Prin urmare, nu există nimic căruia să-i fii superior și nimic care să-ți fie superior ție.

Acesta este adevărul esențial al experienței vieții. Este oare laleaua superioară trandafirului? Sunt munții mai maiestuoși decât marea? Care fulg de nea este mai minunat? Este posibil ca ei să fie toți minunați - și ca, sărbătorindu-și împreună minunăția, să dea naștere unei manifestări extraordinare? Apoi, ei se topesc unul într-altul și în Unime. Dar ei nu pleacă niciodată. Ei nu dispar niciodată. Ei nu încetează niciodată de a fi. Pur și simplu, ei *își schimbă forma.* Și nu doar o singură dată, ci de câteva ori: de la solid la lichid, de la lichid la vapori, *de la văzut la nevăzut,* pentru ca să se ridice din nou și, apoi, să se întoarcă într-o manifestare nouă, de o frumusețe și o minunăție care-ți taie respirația.

Aceasta este *Viața, care hrănește Viață.*

Acesta ești tu.

Metafora este completă. Metafora este reală.

Vei face ca acest lucru să fie real în cadrul experienței tale, atunci când vei decide, pur și simplu, că acest lucru este adevărat și vei acționa în consecință. Vezi frumusețea și minunea tuturor celor a căror viață o atingi. Asta, pentru că fiecare dintre voi sunteți într-adevăr minunați, dar nici unul mai minunat decât altul. Și, într-o zi, vă veți topi întru Unime și veți ști atunci că, împreună, formați un singur șuvoi. O astfel de cunoaștere va schimba în întregime experiența voastră de pe Pământ. Ea va schimba politica voastră, economia și relațiile voastre sociale, modul în care vă educați tineretul, în sfârșit, vă va aduce raiul pe Pământ.

Când veți vedea că superioritatea este o iluzie, veți ști și că inferioritatea este o iluzie. Atunci veți simți minunea și puterea *egalității* - unuia cu celălalt și cu Dumnezeu. Idea voastră despre voi înșivă va deveni mai amplă, iar motivul pentru care există Iluzia de Superiorita-

te va fi îndeplinit. Asta, deoarece, cu cât este mai amplă idea despre voi înşivă, cu atât mai amplă vă va fi experienţa.

Amintiţi-vă întotdeauna acest lucru. *Cu cât este mai amplă idea despre voi înşivă, cu atât mai amplă vă va fi experienţa.*

***

Cea de-a Zecea Iluzie, Iluzia Ignoranţei, a dat naştere ideii că voi nu ştiţi nimic din toate acestea; că tot ceea ce tocmai vi s-a spus vă este nou şi că nu puteţi înţelege nimic.

Această iluzie vă permite să continuaţi să trăiţi în împărăţia Relativităţii. Dar nu trebuie să continuaţi să trăiţi în durere şi suferinţă, aşa cum aţi mai trăit, făcându-vă rău unul altuia şi vouă înşivă, aşteptând, aşteptând, aşteptând să vină timpuri mai bune - sau să primiţi recompensa eternă în ceruri.

Puteţi avea raiul pe Pământ.

Puteţi trăi în grădina Paradisului. Niciodată nu aţi fost alungaţi de acolo. Niciodată nu v-aş face Eu aşa ceva.

Ştiţi prea bine acest lucru, în inima voastră o ştiţi deja. La fel cum ştiţi şi despre Unimea omenirii şi a întregii vieţi. Aşa cum ştiţi şi despre egalitatea între tot ceea ce există şi că iubirea este necondiţionată. Cunoaşteţi toate aceste lucruri şi încă şi mai multe - şi păstraţi adânc în sufletul vostru toată această cunoaştere.

Ignoranţa este o iluzie. Folosiţi Iluzia cu înţelepciune, atunci când o vedeţi *ca pe* o iluzie - când ştiţi că nu este *adevărat* că nu ştiţi.

Ştiţi...şi ştiţi că ştiţi.

Asta se spune despre toţi Maeştrii. Ei ştiu că ştiu şi îşi folosesc cunoaşterea pentru a trăi *împreună cu* - şi nu *în interiorul* - lumii iluzorii în care s-au plasat. Aceasta-i face să pară în lumea voastră că ar fi magicieni, că ar crea şi ar folosi cu uşurinţă toate iluziile Vieţii.

„A nu şti" este o iluzie minunată şi folositoare. Ea vă permite să ştiţi din nou, să învăţaţi din nou, să vă amintiţi încă o dată. Ea vă permite să retrăiţi experienţa ciclului. Să deveniţi un fulg de zăpadă.

Iluzia că nu ştiţi este cea care vă permite să ştiţi ceea ce ştiţi. Dacă ştiţi totul şi ştiţi că ştiţi, atunci nu puteţi şti nimic. Priviţi profund în interiorul acestui adevăr şi îl veţi înţelege.

Apoi, oferiţi-vă iluzia că sunteţi neştiutori într-o anumită privinţă, *în oricare*. În acel moment, veţi trăi experienţa a ceea ce nu sunteţi neştiutori - şi ceea ce ştiţi vi se va dezvălui brusc.

Aceasta este minunea smereniei. Aceasta este puterea aflată în afirmaţia: „Există aici ceva ce eu nu cunosc şi cunoaşterea căruia ar putea schimba totul". Această unică afirmaţie poate vindeca lumea.

Chemarea spre smerenie este o chemare spre glorie.

În termenii teologiei voastre nu poate exista un instrument mai important pentru progres. Eu sunt cel care am inspirat vorbele care spun că lumea are nevoie de un strop de „teologie a smereniei". De ceva mai puţină siguranţă că aţi şti totul şi de mai multă dorinţă de a continua căutarea, de a recunoaşte că ar putea exista ceva ce voi *nu ştiţi* - cunoaşterea căruia ar putea schimba totul.

O spun din nou: a nu şti duce la a şti. A şti totul duce la a nu şti nimic. De aceea e atât de importantă Iluzia Ignoranţei. Şi de aceea sunt atât de importante toate Iluziile. Ele sunt puncte cheie în trăirea experienţei lui Cine Sunteţi Voi cu Adevărat. Ele deschid uşa de la împărăţia Relativului către împărăţia Absolutului. Uşa către orice.

Dar, ca şi în cazul tuturor celor Zece Iluzii, atunci când Iluzia Ignoranţei vă copleşeşte total, când devine întreaga voastră experienţă - realitatea voastră veşnic prezentă - atunci nu vă mai este de nici un folos. Atunci sunteţi ca magicianul care şi-a uitat propriile trucuri. De-

veniți cel care este prostit de propriile sale iluzii. Atunci va fi nevoie să fiți „mântuiți" de către altcineva, de către cineva care privește prin iluzie, care vă trezește și vă reamintește Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Acest suflet va fi cu adevărat mântuitorul vostru, așa cum voi puteți fi cu adevărat mântuitorul altora, doar prin faptul că le reamintiți Cine Sunt Ei cu Adevărat, redându-i pe ei lor înșiși.

„Mântuitor" este doar un alt cuvânt pentru „cel care aduce aminte". Este cineva care vă readuce în minte, făcându-vă să fiți o minte nouă și să vă cunoașteți din nou ca membri ai Trupului lui Dumnezeu. Fă asta pentru ceilalți. Pentru că tu ești mântuitorul zilei de astăzi. Tu ești Iubitul Meu, întru care am binevoit.[21]

Tu ești cel pe care l-am trimis ca să-i aducă pe ceilalți acasă.

Prin urmare, pășește afară din iluzie, dar nu te depărta de ea. Trăiește împreună cu ea, dar nu în interiorul ei.

Fă aceasta și vei fi în această lume dar nu vei aparține ei. Îți vei cunoaște propria minune și ceea ce cunoști, aceea vei deveni. Ideea ta despre propria minune va deveni din ce în ce mai amplă, până când, într-o zi, vei înțelege că tu *ești* minunea.

Amintește-ți întotdeauna acest lucru.

Tu ești minunea.

Atunci când folosești Iluzia Ignoranței - când nu o mai trăiești, ci doar o folosești - recunoști și admiți că există multe lucruri pe care încă nu le știi (nu ți le amintești), dar această smerenie te ridică mai presus de cei umili, făcându-te să înțelegi mai mult, să-ți amintești mai mult, să devii mai conștient. Acum, faci parte dintre *cognoscenti* - cei care știu.

Îți amintești că folosești, pur și simplu, iluzii pentru a crea un context bine definit, în cadrul căruia poți trăi ca experiență - și un context bine definit, în cadrul căruia poți trăi ca experiență - și nu doar conceptualiza - oricare dintre miliardele de aspecte ale lui Cine Ești. Începi să folosești acest context în mod conștient, așa cum un pictor folosește pensula, creând picturi minunate și momente puternice și extraordinare, momente de grație - în care te poți cunoaște pe tine însuți prin experiență.

Dacă dorești să trăiești experiența sinelui tău ca fiind iertare, de exemplu, poți amesteca Iluziile Judecății, Condamnării și Superiorității. Proiectându-le în fața ta, dintr-o dată vei găsi (vei crea) în viața ta oameni care să-ți ofere ocazia de a da dovadă de iertare. Pentru a extinde experiența, poți chiar să adaugi Iluzia Eșecului, pe care să o proiectezi asupra ta însuți. În cele din urmă, poți folosi Iluzia Ignoranței, pentru a pretinde că nu știi că tu faci toate acestea. Dacă dorești să trăiești experiența sinelui tău ca fiind compasiune sau generozitate, poți amesteca Iluzia Nevoii și a Lipsurilor, pentru a crea un context în cadrul căruia să exprimi acele aspecte al Divinității din tine. Apoi, te vei trezi umblând pe stradă și întâlnind numai cerșetori. Ce ciudat, îți spui în sinea ta, până acum n-am văzut cerșetori pe aici. Simți compasiune pentru ei și aceasta îți mișcă inima. Simți cum în tine se stârnește generozitatea, bagi mâna în buzunar și le dai niște bani.

Sau e posibil ca o rudă să te caute și să-ți ceară ajutor material. Poți alege să simți, în acel moment, oricare dintre multele aspecte ale ființei tale. Dar, într-o asemenea ocazie, alegi bunătatea, milostenia și dragostea. Spui: „Bineînțeles, cât îți trebuie?"

Dar fii atent, deoarece, dacă nu ești atent, nu vei înțelege cum și-au găsit drum în viața ta cerșetorul de pe stradă sau ruda de la telefon. Vei uita că *tu ești cel care i-ai pus acolo.*

Dacă ai căzut adânc în Iluzie, vei uita că tu ești cel care ai chemat *către tine* fiecare persoană, loc și eveniment din viața ta. Vei uita că acestea se află acolo pentru a crea situația perfectă, oportunitatea perfectă, pentru a te cunoaște pe tine însuți într-un anumit fel.

Vei uita cea mai extraordinară învățătură a Mea:

---

[21] Compară Matei III, 17, VII, 5 Marcu I, 11, Luca K, 35 *Noul Testament*. N.T.

V-am trimis numai îngeri.

E posibil ca în povestea ta să distribui îngerii Mei pe rol de ticăloşi. Dacă nu eşti atent, te vei vedea ca fiind victima, mai de-grabă decât beneficiarul multelor momente de graţie care au venit în viaţa ta - pe multe dintre ele nu le-ai întâmpinat cu bucurie la început - dar toate au un dar pentru tine. Sau e posibil să hotărăşti să devii beneficiar - într-un mod, altul decât cel pe care l-ai ales iniţial.

De exemplu, e posibil să decizi că doreşti să trăieşti ca experienţă nu numai compasiune, dar şi putere şi control. E posibil să continui să dai aceluiaşi cerşetor, mergând în fiecare zi, la aceeaşi oră, la acelaşi colţ de stradă - până ce amândoi aţi stabilit un ritual. E posibil să continui să dai acelei rude, trimiţând o sumă de bani în fiecare lună - până ce amândoi aţi stabilit un ritual.

Acum, tu eşti cel care deţine controlul. Tu deţii puterea. Literalmente, *le-ai luat puterea,* preluând tu puterea lor, pentru a le recrea vieţile independent de ei - astfel încât să te simţi extraordinar, recompensat şi puternic. Dintr-o dată, ei nu mai pot exista fără tine. Nici cerşetorul şi nici ruda nu mai pot exista fără tine - dar amândoi au existat ani de zile pe planetă fără ajutorul tău. Le-ai creat o disfuncţie, ai creat cu ei o relaţie care funcţionează pe baza unei disfuncţii. În loc de a-i ajuta din milă, aruncându-le o frânghie şi trăgându-i afară, tu ai azvârlit frânghia în groapă şi ai sărit după ea.

Aşa că, urmăreşte cu atenţie motivaţia faptelor tale.

Priveşte tot timpul planul ascuns. Monitorizează îndeaproape ce aspect al fiinţei tale trăieşti ca experienţă. Există un mod de a-l trăi fără să iei cuiva puterea? Există un mod de a-ţi aminti Cine Eşti, fără să-i faci pe alţii să uite cine sunt?

Acestea sunt câteva dintre modurile în care puteţi folosi Cele Zece Iluzii, cât şi nenumăratele iluzii mai mici aflate sub ele. Acum vedeţi, acum înţelegeţi şi acum vă amintiţi cum sunt folosite Iluziile.

Amintiţi-vă ce s-a spus mai devreme. Nu este necesar să folosiţi Iluziile chiar în momentul prezent, pentru a crea un context în cadrul căruia să trăiţi experienţa aspectelor de sine mai înalte.

Fiinţele evoluate nu numai că păşesc afară din Iluzii, dar se şi depărtează de ele. Adică, ei pun Iluziile în spatele lor şi doar folosesc *amintirea acestora* pentru a crea contextul. Fie că le folosiţi în memorie sau în formă fizică în momentul prezent, le folosiţi în fiecare zi. Dar, dacă nu folosiţi Iluziile în mod conştient - dacă nu ştiţi că voi *le-aţi creat* şi de ce anume le-aţi creat - vă puteţi imagina că sunteţi efectul a ceea ce se întâmplă în vieţile voastre, mai degrabă decât cauza.

Puteţi crede că viaţa vi se întâmplă *vouă,* mai degrabă decât *datorită vouă.*

Iată ceea ce s-ar putea să nu fi ştiut, iar cunoaşterea acestui lucru ar putea schimba totul:

Voi sunteţi cauza a tot ceea ce se întâmplă în viaţa voastră.

Atunci când păşiţi afară din Iluzii, înţelegeţi perfect acest lucru. Trăiţi aceasta ca experienţă *în trupul vostru,* la nivelul celulei, atunci când trăiţi experienţa comuniunii cu Dumnezeu.

După aşa ceva tânjeşte fiecare suflet.

Acesta este scopul suprem al întregii vieţi.

Vă aflaţi într-o călătorie înspre starea de Maestru, spre reîntoarcerea la Unime, pentru ca să puteţi cunoaşte minunea şi gloria lui Dumnezeu în sufletul vostru şi să le exprimaţi prin voi, *ca voi,* într-o mie de moduri, într-un milion de momente, în nenumărate vieţi - toate ducând la eternitate.

În decursul călătoriei voastre înspre eternitate, în timp ce mergeți către starea de Maestru, sunteți confruntați cu multe împrejurări, situații și întâmplări în viață, iar unele sunt neplăcute. Primul lucru pe care, în astfel de momente, îl fac majoritatea oamenilor este ultimul lucru pe care ar trebui să-l faceți voi - adică să încercați să vă dați seama ce semnificație au toate acestea.

Unii oameni cred că lucrurile se întâmplă dintr-un anumit motiv, așa că încearcă să discearnă care este motivul. Alții spun că anumite lucruri sunt „un semn". Prin urmare, încearcă să înțeleagă ce anume le spune acest semn.

Într-un mod sau altul, oamenii încearcă să găsească un înțeles în evenimentele și experiențele din viața lor. De fapt, nimic nu are nicio noimă. Nu există un adevăr intrinsec, ascuns, în evenimentele și experiențele din viață.

Cine l-ar ascunde? Și de ce?

Dacă ar fi ceva de descoperit, nu ar fi mai eficient să fie totul la vedere? *Dacă Dumnezeu vrea să vă spună ceva, nu ar fi mult mai ușor (ca să nu zicem mai binevoitor din partea Lui) să vă spună, pur și simplu - mai degrabă decât să facă din asta un mister pe care voi trebuie să-l rezolvați?*

Fapt este că nimic nu are înțeles, *în afară de înțelesul pe care i-l dați voi*. Viața nu are nicio noimă.

Multor oameni le este greu să accepte acest lucru, dar el este cel mai mare dar pe care vi-l ofer. Făcând ca viața să nu aibă nicio noimă, Eu vă ofer oportunitatea de a decide ce înseamnă orice și totul. Voi vă veți defini pe voi înșivă prin deciziile voastre, în cadrul relațiilor cu orice și cu totul din viață.

De fapt, acesta *este înțelesul* mijloacelor prin care voi trăiți experiența lui Cine Alegeți Voi să Fiți.

Acesta este un act de autocreare, de re-creare a voastră înșivă din nou, în cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care ați avut-o vreodată despre Cine Sunteți.

Astfel, atunci când se întâmplă un anumit lucru, nu te întreba de ce se întâmplă.

Alege de ce se întâmplă.

Decide de ce se întâmplă. Dacă nu poți alege sau decide cu intenție, atunci inventează. *Oricum o faci*. Tu inventezi toate motivele pentru care faci ceva, sau pentru care lucrurile se întâmplă așa cum se întâmplă. Dar, mare parte din timp faci acest lucru pe plan inconștient.

Acum hotărăște-te și construiește-ți viața în mod conștient!

Nu căuta înțelesul vieții sau înțelesul oricărei situații, întâmplări sau circumstanțe anumite. *Dă-le* un înțeles. Apoi, anunță și declară, exprimă și trăiește ca experiență, împlinește și străduiește-te să devii Cine Alegi Să Fii în relație cu aceasta. Dacă ești un observator atent, vei observa că, în permanență, aduci către tine în viața ta aceeași situație și circumstanță, iarăși și iarăși, până ce te re-creezi pe tine însuți din nou.

Aceasta este călătoria spre starea de Maestru.

Maestrul, cât și discipolul aflat în călătoria spre starea de Maestru, *știe* că Iluziile sunt iluzii, *decide* de ce sunt acolo și, apoi, în mod conștient *creează* ce va fi ulterior trăit ca experiență în cadrul sinelui, trecând prin Iluzii.

Când sunteți puși față în față cu orice experiență de viață, există o formulă, un procedeu, prin care și voi puteți înainta înspre starea de Maestru. Pur și simplu, faceți următoarele afirmații:

1. Nimic din lumea mea nu este real.
2. Înțelesul fiecărui lucru este cel pe care eu i-l dau.
3. Eu sunt cine spun că sunt, iar experiența mea este ceea ce spun eu că este.

În felul acesta se lucrează cu Iluziile Vieţii. Acum vom arunca o altă privire asupra câtorva exemple „din viaţa reală" şi vom reveni la câteva dintre observaţiile anterioare, deoarece sublinierea aduce limpezime.

Când eşti pus în faţa Iluziei Nevoii, ţi se poate părea că experienţa ta este foarte reală. Nevoia va apărea în ochii tăi sub două deghizări: nevoia ta sau nevoia celorlalţi.

Când Nevoia este a ta, o simţi mult mai acut. Foarte repede se instaurează frica, în funcţie de natura Nevoii pe care ţi-o imaginezi. Dacă-ţi imaginezi că ai nevoie de oxigen, de exemplu, poţi fi cuprins imediat de panică. Aceasta este o urmare logică a credinţei tale că îţi este pusă viaţa în primejdie.

Numai un adevărat Maestru, sau cineva care a trăit o experienţă în preajma morţii şi căruia îi este foarte clar că moartea nu există, e posibil să rămână calm într-o astfel de împrejurare. Alţii ar trebui să se antreneze pentru a fi calmi.

Dar este posibil să se facă acest lucru.

Ironia este că e nevoie exact de calm, deoarece numai calmul ar induce gândurile şi acţiunile care să ducă la pace.

Scufundătorii înţeleg acest lucru. De aceea învaţă să nu intre în panică, atunci când simt că nu mai au aer sau când li s-a stricat tubul de oxigen. Şi alţii au învăţat cum să evite panica în circumstanţe pe care mulţi le-ar numi stresante şi înfricoşătoare.

Există alte situaţii mai puţin extreme, dar care ameninţă şi ele viaţa şi care ar putea produce frică. De exemplu, vestea că cineva este bolnav de o boală incurabilă. Sau un jaf armat.

Însă există şi oameni care au descoperit că pot face faţă cu o extraordinară stăpânire de sine unei boli, care e posibil să le pună viaţa în pericol, sau unei violenţe asupra propriei persoane.

Cum fac ei asta? Despre ce e vorba?

Totul este o problemă de perspectivă.

Despre asta vorbim noi aici - despre perspectiva din care priviţi voi lucrurile.

Dacă vedeţi iluzia morţii ca pe o iluzie, aceasta schimbă totul. A şti că ea nu are nici un înţeles, altul decât cel pe care i-l daţi voi, vă permite să decideţi ce înseamnă ea de fapt. A înţelege că toată viaţa este un proces de re-creare dă naştere unui context, în cadrul căruia puteţi trăi experienţa lui Cine Sunteţi Voi cu Adevărat în relaţie cu moartea.

Iisus a făcut acest lucru şi a uluit lumea.

Şi alţii au făcut-o, păşind prin moarte cu o graţie paşnică ce i-au uluit şi i-au inspirat pe toţi cei din jurul lor.

Dincolo de nivelul experienţelor care ameninţă viaţa, Nevoia are mult mai puţină putere ca Iluzie.

Dincolo de nivelul durerii fizice, ea nu are, practic, nici un fel de putere.

Multor oameni, dar nu tuturor, le este foarte greu să suporte durerea fizică. Dacă, în momentul durerii, cineva le-ar spune: „nu este decât o iluzie", s-ar putea ca ei să afirme cu totul altceva.

Într-adevăr, pentru mulţi, durerea, cât şi posibilitatea ca ea să apară, sunt mai înfricoşătoare decât moartea.

Dar şi această iluzie poate fi tratată cum se cuvine. Mai devreme în această comunicare, am vorbit despre diferenţa dintre durere şi suferinţă. Maeştrii cunosc această diferenţă - şi o cunosc toţi oamenii care văd Iluziile Vieţii ca ceea ce sunt ele cu adevărat.

Iluzia Nevoii ar sugera că, pentru ca să nu mai sufere, pentru ca să fie fericiţi, oamenii trebuie să fie eliberaţi de dureri. Dar durerea şi fericirea nu se exclud reciproc - după cum poate confirma orice femeie care a născut.

Eliberarea de durere nu este o nevoie, este o preferință. Așezând Nevoia la nivelul preferințelor, te plasezi pe tine însuți într-o poziție în care ai o putere extraordinară asupra experienței pe care o trăiești.

Poți avea putere chiar și asupra durerii - putere suficientă pentru a o ignora și, adesea, de a o face *chiar să dispară* cu adevărat. Mulți oameni au demonstrat acest lucru.

Este chiar și mai ușor să tratezi Iluziile Nevoii care sunt dincolo de nivelul durerii fizice.

E posibil să crezi că, pentru a fi fericit, ai nevoie de o anumită persoană sau că, pentru a avea succes, ai nevoie de un anumit serviciu - sau că, pentru a fi mulțumit, ai nevoie de o anumită recompensă emoțională sau fizică. Și totul se întâmplă în timp ce observi că ești aici, chiar acum, și fără toate acestea.

Atunci de ce crezi că ai nevoie de ele?

O examinare mai atentă îți va revela faptul că *nu ai* nevoie de ele - nici ca să supraviețuiești și nici măcar ca să fii fericit.

Fericirea este o decizie, nu o experiență.

Poți decide că ești fericit, fără a avea ceea ce crezi tu că ai nevoie pentru ca să fii fericit - și atunci, *chiar vei fi.* Acesta este unul dintre cele mai importante lucruri pe care vei putea ajunge vreodată să le înțelegi. De aceea revin asupra lui.

Fericirea este o decizie, nu o experiență. Poți decide că ești fericit, fără a avea ceea ce crezi tu că ai nevoie pentru ca să fii fericit - și atunci, *chiar vei fi.*

Experiența ta este *rezultatul* deciziei tale și nu *cauza* ei. (Că veni vorba, același lucru este adevărat și despre dragoste. Dragostea nu este o reacție, dragostea este o decizie. Când vă veți aminti acest lucru, vă veți apropia de starea de Maestru.)

A doua deghizare a Nevoii este nevoia celorlalți. Dacă nu vezi această Iluzie ca pe o iluzie, e posibil să cazi în capcana de a te strădui tot timpul să îndeplinești nevoile celorlalți, în special a celor pe care-i iubești - copiii, soțul sau soția, prietenii. Aceasta poate duce la un resentiment tăcut și apoi la furie crescândă - atât din partea ta, *cât și* din partea persoanei care este ajutată. Ironia constă în faptul că, continuând să îndeplinești nevoile celorlalți, inclusiv (și, poate, în special) ale copiilor și ale partenerilor de viață, s-ar putea să faci mai mult ca să le iei din putere decât să-i ajuți - un alt punct pe care l-am atins mai devreme.

Când îi vezi pe alții „în nevoie", dă-ți voie să folosești Iluzia pentru a-ți exprima acea parte din tine însuți pe care alegi să o trăiești ca experiență. Probabil că ai alege ceea ce voi numiți compasiune sau generozitate, bunătate sau propria abundență sau chiar pe toate - dar să-ți fie foarte clar că niciodată nu faci nimic pentru celălalt. Păstrează în memorie această afirmație: *Tot ceea ce fac, fac pentru mine însumi.*

Acesta este un alt lucru foarte important pe care vei putea ajunge să-l înțelegi. De aceea revin asupra lui.

Tot ceea ce fac, fac pentru mine însumi.

Acesta este adevărul lui Dumnezeu și adevărul vostru. Singura diferență este că Dumnezeu îl cunoaște.

Nu există alt interes în afara interesului personal. Asta, deoarece nu există decât sinele. Tu ești Una cu totul și nu există nimic care tu să nu fii. Când îți este clar acest lucru, se va schimba definiția pe care o dai interesului personal.

Când ești pus față în față cu Iluzia Eșecului, ți se poate părea că experiența ta este foarte reală.

Eșecul va apărea în ochii tăi sub două deghizări: „eșecul" tău și eșecul celorlalți.

Când ești pus în fața a ceea ce apare a fi un eșec, imediat construiește cele trei afirmații despre adevărul suprem:

1. Nimic din lumea mea nu este real.
2. Înțelesul fiecărui lucru este cel pe care eu i-l dau.

3. Eu sunt cine spun că sunt, iar experienţa mea este ceea ce spun eu că este.

Acesta este adevărul triunic - sau, Sfânta Treime.

Decide ce anume înseamnă experienţa ta în privinţa eşecului. Alege să numeşti eşecul - succes. Apoi, confruntat cu acest eşec, recreează-te pe tine însuţi din nou. Decide Cine Eşti, în relaţie cu experienţa pe care o ai. Nu te întreba *de ce* o ai. *Nu există nici un «de ce», cu excepţia «de ce-ului» pe care i-l dai tu.*

Prin urmare, decide că „eu am avut această experienţă, pentru ca să mă apropii cu încă un pas de succesul pe care-l caut. Această experienţă mi-a fost dată ca un dar. O îmbrăţişez şi o preţuiesc şi învăţ din ea".

Aminteşte-ţi: Eu am spus că *a învăţa înseamnă a-ţi aminti.*

Prin urmare, *sărbătoreşte eşecul.* Există pe planeta voastră companii iluminate care asta şi fac. Gând se face o «greşeală», se descoperă o «eroare» sau se experimentează un «eşec», şeful îi invită pe toţi să se bucure de acest eveniment! Şeful înţelege ceea ce vă spun eu acum - iar angajaţii lui ar trece şi prin foc pentru el. Nu există ceva ce ei nu ar face, pentru că el a creat un mediu de siguranţă şi un climat de succes în care-şi pot trăi experienţa părţii celei mai grandioase din ei înşişi şi a propriei lor creativităţi.

Când eşti pus faţă în faţă cu Iluzia Lipsei de Unitate, ţi se poate părea că experienţa ta este foarte reală.

Lipsa de Unitate va apărea în ochii tăi sub două deghizări: „separarea" ta sau „separarea" celorlalţi.

Te poţi simţi teribil de separat de Dumnezeu, te poţi simţi complet separat de semenii tăi. Şi poţi simţi că ceilalţi sunt complet separaţi de tine. Aceasta ar putea crea o iluzie mai mică de singurătate sau depresie.

Când eşti pus în faţa a ceea ce apare a fi Lipsă de Unitate, imediat construieşte cele trei afirmaţii despre adevărul suprem:

1. Nimic din lumea mea nu este real.
2. Înţelesul fiecărui lucru este cel pe care eu i-l dau.
3. Eu sunt cine spun că sunt, iar experienţa mea este ceea ce spun eu că este.

Aceasta invocă procedeul triadei:

A. Vezi Iluzia ca pe o iluzie.
B. Decide ce semnificaţie are.
C. Re-creează-te pe tine însuţi din nou.

Dacă te simţi singur, vezi-ţi „singurătatea" ca pe o iluzie. Decide că singurătatea înseamnă că nu te-ai străduit suficient să intri în legătură cu destul de mulţi oameni din jurul tău - cum e cu putinţă să fii singur într-o lume plină cu oameni singuri? Apoi, alege să te re-creezi pe tine însuţi din nou, ca pe cineva care îi atinge pe ceilalţi cu dragostea lui.

Fă aceasta timp de trei zile - şi întreaga ta stare de spirit se va schimba. Fă aceasta timp de trei săptămâni - şi singurătatea de moment va lua sfârşit. Fă aceasta timp de trei luni - şi nu vei mai fi singur niciodată.

Şi atunci vei înţelege că singurătatea ta a fost o *iluzie pe care o puteai controla pe deplin.*

Până şi oamenii care sunt în celule din închisori sau pe paturi de boală, complet izolaţi de ceilalţi, pot schimba experienţa exterioară, modificând realitatea lor interioară.

Acest lucru poate fi făcut prin comuniune cu Dumnezeu, prin chiar experienţa către care vă conduce această carte.

Asta, deoarece atunci când ai avut deja o întâlnire cu Creatorul interior, pentru a nu te mai simţi singur nu vei mai avea niciodată nevoie de nimic din afara ta.

De-a lungul timpului, misticii şi călugării, comunităţile religioase şi persoanele de spiritualitate înaltă au dovedit acest lucru. Extazul interior al comuniunii spirituale şi al Unimii cu toată creaţia (Adică cu Mine!) nu îşi are pereche în lumea exterioară.

Într-adevăr, Lipsa de Unitate este o Iluzie.

Tot aşa, vei vedea *totul* ca fiind iluzoriu şi ca un dar binecuvântat, care-ţi permite să alegi şi să trăieşti ca experienţă Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Să mai luăm câteva exemple, folosind şi alte Iluzii (oricare poate fi folosită, modelul este acelaşi).

Când eşti pus faţă în faţă cu Iluzia Condamnării, ţi se poate părea că experienţa ta este foarte reală.

Condamnarea va apărea în ochii tăi sub două deghizări: „condamnarea" ta sau „condamnarea" celorlalţi.

Când eşti pus faţă în faţă cu Iluzia Superiorităţii, ţi se poate părea că experienţa ta este foarte reală.

Superioritatea va apărea în ochii tăi sub două deghizări: „superioritatea" ta sau „superioritatea" celorlalţi.

Când eşti pus faţă în faţă cu Iluzia Ignoranţei, ţi se poate părea că experienţa ta este foarte reală.

Ignoranţa va apărea în ochii tăi sub două deghizări: „ignoranţa" ta sau „ignoranţa" celorlalţi.

Observi modelul? Începi să analizezi, chiar înainte de a-ţi spune Eu, nişte modalităţi eficiente în care să foloseşti aceste Iluzii?

Confruntat cu condamnarea celorlalţi, vei fi tentat să condamni. Confruntaţi cu condamnarea ta, ceilalţi vor fi tentaţi să te condamne.

Confruntat cu superioritatea celorlalţi, vei fi tentat să te consideri superior. Confruntaţi cu superioritatea ta, ceilalţi vor fi tentaţi să se considere superiori ţie.

Observi modelul?

Începi să analizezi, chiar înainte de a-ţi spune Eu, nişte modalităţi eficiente în care să foloseşti aceste Iluzii?

Este foarte important să vezi modelul. Acesta este modelul după care aţi creat legendele propriilor voastre civilizaţii şi culturi. Aceasta este ceea ce v-a făcut să trăiţi experienţa realităţii voastre colective, aşa cum este ea pe planeta voastră.

Nu aveţi nevoie de Mine ca să vă dau alte exemple legate de cum anume să păşiţi afară din aceste Iluzii şi să le folosiţi. Într-adevăr, dacă voi continua să vă dau exemple specifice, veţi deveni dependenţi de Mine. Veţi simţi că nu puteţi înţelege sau şti cum să vă re-creaţi pe voi înşivă din nou, atunci când sunteţi confruntaţi cu „viaţa reală", cu experienţele de zi cu zi.

Prin urmare, veţi începe să vă rugaţi.

Veţi striga „Dumnezeule, ajută-mă!" şi, apoi, dacă lucrurile vor merge bine, îmi veţi mulţumi, iar dacă nu vor merge bine, Mă veţi blestema - ca şi când Eu v-aş fi îndeplinit anumite dorinţe şi vi le-aşi fi refuzat pe altele... sau, chiar mai rău decât atât, *aş fi îndeplinit dorinţele unor oameni şi le-aşi fi refuzat pe ale altora.*

Adevăr vă spun Eu vouă: *nu este treaba lui Dumnezeu să îndeplinească sau să refuze dorinţe. Pe ce bază aş face Eu asta? Ce criterii aş folosi?*

E cazul să înţelegeţi măcar acest lucru, dacă altceva nu înţelegeţi: Dumnezeu nu are nevoie de nimic. Dacă Eu nu am nevoie de nimic, e de la sine înţeles că nu am nici un criteriu după care să decid dacă *voi* trebuie să aveţi ceva sau nu.

Decizia vă aparţine.

Puteţi lua decizia în mod conştient sau inconştient.

De secole întregi o luaţi inconştient.

De fapt, de milenii.

Iată cum puteți să o luați în mod conștient:

A. Vedeți Iluzia ca pe o iluzie.

B. Decideți ce semnificație are.

C. Re-creeați-vă pe voi înșivă din nou.

Folosiți următoarele afirmații legate de adevărul suprem ca pe instrumente pentru a realiza cele spuse mai sus:

1. Nimic din lumea mea nu este real.
2. Înțelesul fiecărui lucru este cel pe care eu i-l dau.
3. Eu sunt cine spun că sunt, iar experiența mea este ceea ce spun eu că este.

Comunicarea pe care o am cu tine aici este încercarea ta de a plasa în cuvinte omenești conceptele complexe pe care le înțelegi în mod intuitiv, la un profund nivel interior de conștiență.

Aceste idei ți-au venit ție și au venit prin tine și mai înainte. Dacă nu ești atent, va părea ca și când ele i-au venit altcuiva, prin altcineva. *Aceasta este o iluzie.*

Tu ți-ai adus această experiență către sinele tău, prin tine însuți, în mod repetat. Acesta este procesul de reamintire.

Acum apare oportunitatea de a transforma aceste cuvinte într-o experiență a trupului, înlocuind Iluziile tale cu o nouă realitate trăită. Aceasta este transformarea vieții pe planeta voastră, despre care Eu am mai vorbit.

Astfel, la inspirația Mea s-a spus: „Și Cuvântul s-a făcut trup și S-a sălășluit printre noi[22]".

Partea a III-a

Întâlnirea cu Creatorul interior

17

A prelua controlul asupra trupului tău

Pentru ca aceste cuvinte să se facă trup - pentru ca ele să devină mai mult decât simple sunete, adică să fie realitate fizică în lumea voastră fizică - trebuie să dați atenție acelei părți din sinele vostru care este în lume sub formă fizică.

Comuniunea voastră cu Dumnezeu, întâlnirea voastră cu Creatorul interior începe prin cunoașterea trupului vostru fizic, prin înțelegerea trupului vostru fizic, prin cinstirea trupului vostru fizic și prin folosirea trupului vostru fizic ca pe un vehicul construit cu scopul de a vă servi.

Pentru a face acest lucru, trebuie mai întâi să înțelegeți că voi *nu sunteți* trupul vostru fizic. Voi sunteți ceea ce controlează trupul vostru, trăiește cu trupul vostru și acționează în lumea fizică - *prin* trupul vostru. Dar voi nu sunteți trupul însuși.

Dacă vă imaginați că sunteți trupul vostru, veți trăi experiența Vieții ca pe o expresie a trupului. Când înțelegeți că voi sunteți sufletul vostru, atunci veți trăi experiența Vieții ca pe o expresie a sufletului. Când veți recunoaște că sufletul vostru și cel al lui Dumnezeu sunt Una, atunci veți trăi experiența Vieții ca pe o expresie a Spiritului Unic.

Aceasta va schimba totul.

---

[22] Ioan I, 14. Noul Testament. N.T.

Pentru ca să vă cunoaşteţi trupul, să vă înţelegeţi trupul, să trăiţi experienţa trupului vostru în deplina lui splendoare, căutaţi să fiţi împreună cu trupul vostru într-un mod superior. Iubiţi-l, aveţi grijă de el, ascultaţi-l. El vă va spune ceea ce este adevărat.

Amintiţi-vă că adevărul este ceea ce există chiar acum - iar acest lucru este cunoscut de fiecare trup. De aceea, ascultaţi la ceea ce vă spune trupul vostru. Amintiţi-vă *cum* să ascultaţi. Priviţi la ceea ce vă arată trupul vostru. Amintiţi-vă cum să priviţi. Nu observaţi numai limbajul trupului celorlalţi oameni, observaţi-l pe al vostru.

Sănătatea este un mod de a anunţa consensul dintre trupul, mintea şi spiritul vostru. Când nu sunteţi sănătoşi, priviţi cu care anume dintre părţi nu sunteţi în armonie. Poate că e timpul să vă odihniţi trupul, dar mintea nu ştie cum să o facă. Poate că mintea este ancorată în gânduri negative, pline de furie sau griji în privinţa zilei de mâine şi trupul nu se poate relaxa. Trupul vostru vă va arăta adevărul. Pur şi simplu, observaţi-l. Băgaţi de seamă la ceea ce el vă arată, ascultaţi ce vă spune.

Cinstiţi-vă trupul. Păstraţi-l într-o formă bună. El este cel mai important instrument fizic pe care-l aveţi. Este o unealtă minunată, un instrument extraordinar. Chiar dacă îl supuneţi unor abuzuri de nedescris, el tot va continua să vă servească cât de bine poate. Dar, de ce să-i reduceţi eficienţa? De ce să abuzaţi de construcţia lui? Aşa cum v-am spus să meditaţi în fiecare zi pentru ca să vă liniştiţi mintea şi să trăiţi experienţa Unimii voastre cu Mine, acum vă spun să faceţi exerciţii fizice în fiecare zi.

Exerciţiile fizice reprezintă meditaţia trupului.

Şi ele vă permit să simţiţi Unimea cu întreaga Viaţă. Niciodată nu vă veţi simţi atât de vii, nu veţi simţi atât de mult că sunteţi *o parte* a Vieţii, ca atunci când faceţi exerciţii fizice. Mişcarea trupului vă va aduce în mod natural sentimentul că sunteţi la înălţime. Acest sentiment de a fi la înălţime a fost foarte bine denumit.

Eşti la înălţime, atunci când eşti conectat cu Creatorul!

Şi eşti conectat cu Creatorul, atunci când trupul tău este sănătos şi în acord deplin cu Viaţa.

Te afli la o foarte mare înălţime!

Trupul tău nu este nimic altceva decât un sistem energetic. Energia, care este Viaţă, curge prin trupul tău.

Poţi direcţiona această energie. O poţi controla.

Această energie este denumită în multe feluri. Unii o numesc *chi*. În unele limbi ea este *ki*. Mai există şi alte nume. Totul este unul şi acelaşi lucru.

Când vă amintiţi cum să simţiţi această energie - subtilitatea ei, forţa ei - vă veţi aminti şi cum să o controlaţi şi să o direcţionaţi. Există Maeştri care vă pot ajuta să faceţi acest lucru. Ei vin din multe discipline, din multe civilizaţii şi din multe tradiţii culturale.

Puteţi să o faceţi şi singuri - şi nu aveţi nevoie de nimic altceva decât de o hotărâre interioară de a vă ajuta. Dar dacă vă hotărâţi să căutaţi îndrumarea unui Maestru, a unui învăţător sau a unui guru, este important să ştiţi cum să-l recunoaşteţi.

Puteţi cunoaşte un Maestru după modul în care el sau ea vă învaţă cum să intraţi în legătură cu Dumnezeu, după modul în care el sau ea vă arată cum să vă întâlniţi cu Creatorul.

Dacă ei strigă la voi, ţipă la voi, vă amăgesc şi vă instigă să-l găsiţi pe Dumnezeu în afara voastră - în adevărul lor, în cărţile lor, în căile lor şi în locaşul lor - atunci fiţi atenţi.

„Treziţi-vă" şi amintiţi-vă că, de data asta, este o iluzie.

Dacă vă invită în linişte să-L găsiţi pe Dumnezeu înăuntrul vostru, dacă vă spun că voi şi cu Mine sunteţi Una şi că nu aveţi nevoie de adevărul lor, de cărţile lor, de căile lor şi de locaşul lor, atunci aţi găsit un Maestru, chiar dacă acest lucru se întâmplă datorită faptului că aţi fost conduşi către Maestrul aflat profund înăuntrul vostru. Oricum o faceţi, prin orice mijloc sau orice program, păstraţi-vă trupul fizic într-o formă care să vă susţină în modul cel mai eficient, luând în considerare ceea ce vă străduiţi să faceţi.

Să știți că ceea ce vă străduiți să faceți în această viață este să exprimați și să trăiți ca experiență cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care ați avut-o vreodată despre Cine Sunteți.

Dacă nu trăiți această experiență la nivel conștient, dacă nu aceasta vi se pare că încercați să faceți, atunci nimic din comunicarea pe care v-o trimit acum nu va putea fi pus în practică. Și foarte puțin din ea va avea cât de cât un sens.

Dacă - la nivel conștient - *vă este clar* că asta ați venit să faceți în această viață, când citiți această comunicare s-ar putea să vi se pară că vorbiți cu voi înșivă.

Și exact asta și faceți!

Deci, nu este nimic surprinzător în faptul că se sugerează exerciții fizice pentru trup. Și, de asemenea, un regim alimentar care să vă fie de folos. Veți ști exact care este acest regim și, în clipa în care vă apropiați de anumite alimente - dacă *dați ascultare trupului vostru* - veți ști pe loc dacă este spre binele vostru să le ingerați.

Puteți ajunge să știți acest lucru, pur și simplu trecând foarte încet mâna pe deasupra mâncării respective. Trupul vostru va ști imediat tot ce trebuie să știe în legătură cu acel aliment - și anume, dacă el este în armonie cu cele mai subtile intenții ale voastre în ceea ce privește trupul și sufletul. Veți putea simți vibrațiile.

Nu e nevoie să citiți cărți despre regimuri alimentare. Nu e nevoie să urmați cursuri, nu e nevoie să căutați sfaturi din afară. E nevoie doar să vă ascultați propriul vostru trup - și apoi să urmați sfaturile lui.

18

A prelua controlul asupra emoțiilor voastre

După ce aveți mai multă grijă de trupul vostru, pasul următor în a ajunge la comuniune cu Dumnezeu prin întâlnirea cu Creatorul interior presupune controlul emoțiilor. Este doar o problemă de a înțelege ce înseamnă o emoție. Emoția este, pur și simplu, energie în mișcare.

Puteți să luați această energie și să-i acordați o promovare sau o gradare.

Când degradați această energie - adică, o treceți spre nivelul cel mai de jos - produceți o emoție negativă.

Când o promovați - adică, o treceți spre nivelul cel mai de sus - produceți o emoție pozitivă.

Exercițiile fizice înviorătoare și înveselitoare pentru trupul vostru fizic constituie un mod de a promova sau de a vă ridica energia. Literalmente, creșteți vibrațiile acestei energii *ki,* care se transformă într-o emoție pozitivă ce se manifestă prin voi.

Meditația este un alt mod de a ridica energia Vieții care este întotdeauna prezentă în trupul vostru.

Combinarea exercițiilor fizice cu meditația este extrem de puternică. Atunci când această combinare devine parte a disciplinei voastre spirituale, creați posibilitatea unei evoluții enorme.

Folosirea acestei combinări vă amintește că puteți controla și, prin urmare, trăi ca experiență atât trupul vostru, cât și emoțiile voastre, la propria voastră alegere. Pentru mulți dintre voi - într-adevăr, pentru majoritatea - aceasta este o amintire uluitoare.

Emoțiile sunt experiențe pe care le alegeți, nu experiențe la care sunteți supuși. Acest lucru nu este înțeles de către toată lumea.

Circumstanțele exterioare ale vieții voastre fizice nu trebuie să aibă nicio legătură cu experiența interioară a vieții voastre spirituale. Nu e necesar să nu simțiți durere, pentru ca să vă eliberați de suferință.

Nu este necesar să nu existe dezbinare în viaţa voastră, pentru ca să aveţi pace. Într-adevăr, adevăraţii Maeştri trăiesc experienţa păcii atunci când sunt *confruntaţi* cu dezbinarea şi conflictul - şi nu deoarece au găsit un mod prin care să le evite.

Această pace interioară este căutată de către toate fiinţele, deoarece ea este esenţa a ceea ce sunt toate fiinţele. Iar voi veţi căuta întotdeauna să trăiţi experienţa lui Cine Sunteţi Voi cu Adevărat.

Atunci când sunteţi confruntaţi cu orice condiţie sau circumstanţă exterioară puteţi atinge pacea interioară, înţelegând, pur şi simplu, că voi nu sunteţi trupul vostru - şi că nimic din ceea ce vedeţi nu este real.

Amintiţi-vă că trăiţi Cele Zece Iluzii. Apoi, înţelegeţi adevărul despre aceste Iluzii - că voi le creaţi, aşa cum creaţi şi toate iluziile mai mici care se află pe lângă ele, pentru ca să puteţi decide şi declara, exprima şi trăi ca experienţă, deveni şi împlini Cine Sunteţi Voi cu Adevărat.

V-am mai spus-o de atâtea ori înainte şi am să v-o mai spun din nou: Tot ce înseamnă Viaţă este un dar şi totul este perfecţiune, instrumentul perfect cu care să creaţi oportunitatea perfectă pentru exprimarea perfectă a perfecţiunii însăşi în voi, ca voi şi prin voi.

Când veţi înţelege aceasta, veţi rămâne într-o stare de preţuire continuă. Adică, veţi evolua. Evoluţia înseamnă preţuire. Când preţuieşti ceva, devii mai mult decât erai.

Este adevărat că sunteţi capabili nu numai să alegeţi - şi, prin urmare, să vă controlaţi - emoţiile în orice situaţie, dar puteţi să o faceţi şi *înainte* de a fi puşi într-o anumită situaţie. Adică, puteţi decide *dinainte* cum vă veţi pune energia în mişcare - şi care vă va fi emoţia, ca răspuns la o situaţie anticipată din viaţa voastră.

Când ajungeţi la acest nivel al stării de Maestru, veţi deveni, de asemenea, în stare să faceţi aceleaşi alegeri, ca răspuns la orice situaţie anticipată din viaţa voastră.

În felul acesta veţi decide Cine Sunteţi în acord cu Iluziile exterioare ale vieţii voastre, mai degrabă decât în conflict cu ele.

În trilogia *Conversaţii cu Dumnezeu,* cât şi în *Prietenie cu Dumnezeu,* ca şi prin multe alte surse, în multe alte vremuri, am explicat în detaliu cum se poate face aceasta.

Aveţi aici doar un instrument pentru a vă aminti despre cum stau lucrurile.

După ce vă amintiţi cum să aveţi grijă de corpul fizic şi să vă controlaţi emoţiile, sunteţi gata să treceţi la următorul pas înspre întâlnirea cu Creatorul interior.

19

Cultivarea voinţei

Acum că ţi-ai pregătit calea, nu-ţi mai rămâne nimic altceva de făcut decât să vrei să te întâlneşti cu Creatorul interior, să trăieşti experienţa comuniunii cu Dumnezeu.

Aceasta poate fi o întâlnire pe care să o trăieşti pe plan fizic sau mental - sau pe amândouă. E posibil să plângi de bucurie, să tremuri de emoţie sau să vibrezi plin de extaz. Sau poţi, într-o zi, să treci simplu şi liniştit într-o stare de conştientă blândă, pe care acum o ştii.

Ştii despre Iluzii şi despre Realitate.

Ştii despre sinele tău şi despre Dumnezeu.

Înţelegi Unimea şi individualizarea Unimii.

Înţelegi toate acestea.

Această experienţă de a şti poate să rămână în tine tot timpul sau poate să vină şi să plece. Nu te simţi exaltat dacă rămâne şi nu te simţi descurajat dacă pleacă. Observă doar cum stau lucrurile, apoi alege care este următoarea experienţă pe care vrei să o trăieşti.

Chiar şi Maeştrii aleg, câteodată, să nu trăiască experienţa stării lor de Maestru - uneori pentru bucuria de a se retrezi în ea şi uneori cu scopul de a-i trezi pe alţii. De aceea li se

întâmplă Maeştrilor unele lucruri despre care voi - care judecaţi din locul unde sunteţi plasaţi - credeţi că nu ar trebui sau *nu s-ar putea* întâmpla, dacă ei ar fi „adevăraţi Maeştri".

Prin urmare, nu judecaţi şi nici nu condamnaţi.

Asta, deoarece este posibil să vă întâlniţi Maestrul chiar astăzi - pe stradă, sub forma gospodinei cu sacoşa sau în parc, sub forma unui hoţ - şi nu numai ca un guru aflat în vârf de munte. De fapt, rareori se întâmplă aşa. Maestrul care apare ca Maestru este rareori recunoscut şi cel mai adesea respins. Dar Maestrul care umblă printre voi, care arată ca unul dintre voi, este adesea Maestrul care produce impactul cel mai puternic.

Prin urmare, fiţi treji, că nu ştiţi ora la care va veni Maestrul.[23] E posibil chiar ca el să vină ca ceea ce aţi ales să numiţi un infractor, care nu se supune celor mai sacre legi şi obiceiuri ale societăţii voastre şi să fie crucificat din cauza asta.

Dar, după aceea, vă veţi strădui să vă amintiţi fiecare cuvânt pe care l-a rostit.

Dacă aţi atinge starea de Maestru - sau v-aţi ridicat la acest nivel măcar o parte din timp - şi voi s-ar putea să fiţi judecaţi, condamnaţi şi crucificaţi de către societatea voastră.

Asta, deoarece altora le-ar putea fi frică de voi, întrucât s-ar putea să fie îngrijoraţi că voi ştiţi ceva ce ei nu ştiu, sau deoarece voi zdruncinaţi ceva ce cred ei că ştiu *cu adevărat*. Iar frica este cea care transformă observaţia în judecată şi judecata în mânie.

Este aşa cum v-am spus.

Mânia este frică - anunţată.

Mânia altora va constitui parte din Iluzia lor despre cine sunt ei şi cine sunteţi voi. Şi, astfel, Maestrul din voi îi va ierta, înţelegând că ei nu ştiu ce fac. Aceasta este cheia pentru a exprima şi a trăi ca experienţă Divinitatea din voi: iertarea.

Nu veţi vedea ceea ce este Divin în voi, decât dacă şi până când iertaţi ceea ce voi credeţi că nu este. Şi nu veţi fi în stare să contemplaţi Divinitatea din celălalt, decât dacă şi până când nu faceţi acelaşi lucru.

Iertarea este cea care lărgeşte percepţia.

Numai atunci când te ierţi pe tine însuţi pentru ceea ce tu şi ceilalţi nu sunteţi, vei trăi experienţa a ceea ce tu şi ceilalţi sunteţi cu adevărat. În acel moment vei înţelege că iertarea însăşi nu mai este necesară. Cine ar ierta pe cine? Şi pentru ce?

Suntem cu Toţii Una.

E o mare pace în toate acestea şi o mare mângâiere. Vă dau pacea Mea. Pacea fie cu voi.[24]

Iertarea este, în limbajul sufletului, doar un alt cuvânt pentru *pace*. Acesta este un lucru pe care îl înţelegeţi profund, atunci când vă treziţi din visul realităţii voastre imaginate.

Momentul trezirii voastre poate veni în orice clipă şi prin orice persoană. De aceea, cinstiţi toate clipele şi toate persoanele, deoarece momentul eliberării voastre poate fi aproape. Momentul în care veţi putea fi cu Iluziile, dar nu în interiorul lor, va fi eliberarea voastră de ele. Vor exista mai multe astfel de momente în viaţa voastră. Într-adevăr, viaţa voastră a fost creată tocmai pentru a vă aduce astfel de momente.

Acestea sunt clipe de graţie, când limpezimea şi înţelepciunea, dragostea şi înţelegerea, îndrumarea şi viziunea vă sunt aduse vouă şi prin voi.

Aceste clipe de graţie vă schimbă viaţa pentru totdeauna şi, adesea, schimbă şi viaţa celorlalţi.

Exact o astfel de clipă de graţie v-a adus către această carte. De aceea sunteţi în stare să primiţi şi să înţelegeţi profund comunicarea de faţă.

Sub o anumită formă, aceasta este o întâlnire cu Creatorul. Ea a ajuns la voi prin voia voastră, prin deschiderea voastră, prin iertarea voastră şi prin dragostea voastră. Dragostea voastră faţă de voi înşivă, dragostea faţă de alţii şi dragostea faţă de Viaţă.

---

[23] Compară Ioan XIV, 27 *Noul Testament*. N.T.
[24] Compară Matei XXIV, 42: XXV, 13 *Noul Testament*. N.T.

Şi, da, dragostea voastră faţă de Mine.

Dragostea de Dumnezeu este cea care-L aduce pe Dumnezeu la voi. Dragostea de sine este cea care aduce conştienţa acelei părţi din voi înşivă care *este* Dumnezeu - şi, prin urmare, ştie că Dumnezeu nu vine *la* voi, *ci prin* voi. Pentru că Dumnezeu nu este niciodată separat de voi, ci este întotdeauna o parte *din* voi.

Creatorul *nu este* separat de cel creat. Iubitul nu este separat de cel iubit. Aceasta nu este natura dragostei şi aceasta nu este natura lui Dumnezeu.

Nu este nici natura a ceea ce sunteţi Voi. Voi nu sunteţi separaţi de nimic şi de nimeni şi cu atât mai puţin de Dumnezeu.

Aţi ştiut acest lucru încă de la început. L-aţi înţeles întotdeauna. Acum, în sfârşit, vă acordaţi vouă înşivă permisiunea de a-l trăi ca experienţă; de a avea o adevărată clipă de graţie, de a fi în comuniune cu Dumnezeu.

Cum e când eşti într-o astfel de comuniune? Dacă te afli acum măcar la începutul acestei experienţe, deja cunoşti răspunsul.

Dacă ai făcut, doar pentru scurt timp, această legătură în timpul meditaţiei, deja cunoşti răspunsul.

Dacă ai fost într-o formă excepţională, pe care ţi-o dă cea mai plăcută experienţă fizică, deja cunoşti răspunsul.

Când te afli în starea de comuniune cu Dumnezeu, pentru un timp pierzi sentimentul identităţii individuale. Dar aceasta va apărea fără nicio senzaţie de pierdere, deoarece vei şti că, pur şi simplu, ţi-ai realizat adevărata ta identitate. Adică, ai *realizat-o*. Literalmente, *ai făcut-o să fie reală*.

Te vor învălui o stare indescriptibilă de binecuvântare şi un extaz formidabil. Te vei simţi contopit cu dragostea, una cu totul. Şi niciodată nu vei mai fi mulţumit cu ceva mai puţin decât atât.

Oamenii care au avut această experienţă se întorc în lume şi în vieţile lor într-un mod nou. Descoperă că se îndrăgostesc la prima vedere de toată lumea. Trăiesc experienţa Unimii cu toţi ceilalţi în momente uluitoare de Sfântă Comuniune.

O conştienţă înaltă şi o apreciere profundă a naturii le pot stârni lacrimi neaşteptate de bucurie la cea mai mică reprovocare. Ei pot fi transformaţi datorită unei viziuni mai clare asupra a tot ceea ce văd în lumea din jurul lor. Adesea încep să se mişte mai încet, să vorbească mai liniştit şi să acţioneze mai blând.

Aceste schimbări, cât şi altele, pot dura câteva ore, câteva zile, câteva luni sau câţiva ani - sau toată viaţa. Durata experienţei depinde numai de alegerea individuală. Ea se va estompa de la sine, dacă nu este reînnoită. Tot aşa cum strălucirea luminii se estompează pe măsură ce te îndepărtezi, binecuvântarea Unimii se estompează cu cât stai mai mult timp departe de ea.

Pentru a sta în lumină, trebuie să rămâi aproape de ea. Pentru a sta în binecuvântare, trebuie să faci acelaşi lucru.

Acesta este motivul pentru care sunteţi îndemnaţi să faceţi, încă în timp ce trăiţi în cadrul Iluziei voastre prezente, tot ceea ce trebuie - să meditaţi, să faceţi gimnastică, să vă rugaţi, să citiţi, să scrieţi, să ascultaţi muzică, să faceţi orice consideraţi că are efect - pentru a vă ţine zilnic conştienţa trează.

Atunci veţi fi în locul sfânt al celui Prea Înalt şi vă veţi simţi la înălţime şi veţi avea gânduri înalte despre voi înşivă şi despre alţii şi despre tot ceea ce înseamnă Viaţă.

Atunci veţi crea şi vă veţi aduce contribuţia la Viaţă, aşa cum nu v-aţi adus-o niciodată înainte.

După o singură experiență de întâlnire cu Creatorul interior, vă veți aminti mesajul Creatorului - deoarece el este mesajul inimii voastre. El nu este cu nimic diferit de mesajul pe care-l cântă inima voastră, de fiecare dată când vă uitați cu dragoste în ochii cuiva. El nu este cu nimic diferit de mesajul pe care-l strigă inima voastră, când vedeți suferință în jurul vostru. Acesta este mesajul pe care-l aduceți lumii și pe care vreți să-l lăsați lumii, atunci când sunteți cu adevărat voi înșivă. Este mesajul pe care vi-l las acum, pentru ca să vi-l puteți aminti încă o dată și să-l împărtășiți cu cei a căror viață o atingeți.

Fiți blânzi unul cu celălalt și fiți buni.

Fiți blânzi cu voi înșivă și, de asemenea, fiți buni.

Înțelegeți că acestea două nu se exclud reciproc.

Fiți generoși unul cu celălalt și dați și altora.

Fiți, de asemenea, generoși cu voi înșivă.

Să știți că puteți da altora, numai atunci când vă dați vouă înșivă. Asta, deoarece nu puteți da altora ceea ce voi nu aveți.

Fiți blânzi unul cu celălalt și credincioși lor.

Fiți, de asemenea, blânzi cu voi înșivă și credincioși vouă înșivă.

Fiți vouă înșivă credincioși, de aici urmând, precum urmează noaptea zilei, că n-o să puteți fi prefăcuți cu nimeni.[25]

Amintiți-vă întotdeauna că a vă trăda pe voi înșivă, pentru ca să nu-l trădați pe celălalt, înseamnă tot trădare. Este cea mai înaltă formă de trădare.

Amintiți-vă întotdeauna că dragostea înseamnă libertate. Nu aveți nevoie de alt cuvânt pentru a o defini. Nu aveți nevoie de alt gând pentru a o înțelege. Nu aveți nevoie de o altă acțiune pentru a o exprima.

Căutarea unei definiții adevărate pentru dragoste s-a încheiat. Acum, singura întrebare va fi dacă puteți da acest dar al dragostei vouă înșivă și altora, așa cum vi l-am dat și Eu vouă.

Toate sistemele, acordurile, deciziile și alegerile care exprimă libertate, îl exprimă pe Dumnezeu. Asta, deoarece Dumnezeu *înseamnă* libertate, iar libertatea este dragoste exprimată.

Amintiți-vă întotdeauna că lumea voastră este o lume a Iluziei, că nimic din ceea ce vedeți nu este real și că puteți folosi Iluzia pentru a vă aduce o experiență grandioasă a Realității Supreme. Într-adevăr, asta ați venit să faceți aici.

Trăiți într-un vis creat de voi înșivă. Lăsați-l să fie un vis de o viață, pentru că exact asta și este.

Visați la o lume în care Zeul și Zeița din voi nu sunt niciodată negați și în care voi nu veți mai nega niciodată Zeul și Zeița din celălalt. Fie ca salutul vostru, de acum și dintotdeauna să fie Namasté!

Visați la o lume în care dragostea este răspunsul la fiecare întrebare, reacția la fiecare situație, experiența în fiecare moment!

Visați la o lume în care Viața - cu tot ceea ce sprijină Viața - reprezintă cea mai înaltă valoare, primește cele mai înalte onoruri și se exprimă în modul cel mai înalt!

Visați la o lume în care libertatea devine cea mai înaltă expresie a Vieții, în care nici unul dintre cei care pretind că-l iubesc pe celălalt nu încearcă să-l îngrădească - și în care tuturor le este permis să-și exprime splendoarea ființei lor pe deplin și cu adevărat!

Visați la o lume în care tuturor le este garantată oportunitate egală, toți au la dispoziție resurse egale și tuturor li se acordă demnitate egală, astfel încât să poată trăi cu toții în mod egal ca experiență minunile de neegalat ale Vieții!

---

[25] Compară William Shakespeare, *Hamlet.* N.T.

Visați la o lume în care niciodată unul nu-l mai judecă pe celălalt, în care nu se mai pun condiții, înainte de a se oferi dragoste și în care frica nu mai este niciodată un mijloc de a obține respect!

Visați la o lume în care diferențele nu produc discriminări, exprimarea individuală nu produce separare și măreția întregului este reflectată în măreția părților lui!

Visați la o lume în care este întotdeauna destul, în care simplul dar de a împărți cu alții duce la conștiența că este destul - și o și creează - și în care fiecare acțiune o sprijină!

Visați la o lume în care suferința nu mai este niciodată ignorată, în care intoleranța nu mai este niciodată exprimată și în care ura nu mai este niciodată trăită ca experiență de către nimeni!

Visați la o lume în care ego-ul este abandonat, în care Superioritatea este abolită și în care Ignoranța este eliminată din realitatea fiecăruia, fiind reduse la Iluziile - care de fapt și sunt!

Visați la o lume în care greșelile nu duc la rușine, regretele nu duc la vinovăție și Judecarea nu duce la Condamnare!

Visați la toate aceste lucruri și la multe altele!

Alegeți ca ele să existe?

Atunci, *visați ca ele să devină realitate!*

Cu puterea visurilor voastre, puneți capăt coșmarurilor realității voastre. Puteți alege acest lucru. Sau, puteți alege Iluzia.

V-am mai spus și înainte, prin cuvintele poeților și ale conducătorilor și ale filozofilor: există dintre cei care văd lucrurile așa cum sunt - și spun: „De ce?" și există dintre cei care visează la ceva ce nu a existat niciodată - și spun: „De ce nu?"

Voi ce spuneți?

21

Nu pierdeți clipa voastră de grație

Acum este momentul să vă decideți. Acum este ora alegerii. Ați ajuns la o răspântie - așa cum se întâmplă cu întregul neam omenesc, în zilele și săptămânile, lunile și anii imediat următori, veți alege cum vreți să fie viața pe planeta voastră - ori dacă vreți să mai fie viață.

Veți alege fie să continuați să trăiți Iluziile pe care le-ați creat ca și când ar fi reale, fie veți alege să pășiți afară din Iluzie, să o vedeți *ca* pe o Iluzie și *să fotosiți* Iluziile pentru a trăi experiența Cerului pe Pământ și a Realității Supreme a lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Acesta e mesajul Meu către lume: *Puteți* crea un nou fel de civilizație. *Puteți* căuta o lume mai nouă. Opțiunea vă aparține. Clipa a sosit. Aceasta este clipa voastră de grație. *Folosiți* această clipă.

Înșfăcați momentul.

De îndată ce te trezești, începe prin a te vedea pe tine însuți ca pe Cine Ești Tu cu Adevărat, lăudând tot ceea ce ai fost vreodată și tot ceea ce ai devenit.

Și începe prin a alege, în această clipă de grație, să devii mai mult decât ai fost vreodată sau ai visat vreodată să fii; să ajungi mai departe decât ai fost vreodată; să-ți amintești că nu există nimic la care să nu poți ajunge.

Consideră-te pe tine însuți ca fiind lumina care va lumina cu adevărat lumea. Declară că ești așa. Anunță-ți inima de acest lucru și apoi, *prin* inima ta, anunță-i pe toți.

Fie ca acțiunile tale să reprezinte modul prin care anunți. Umpleți lumea cu iubire.

Să ştii că eşti mântuitorul pe care l-au aşteptat cu toţii, că ai venit să-i mântuieşti pe toţi cei a căror viaţă o atingi de orice gând pe care l-ar putea avea şi care ar nega minunea lui cine sunt ei şi gloria comuniunii lor eterne cu Dumnezeu.

Să ştii că ai venit în acest loc ca să vindeci locul.

Ai venit în acest spaţiu ca să vindeci spaţiul. Nu există nici un alt motiv pentru care eşti aici.

Te afli într-o călătorie înspre starea de Maestru şi acum este momentul să o desăvârşeşti.

Îmbrăţişează această clipă sfântă. Acesta este mesajul Meu şi el încă nu s-a sfârşit.

Fii în lume şi nu o ignora. Spiritualitate nu înseamnă să-ţi găseşti o peşteră şi să te ascunzi în ea, pentru totdeauna. Fii în lumea ta, dar nu aparţine ei. Trăieşte *împreună cu* Iluzia, dar nu *în interiorul* ei. Dar nu o abandona, nu te retrage din lume. Nu acesta este modul de a crea o lume mai bună şi nu aceasta este calea pentru a trăi experienţa celei mai grandioase părţi din tine.

Aminteşte-ţi că lumea a fost creată *prin* tine, astfel încât să poţi avea un context în cadrul căruia să trăieşti experienţa de tine însuţi ca Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Acum este momentul să faci acest lucru.

E posibil ca, în curând, lumea pe care ai creat-o să fie *descre-ată* de către mulţi dintre voi, dacă mai ignoraţi multă vreme această lume - permiţându-i să meargă pe drumul ei, în timp ce voi mergeţi pe al vostru şi vă implicaţi numai în propriile voastre experienţe de zi cu zi, jucând un rol mic în străduinţa de a co-crea experienţele mai extinse din jurul vostru.

Priveşte lumea din jurul tău. Analizează ce simţi. Lasă-ţi sentimentele să-ţi spună care parte din lumea din jurul tău doreşti să o re-creezi din nou. Apoi, foloseşte instrumentele care ţi s-au dat pentru a începe această re-creare. Foloseşte instrumentele propriei tale societăţi: instrumentele religiei, educaţiei, politicii, economiei şi spiritualităţii. Cu aceste instrumente poţi face *afirmaţii,* afirmaţiile lui Cine Eşti.

Să nu îţi închipui că spiritualitatea şi politica nu merg alături. Politica *este* spiritualitate - *demonstrată.*

Să nu îţi închipui că economia nu are nicio legătură cu spiritualitatea. Economia voastră vă dezvăluie spiritualitatea.

Să nu crezi că educaţia şi spiritualitatea pot fi, sau ar trebui să fie, separate. Asta, deoarece voi sunteţi ceea ce predaţi în şcoli - şi, dacă nici aceasta nu este spiritualitate, atunci ce mai este?

Şi nu vă imaginaţi că religia şi spiritualitatea nu sunt unul şi acelaşi lucru. Spiritualitatea este cea care construieşte un pod între trup, minte şi suflet.

Toate religiile adevărate construiesc un pod, nu un zid.

Prin urmare, fiţi constructori de poduri! Închideţi prăpastia care s-a format între religii, între culturi, între rase şi între naţiuni! Uniţi ceea ce a fost dezbinat!

Cinstiţi-vă casa din Univers şi fiţi buni gospodari!

Protejaţi mediul înconjurător şi salvaţi-l!

Reînnoiţi resursele şi împărţiţi-le cu alţii!

Slăviţi-L pe Dumnezeu, slăvindu-vă unul pe celălalt!

Vedeţi-L pe Dumnezeu în fiecare şi ajutaţi-i pe toţi să-L vadă pe Dumnezeu în ei înşişi!

Puneţi capăt pentru totdeauna dezbinărilor şi rivalităţilor, competiţiilor şi bătăliilor dintre voi, războaielor şi omorurilor!

Sfârşiţi-le! *Puneţi-le capăt!* În cele din urmă, toate societăţile civilizate procedează astfel.

Acesta este mesajul Meu şi el încă nu s-a sfârşit.

Dacă doriți cu adevărat să trăiți experiența lumii în forma ei cea mai desăvârșită pe care v-o puteți imagina, atunci trebuie să iubiți fără condiții, să împărțiți cu alții de bună voie, să comunicați deschis și să creați împreună. Nu pot exista programe ascunse, limitări ale dragostei și nici un fel de rețineri de la nimic.

Trebuie să decizi că sunteți cu adevărat cu toții Una, că ceea ce este bun pentru altul este bun pentru tine, că ceea ce este rău pentru altul este rău pentru tine, că ceea ce faci pentru altul faci pentru tine și că ceea ce nu faci pentru altul nu faci nici pentru tine.

Poți să acționezi în felul acesta?

Pot face ființele umane ceva atât de minunat?

Da. Vă spun Eu că da și iarăși da, de o mie de ori da!

Și nu vă faceți griji că nu va mai fi destul din „ce nu sunteți" pentru a crea un context în cadrul căruia să trăiți experiența lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat. Întregul vostru Univers formează contextul! Întreaga voastră memorie îl formează!

Cei în vârstă și cei înțelepți dintre voi vă îndeamnă adesea să ridicați monumente, să creați zile speciale și ritualuri solemne pentru a vă comemora trecutul - războaiele, holocausturile și toate momentele de *dizgrație*. De ce să le comemorăm?, v-ați putea întreba voi. De ce să tot reînviem trecutul?

Iar acei oameni în vârstă vă răspund: „Ca să nu uităm".

Sfatul lor este mai sănătos decât credeți, deoarece, creându-vă un context în memorie, nu mai e nevoie să îl creați în momentul prezent.

Puteți spune cu adevărat: „Să nu mai fie niciodată" și chiar asta să vreți să spuneți. Declarând acest *lucru, folosiți* clipele de *dizgrație* pentru a crea clipe de grație.

Poate neamul vostru să facă o astfel de declarație? Își poate aminti neamul omenesc cum era el însuși, atunci când reflecta prin fiecare gând, cuvânt și faptă, chipul și asemănarea lui Dumnezeu? Sunteți voi capabili să faceți ceva atât de minunat?

Da.

Vă spun Eu că da și iarăși da, de o mie de ori da!

Așa trebuia voi să fiți, așa era menită să fie viața voastră, înainte de a vă pierde în Iluzii.

Nu e prea târziu!

Nu, nu e chiar prea târziu!

Voi, cei făcuți din asemenea glorie și minunăție, voi puteți să o faceți, voi puteți *fi*! Puteți *fi iubire!*

Să știți că în și prin toate, Eu sunt cu voi.

Acesta este sfârșitul comunicării de față, dar nu poate fi, în nici un caz, sfârșitul colaborării noastre, al co-creării sau al comuniunii noastre. Veți avea întotdeauna o conversație cu Dumnezeu, vă veți bucura întotdeauna de o prietenie cu Dumnezeu și veți fi întotdeauna în comuniune cu Dumnezeu.

Eu voi fi cu voi întotdeauna, până la sfârșitul veacului.[26]

Niciodată nu e posibil să nu fiu cu voi, deoarece Eu *sunt* voi și voi sunteți Eu. Acesta este adevărul și orice altceva este o Iluzie.

Continuă-ți deci călătoria, prieten al Meu, continuă-ți călătoria. Lumea așteaptă să audă mesajul *tău* pentru mântuirea ei.

Acest mesaj este viața ta - trăită.

Tu ești profetul al cărui timp a sosit.

Asta, pentru că ceea ce demonstrezi că este adevărat în privința vieții tale de astăzi e o predicție perfectă a ceea ce va fi adevărat în legătură cu viața ta de mâine. Într-adevăr, asta

---

[26] Compară Matei XXVIII, 20. *Noul Testament*. N.T.

face din tine un profet. Lumea ta se va schimba, deoarece tu alegi să o schimbi. Munca ta vindecă chiar mai mult decât îți închipui și tu ajungi cu mult dincolo de ziua de mâine.

Toate acestea sunt adevărate, deoarece alegi să permiți minunii care înseamnă comuniunea ta cu Mine să fie demonstrată în tine, ca tine și prin tine.

Alege să faci acest lucru cât de des și adu pace lumii Mele!

Să devii un instrument al păcii Mele!

Acolo unde este ură, seamănă dragoste;
Acolo unde este vătămare, iartă;
Acolo unde este îndoială, ai credință;
Acolo unde este disperare, seamănă speranță;
Acolo unde este întuneric, seamănă lumină;
Acolo unde este tristețe, seamănă bucurie.
Nu căuta foarte mult să fii consolat, ci să consolezi;
să fii înțeles, ci să înțelegi;
să fii iubit, ci să iubești.

Asta, deoarece iubire este Cine Ești și cine ai fost mereu.

Întotdeauna ai fost iubire, asta ești acum și vei fi întotdeauna. Ai căutat un adevăr după care să-ți trăiești viața și Eu ți-l dau din nou aici.

Fii iubire, Iubitul meu.

Fii iubire și lunga ta călătorie înspre starea de Maestru se va încheia, chiar atunci când tocmai începe noua ta călătorie pentru a-i aduce pe alții la starea de Maestru.

Căci tu ești numai iubire, Eu sunt numai iubire și numai iubire am fost Noi făcuți să fim.[27]

Așa să fie. Amin.

Încheiere

Această comunicare extraordinară, despre care eu cred că a fost inspirată pe cale divină, a răspuns multor întrebări decisive pe care le-am avut despre Dumnezeu și despre viață. Alături de celelalte cărți *Cu Dumnezeu,* aceasta creează o cosmologie uluitor de limpede și extraordinar de densă.

Pentru mine, cea mai semnificativă „revelație" este că eu nu am câtuși de puțin nevoie de aceste cinci cărți - sau de orice altceva. Întreaga cosmologie este o Iluzie, iar Prima Iluzie este Iluzia Nevoii.

Aceasta este o revelație uluitoare a conștienței mele. Ea așează în termeni clari și conciși definiția lui Cine Sunt Eu cu Adevărat.

Eu sunt:

Acela Care Este Lipsit De Orice Nevoi.

Sau, mai simplu, *Acela Care Este.*

Sau, și mai simplu, *Acela.*

Aceasta devine ultima afirmație a Stării de A Fi.

Eu Sunt Acela.[28]

Este interesant că așa au rostit toți adevărații Maeștri. Doar că eu nu am înțeles niciodată până acum.

Acum înțeleg.

Tot ce aveți de făcut, atunci când lucrurile devin neclare, când viața devine confuză, este să priviți în față ceea ce apare sub ochii voștri și să spuneți „Eu sunt Acela".

---

[27] Compară I Ioan IV, 8,16. Noul Testament. N.T.

[28] Compară Ioan IV, 25-26. Noul Testament. N.T.

Toată confuzia se risipeşte. Toată mânia şi resentimentul dispar. Toată disfuncţia şi dezordinea pier. Tot ceea ce rămâne este tu şi iubirea, iar acestea sunt unu şi acelaşi lucru.

Într-o asemenea stare de conştienţă totală, soluţiile apar automat. Într-adevăr, cea mai grandioasă soluţie este conştienţa că o problemă nici măcar nu există.

Nimic nu reprezintă o problemă în ochii lui Dumnezeu.

Voi priviţi prin ochii lui Dumnezeu. Doar că nu o ştiţi. Până când o veţi şti. Atunci când o veţi şti, veţi cânta cu voce tare: *Orb am fost, dar acum văd.*[29]

Iar aceasta este cu adevărat o stare de graţie uluitoare. Este una dintre clipele tale de graţie - momentele în care eşti conştient de Divin - care îţi pot apărea oricând.

Cred că aceste momente fac toate parte din proces. Este un proces pe care am ajuns să-l numesc reamintire. (Alţii l-au numit evoluţie.) Este un proces pe care-l parcurgem cu toţii.

Cum funcţionează?

La început, devenim cu toţii conştienţi de ceea ce este Divin în jurul nostru. Apoi, devenim conştienţi de ceea ce este Divin înăuntrul nostru. În cele din urmă, devenim conştienţi că totul este Divin şi că nu există *nimic altceva.*

Acesta este momentul trezirii noastre.

Şi, din clipa în care ne-am trezit, vom dori să-i trezim pe ceilalţi. E normal să fie aşa. Asta urmează. Este ceea ce ne permite să funcţionăm, este ceea ce ne permite să trăim experienţa lui Cine Suntem Noi cu Adevărat. Vom căuta în lume oportunităţi pentru a face acest lucru. Unii dintre noi chiar le vor crea. Cred că, dacă ne unim în cadrul acestor procese de creaţie, ele vor avea mult mai multă putere. Aceasta se înţelege prin: *ori de câte ori doi sau mai mulţi se adună în Numele Meu...*[30]

Îmi amintesc cuvintele unui minunat imn creştin:

Ne-am adunat să cerem binecuvântarea Domnului...

Un mod pentru a face acest lucru - şi, într-adevăr, există multe moduri - ar fi să ne adunăm împreună cu alţii care au fost profund atinşi de mesajul din *Comuniune cu Dumnezeu, Prietenie cu Dumnezeu* şi trilogia *Conversaţii cu Dumnezeu* şi care doresc ca materialul *CCD* să fie trăit ca experienţă de către toată lumea. Acest mesaj a schimbat vieţile a milioane de oameni şi are puterea de a schimba lumea.

Noi avem puterea să schimbăm lumea.

Până la această dată, *Conversaţii cu Dumnezeu* au fost traduse în 37 de limbi. Şi cărţile care le însoţesc şi-au găsit drumul înspre case de pe tot globul.

Aceasta a produs o creştere uriaşă de energie. Oameni de pretutindeni se întreabă: *Cum pot eu face ca această înţelepciune, care-mi eliberează sufletul, să devină o parte din viaţa mea zilnică? Cum o pot împărtăşi altora?*

Când cartea *Conversaţii cu Dumnezeu* a fost pentru prima dată publicată, în 1995, soţia mea, Nancy, şi cu mine deschideam scrisori şi răspundeam, scriind pe masa din bucătărie. Acum, acele scrisori vin cu un ritm de 300 pe săptămână - în unele săptămâni sunt chiar 600! Adăugaţi la aceasta un număr egal de apeluri telefonice şi e-mail-uri şi vă puteţi imagina că demult nu mai putem ţine pasul cu ele.

Această energie care se revarsă spre noi include orice, de la cereri de clarificare a unor părţi din material care intrigă, împreună cu întrebări urgente despre cum anume acesta poate fi aplicat în viaţa de zi cu zi, până la cereri pentru cărţi de educaţie, casete sau programe şi chiar propuneri de afaceri uluitoare şi interesante de la oameni de pretutindeni, care au idei în privinţa modului în care poate fi promovat mesajul din *CCD.*

În efortul de a răspunde, Nancy şi cu mine am creat două organizaţii - o fundaţie non-profit, ReCreation şi o organizaţie care produce profit, Greatest Visions.

---

[29] Compară Ioan IX, 25 Noul Testament. N.T.

[30] Matei XVIII, 20, Noul Testament. N.T.

Fundaţia non-profit ne permite să facem o lucrare extraordinară în lumea întreagă, împărtăşind altora şi aplicând mesajul din cărţile *Cu Dumnezeu,* în multe moduri diferite. Compania care produce profit ne dă o flexibilitate maximă în obţinerea de fonduri pentru a face această lucrare. Profiturile în plus obţinute de la Greatest Visions sunt donate fundaţiei ReCreation şi altor organizaţii non-profit, a căror misiune este în profundă armonie cu *CCD.* Lucrarea executată de ambele organizaţii s-a dezvoltat până la un punct în care acum primim ajutor de la oamenii de pretutindeni care aleg să ni se alăture în această activitate, *deoarece consideră că este a lor proprie.*

Misiunea noastră declarată este „de a-i reda pe oameni lor înşişi". Adică, de a-i întoarce la cea mai înaltă exprimare şi la cea mai grandioasă experienţă şi cea mai măreaţă conştienţă a ceea ce înseamnă a fi pe deplin om.

Nu mulţi oameni trăiesc această experienţă. Prea mulţi trăiesc încă vieţi de disperare tăcută. Noi putem pune capăt disperării. Nu ne-au lipsit niciodată ideile bune în privinţa modului în care se poate face acest lucru. Ne-a lipsit doar voinţa.

Acum, însă, noi întărim din ce în ce mai mult această voinţă. Din ce în ce mai mult, vedem ce trebuie să fie văzut, spunem ce trebuie să fie spus, adunăm ceea ce trebuie să fie adunat - înţelepciune, curaj, hotărâre - pentru a-i ajuta pe oamenii de pretutindeni să trăiască vieţile pe care sunt destinaţi să le trăiască, să punem capăt coşmarului nostru colectiv şi să ne îndeplinim cele mai minunate vise. Ne uităm din ce în ce mai mult la lumea noastră şi decidem să ne re-creăm pe noi înşine din nou, în cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine Suntem.

Ambele organizaţii sunt profund implicate în acest proces de re-creare. Şi la acest proces îi invităm să participe pe toţi oamenii care au fost atinşi de *CCD.*

CWG In Action, de exemplu, vă oferă ocazia de a vă alătura altora, într-o organizaţie prin care puteţi să ajutaţi câteva acţiuni pe scară mai largă, cum ar fi:

The Heartlight School Program, un tip nou şi îndrăzneţ de şcoală cu o programă interesantă şi inovatoare, bazată pe principiile din *CCD,* din care un proiect pilot este organizat acum în Ashland, Oregon, de către Fundaţie.

The Wisdom Circle, prin care sute de oameni din lumea întreagă oferă idei asupra modului în care materialul *CCD* poate fi aplicat în viaţa de zi cu zi de către oamenii care ne trimit scrisori şi ne cer sfaturi urgente.

Home, Street Home, un program pentru a-i ajuta pe cei pentru care „casă, dulce casă" este un trotuar, ori un parc, ori un loc sub un pod. El oferă rezolvarea imediată a necesităţilor urgente, pentru a-i ajuta pe oameni să-şi rezolve propriile nevoi - şi, în cele din urmă, să înţeleagă - aşa cum învăţăm cu toţii - că Nevoia însăşi este o Iluzie.

Unii dintre voi au manifestat interes nu numai în a ne ajuta să răspândim mesajul care v-a atins viaţa într-un mod atât de pozitiv, dar şi în *a-l răspândi împreună cu noi.* Oameni din toată lumea ne-au scris, întrebându-ne cum pot să facă acest lucru şi dacă este în regulă să o facă.

Răspunsul este da, bineînţeles. Dacă simţiţi foarte tare dorinţa de a împărtăşi altora acest material, faceţi-o neapărat. Nu aveţi nevoie de permisiune din partea mea.

În întreaga lume au fost înfiinţate mai mult de 250 de Grupuri de Studiu (de care am aflat noi!), fără să ştim de ele de la început. Noi nu le-am iniţiat şi nici nu le-am sponsorizat în nici un fel.

Dacă aţi vrea să primiţi ajutor şi sprijin din partea noastră în realizarea acestor activităţi minunate, contactaţi Fundaţia pentru Empowered Partners Program. Nu vă costă nimic.

Programul oferă sugestii şi îndrumări, ca şi oportunităţi de activităţi pe reţea, celor care caută să capete forţă prin răspândirea mesajului *CCD* în lume.

Dacă doriţi să propuneţi un produs sau un serviciu legat de cărţile *Cu Dumnezeu,* despre care credeţi că ar putea servi scopului dual de a produce un venit adiţional care să alimen-

teze răspândirea în lumea întreagă a viziunii *CCD,* în timp ce creează modul de viață corect pentru voi înșivă și pentru toți ceilalți, vă rog să ne contactați la: www.conversationwithgod.org

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți și vă mulțumesc că sunteți aici cu mine și că ați fost de-a lungul procesului care a dat naștere seriei *Cu Dumnezeu.*

Aceasta a fost o experiență extraordinară și, dacă v-a afectat viața cu o părticică măcar din cât a afectat-o pe a mea, știu că ne-am schimbat cu toții într-un mod minunat.

Ei, ce ziceți, ne apucăm să schimbăm lumea?

N D W

Cuprins